Mikael A. Dobrescu

Satrange

Iubita secretă a regelui

EX PONTO

Mikael A. Dobrescu

Satrange

Iubita secretã a regelui

Editura Ex Ponto
2010

Prolog

Priveam femeia din faţa mea, femeia lângă care trăiam de zece ani şi pe care credeam că o cunosc – dar pe care dintr-odată îmi dădeam seama că în realitate o cunoscusem prea puţin, în egoismul meu de bărbat profund ancorat în cotidian şi care n-a crezut niciodată în visuri. Era la fel de frumoasă cum o ştiam, la fel de serioasă şi de fragilă; dar în ochii ei de culoarea nopţii apăruse o umbră pe care n-o cunoşteam şi mă întrebam dacă nu cumva umbra aceea fusese acolo dintotdeauna, doar că nu ştiusem eu să o văd. Stăteam la masa din bucătărie, faţă în faţă. Între noi erau două căni de cafea şi un munte de tăcere. Îi auzeam vocea ca printr-o sită deasă, din ce în ce mai încet, până când n-am mai auzit-o deloc. O priveam, îi urmăream buzele dar nu înţelegeam ce-mi spunea – ori nu voiam să pricep. Un scrâşnet m-a dezmeticit brusc şi m-am trezit cu toarta cănii ruptă, în mâna mea.

– Nick, te iubesc. Dar tu ştii bine că nu l-am uitat niciodată pe el.

Îmi aminteam foarte bine, da... îmi aminteam că mi-a spus cinstit, de la bun început, că marea iubire a vieții ei era acel artist, extrem de popular. Îmi aminteam de începuturile relației noastre, când se întâmpla ca, uitându-mă în ochii ei, să văd conturul unui alt bărbat... Îmi aminteam că, în timp, reuşisem să accept faptul că ea nu era numai a mea şi că, în tot restul anilor care au urmat, mă amăgisem cu gândul că oricum el era teribil de departe şi nu avea cum să-l întâlnească. Pentru o clipă, m-am mirat cât de uşor ne găsim noi înşine groapa de nisip în care să ne îndesăm capul, precum struțul care e convins că, dacă el nu vede pericolul, înseamnă că acesta nu există. Iar atunci când, în urmă cu opt săptămâni, ştirile au anunțat că el a murit, dintre toți bărbații din lume care s-au simțit geloşi vreodată în viața lor, eu am fost cel mai uşurat. În sfârşit, pericolul trecuse şi de-acum puteam să-mi scot capul din nisip. Rhea... a suportat bine vestea, sau cel puțin aşa mi s-a părut atunci. N-a plâns, n-a oftat, nu a comentat absolut nimic. M-am bucurat să o văd calmă, pentru că mă temusem de o furtună devastatoare. Şi, ca un orb, n-am observat minutele lungi în care se încuia în baie şi din care ieşea cu paşi înceți, pe întuneric, să nu-i văd ochii plânşi. N-am simțit că se scufunda într-o tristețe din ce în ce mai adâncă; n-am realizat că, atunci când făceam dragoste, se agăța pur şi simplu de mine ca de un colac salvator. Eu am interpretat asta, atunci, ca pe o rupere de trecut şi mă bucuram că, în sfârşit, revenise cu picioarele pe pământ.

– Nick, spune-mi ceva... Mă sperie tăcerea ta.

Pe ea o sperea tăcerea mea, dar pe mine mă îngrozea să conştientizez dintr-odată că iubirea nu era aşa cum o crezusem eu; că nu se rezuma la a dormi, a mânca şi a bea cafeaua împreună. Atâția ani mi-a fost alături, atâția ani am stat liniştit ştiind că era suficient să întind mâna şi să o simt lângă mine; iar acum mă izbea, ca un pickamer în cap, teama că aveam sa o pierd. Afară era un soare arzător; o rază subțire a intrat pe fereastră şi s-a înfipt în mijlocul mesei. Ziua aceea de august începuse aiurea. Şi aveam sentimentul acut că avea să evolueze şi mai aiurea.

M-am ridicat brusc, mormăind ceva despre pacienții care mă aşteptau la cabinet, căutând să fug de o discuție mai profundă. Ştiam că eram penibil, că discuția aceea trebuia să aibă loc odată şi-odată, dar nu mă simțeam în stare să o suport atunci. Habar n-aveam ce voia Rhea să-mi spună dar în clipa aceea chiar nu eram curios să aflu. Am sărutat-o grăbit pe frunte şi am ieşit, lăsând-o, ca un mizerabil, în ghearele demonilor, cu privirea fixată pe cana mea de cafea, cu toarta ruptă.

Pe drum spre cabinet, am încercat să-mi mut gândurile de la Rhea şi problema ei, către problemele mele profesionale. Prima pacientă programată era o depresivă care la începutul tratamentului voia să-şi vândă casa iar banii obținuți să-i împartă la săraci. Familia, disperată că avea să rămână pe drumuri, a adus-o la mine mai mult cu forța. Acum eram la jumătatea terapiei, nu mai voia să vândă casa, voia să se angajeze şi să împartă salariul la săraci. Era totuşi o evoluție. Aveam mari speranțe ca, până la sfârşitul şedințelor de psihoterapie, pacienta mea să se rezume la a împărți mărunțişul din portmoneu cu cerşetorii de la colțul străzii.

La semafor, un panou publicitar imens afişa prima pagină a unui ziar, cu titlul imens: „Regele a murit!" iar alături, imaginea „rivalului" meu. Mi-am mutat privirea în partea opusă, ca să nu mai văd. Dar în partea opusă, nişte puşti făceau un flash-mob, pe una dintre melodiile lui. Am început să-mi simt sângele urcând în valuri şi inundându-mi țeasta. La radio ştiam că nu avea sens să dau drumul – de opt săptămâni nu se difuza decât muzica „lui". Am luat un cd fără să mă uit şi am dat „play". A început cu Daniel Bedingfield – „Nothing Hurts Like Love". Minunat... Parcă mi-l cânta mie... Mi s-au încleştat mânile pe volan. Am fost cât pe ce să lipesc de asfalt un moş căruia-i venise ideea să traverseze pe unde n-avea voie. Am sărit la melodia următoare. Josh Groban – „Remember": „Amintește-ți, voi fi aici în continuare; atât timp cât mă vei păstra în amintire..." Ăsta era pentru Rhea şi iubitul ei din umbră. Altul la rând. Billy Joel – „Honesty". „Nu am nevoie de o față drăguță care să-mi spună lucruri drăguțe; nu am nevoie decât de cineva în care să cred..." Mi s-a pus un nod în gât. La urma-urmei, Rhea a fost sinceră cu mine întotdeauna.

Nu mi-a ascuns că mai iubea şi pe altcineva şi, cât timp am fost împreună, a făcut tot posibilul să mă menajeze: nu a afişat nicăieri în casă fotografii de-ale lui; nu a ascultat muzica lui în prezența mea; nu vorbea despre el aproape niciodată. Şi poate că, da, se agățase de mine ca să uite – să-l uite.

M-am simțit dintr-odată teribil de vinovat; pentru că am căutat mereu să privesc cu detaşare profesională problemele de sănătate ale pacienților mei, de teama de a nu o lua pe câmpii; şi n-am fost în stare să o simt pe femeia de lângă mine – cea care ar fi trebuit, într-adevăr, să mă preocupe. M-am hotărât ca, la întoarcere, să o iau de mână, să ne aşezăm din nou la masa din bucătărie şi s-o ascult, asa cum nu o făcusem niciodată în cei zece ani. Să o ascult, chiar fără să spună un cuvânt.

Am dat muzica la maximum şi astfel am supraviețuit traficului de iad, până în cvartalul unde se afla cabinetul meu închiriat. Depresiva mea tocmai avusese o nouă criză şi regresase de la împărțeala salariului la cea a banilor de pe casă. A trebuit s-o iau de la început şi să o conving că salariul e mult mai convenabil pentru toată lumea. Cu speranța ca, cel puțin până la şedința următoare, să rămână la stadiul de a-şi dona leafa, am trimis-o acasă şi m-am ocupat de următorul pacient: un tânăr care îşi injectase benzină în testicule şi apucase să-i dea foc unuia. Fusese externat de curând, cu jumătate din podoabe extirpată şi trebuia să-l conving să se lase de „meseria" de piroman. Era o treabă extrem de grea, tipul era decis să nu se lase cu una-cu două. Îi puneam întrebările automat şi nu mă puteam împiedica să mă gândesc la faptul că dacă toți aceşti oameni ar fi avut acasă câte o familie întreagă la cap, care să-i înțeleagă şi să-i sprijine moral, atunci eu aş fi rămas fără obiectul muncii. În schimb, îi îndopam cu antipsihotice şi anxiolitice care să-i aducă la letargie; ei se întorceau acasă iar la şedința următoare reveneau adeseori cu simptomele agravate. Era ca un cerc vicios: aceşti pacienți aveau nevoie de afecțiune din partea familiei, iar familia nu o putea oferi pentru că deja era epuizată de problemele cauzate de boala lor. Piromanul a ieşit din cabinet, după ce am reuşit să-l conving să mai amâne treaba cu

incinerarea celuilalt testicul. Măcar până când reuşeam eu să-l sedez bine.

Asistenta a intrat să-mi spună că în anticameră era cineva care n-avea programare. Înainte să apuc eu să-i răspund că nu mai primesc pe nimeni, persoana respectivă şi-a băgat capul pe uşă. Era un ins înalt, slăbănog, cu barbă, într-un trenci ponosit şi cu o pălărie cu boruri mici îndesată pe cap. Primul gând a fost să-l dau afară, dar ceva m-a oprit. I-am făcut semn asistentei să mă lase cu el. Omul s-a apropiat, s-a aşezat pe fotoliul din faţa mea şi, privindu-mă drept în ochi, mi-a spus, cu vocea unuia care tocmai alergase maratonul vieţii lui:

– Te caut de 16 ani.

PARTEA I

"Trebuie să ai un spirit combativ.
Trebuie să forțezi mutările şi să profiți de ocazii."

(Michael Stean, n. 1953)

Capitolul 1

Timp de câteva secunde l-am studiat pe individul din fața mea, încercând să-i pun diagnosticul doar din atitudine şi din cele câteva cuvinte pe care le rostise. Schizofrenie?... Neh... Dincolo de barba deasă, privirea lui nu era nicidecum una apatică, dimpotrivă; avea o strălucire care denota o inteligență neobişnuită. Tocmai voiam să deschid gura, când tipul mi-a făcut semn să tac şi s-a apucat să caute prin încăpere: sub birou, în bibliotecă, sub fotolii... aproape că a demontat telefonul. Paranoia?... Hm... În cele din la urmă, aveam să-i pun nişte întrebări care m-ar fi ajutat să-mi dau seama cu cine am de-a face. În orice caz, țineam degetul aproape de butonul de alarmă pentru agenția de securitate care, din fericire, avea sediul la numai două străzi distanță. Continuam să-l analizez, în timp ce el îşi vedea conştiincios de treabă, căutând sub covor, întorcând pe toate părțile monitorul şi unitatea PC. Situația începea să mă amuze. Clar, aveam în fața mea o problemă de psihiatrie pe care trebuia s-o rezolv. După ce a terminat de scotocit peste tot, s-a aşezat din nou pe fotoliu, a scos din

buzunarul trenciului o cutie mică pe care a pus-o pe masă, şi-a încrucişat mâinile şi a început să mă studieze el pe mine. Am aruncat un ochi spre ceasul de perete, sperând ca omul să aibă la el destui bani pentru a-mi plăti consultația. În sfârşit, a început să vorbească.

– Se pare că nu ai microfoane, dar pentru siguranță, cutia asta emite nişte ultrasunete care ar bruia orice emisie.

Mi-am scos registrul de consultații şi mă pregăteam să-l supun chestionarului medical uzual: nume, prenume, vârstă, stare civilă...

– Nu e nevoie de asta. Nu am venit la tine ca pacient. Poți să-mi spui S. Vârsta mea nu contează.

„S" de la straniu, mă gândeam, încercând să-i ghicesc vârsta după mâini. Am presupus că avea în jur de 50 de ani.

– Ştiu că îți par ciudat, dar încearcă să faci abstracție de asta. Am ceva important să-ți spun.

Părea că omul îmi citea gândurile, dar deocamdată nu eram îngrijorat.

– Ştiu cine eşti, ştiu cu ce te ocupi, ce muzică asculți, cât timp stai la duş... Ştiu cam tot despre tine.

„Hopa!... Avem un psihopat. Dar până nici eu nu mai întâlnisem până acum un nebun care să-mi cronometreze timpul petrecut sub duş."

– Nici vorbă de aşa ceva, nu sunt un psihopat. Şi nu eu sunt cel care te-urmărit în toți anii ăştia.

„Hm... Un psihopat care citeşte gândurile."

– Încetează odată cu „psihopat", mă deranjează cuvântul. Şi nu te mai gândi atâta, că mă distragi de la subiect.

De data asta începeam să mă îngrijorez. Am pus degetul pe butonul de alarmă, gata să-l apăs.

– Nu te grăbi. Aşteaptă să-ți spun de ce am venit. Te asigur că sunt paşnic.

„Eh... dacă mă asigură ciudatul, nu trebuie să-mi fac griji, nu-i aşa?"

– Lasă ironia şi ascultă-mă. Poți să fii serios câteva minute?

– OK. Ascult.

– În urmă cu 20 de ani, lucram pentru o mare agenție de spionaj.

„CIA?”, mi-a trecut prin minte întrebarea, dar tipul şi-a dus repede un deget la gură.

– Nici în gând să nu rosteşti numele ăsta. Ei au antene peste tot şi pot afla lucruri la care nu te-ai fi gândit niciodată... Ei bine, acum mulți ani, am primit misiunea de a mă infiltra în anturajul starului M.

M-am holbat la el, izbit de o bănuială care aproape că mi-a despicat creierul în două.

– Despre el e vorba, da...

Doamne, cu ce greşisem eu la viața mea?... Am încercat să-mi refac itinerariul pământesc, de la stadiul de embrion şi până în clipa de față, ca să-mi descopăr păcatele pe care trebuia să le ispăşesc. Acasă aveam o iubită care plângea pentru el; în fața mea se afla un ins care fusese în anturajul lui; pe străzi, la ştiri şi peste tot eram asaltat de imaginea lui. Era prea mult pentru mine. Dacă cineva mi-ar fi bătut piroane în țeastă cu încetinitorul, n-aş fi simțit o durere atât de crâncenă. Am început să caut prin sertare după un pachet de țigări, rămas de la un pacient pe care îl convinsesem că nicotina era duşmanul creierului. Dar creierul meu trebuia amorțit urgent, cu orice aş fi avut la îndemână. Prima doză de tutun inhalată cu sete, mi-a inundat plămânii, s-a plimbat prin cutia toracică în vârtejuri repezi, mi-a şfichiuit inima, după care a ieşit pe nas, într-un fum gros. Nici vorbă să-mi anestezieze ceva. Nu-i nimic, mai insist. Trag din nou din țigară, cu atâta putere, încât jarul s-a întins către filtru şi aproape că mi-a ars degetele. Domnul S mă privea uşor amuzat. Hm... aveam senzația că se inversaseră rolurile şi nebunul nu mai era cel de dincolo de birou. Venise să-mi spună ceva iar acum nu se mai grăbea.

– Păi, nu mă grăbesc foarte tare. (Uitasem că individul îmi citea gândurile). După 16 ani, pot să mai aştept ceva timp... cel puțin, până îți iese fumul pe urechi. Apropo, parcă te lăsaseşi de fumat.

De ce oare nu mă mai miram că ştie?... După a treia doză, mă mai liniştisem. Am lăsat țigara pe marginea scumierei şi am urmărit, pentru câteva clipe, fumul care urca şerpuind spre tavan.

– Să continui... Un om de-al nostru care îi devenise deja apropiat lui M, mă introdusese şi-l convinsese să mă angajeze ca agent de securitate. Se întâmpla în anul 1990.

– Care era scopul?

– Scopul era să îl am sub ochi tot timpul pe cel mai popular om din lume, care începea să devină periculos pentru ei.

„Apropos de pericol, să-ți spun eu ce mă paşte acum, după ce a murit."

– Ştiu şi te înțeleg. De aceea îmi e destul de greu să-ți spun că am nevoie de ajutorul tău.

– Ajutorul meu, pentru ce? A...

Mi-a picat o „fisă" cât roata morii. Parcă am şi auzit-o cum s-a izbit de podea, zguduind clădirea. Cutremur de gradul 6,2 pe scara Richter.

– Sper că nu...

– Ba da. Trebuie să ajung la Rhea.

– Pentru ce??

– E ciudat şi complicat dar, dacă mă asculți, vei înțelege.

Ceva mai ciudat decât faptul că stăteam la taclale cu un nebun într-o zi de august şi mai complicat decât faptul că acasă mă aştepta o discuție cu Rhea, pentru care aş fi dat orice ca să nu aibă loc, nu-mi puteam închipui.

– Cred că întrevederea noastră trebuie să înceteze acum. Eu am nişte probleme serioase şi nu-mi permit să pierd vremea cu prostii.

– Vrei să încetezi să mai fii atât de mărginit?

Eu, mărginit?... Asta era cea mai mare jignire pe care o primisem în ultimii 11 ani. Ultima oară mă „alintase" fosta iubită cu apelativul „porc", atunci când îşi luase catrafusele şi se mutase de la mine, pe motiv că nu aveam deloc timp pentru ea. Mă pregăteam pentru examenul de medic specialist, ar fi trebuit să mă înțeleagă. A, şi a mai fost un pacient schizofrenic care m-a făcut „tâmpit", pentru că nu eram de acord cu teoria lui că unu plus unu egal trei; dar asta nu se punea. Eu, mărginit?... Când în fața mea era un întreg Univers, la care mă uitam ca prostul şi nu pricepeam ce dracu' căutam eu acolo?

– Da, eşti mărginit. Ţi-am spus că ştiu totul despre tine. Dar nu e totul pierdut. Te porţi aşa pentru că aşa te-a învăţat lumea în care trăieşti, dar în fond eşti un tip de treabă. Brânză bună în burduf de câine, cum s-ar spune.

M-am scărpinat în cap, întrebându-mă dacă ăsta trebuia să fie un compliment ori o insultă.

– Şi nu pot să te acuz. „Ei" au grijă ca oamenii să fie ancoraţi în slujbe cronofage, obsesia de a face bani şi bucurii meschine. Ăsta e modul lor de a vă controla. Poţi să mă crezi pe cuvânt, pentru că am fost unul de-al lor.

– „Ai fost", aham...

– Am fost, da... Acum nu mai sunt. Eram tânăr şi ignorant, am fost recrutat de pe băncile şcolii şi am lucrat pentru ei timp de aproape 20 de ani. De fapt, în ultimii zece mă detaşasem bine de misiunea încredinţată. Îmi dădusem seama că lucrau extrem de murdar şi n-am suportat să mai văd cum oameni nevinovaţi cădeau pradă maşinaţiunilor diabolice. În acei 20 de ani am avut ocazia să văd multe; nu cred că vrei să le afli. ...Aşadar, eram agent de securitate în garda lui M. Cu timpul, l-am cunoscut din ce în ce mai aproape şi am realizat că era un om de treabă. În final, i-am devenit prieten şi, din duşman, m-am transformat în aliatul lui. L-am urmat peste tot unde mergea, în concerte, în turnee, la spitalele de copii, pe toate continentele, l-am ocrotit cât am putut de nebunia fanilor şi de pericolele care îl pândeau...

M-am gândit la Rhea şi la puştii pe care-i văzusem la flash-mob.

– Stai puţin... Era cel mai iubit om din lume. Ce pericole l-ar fi putut paşte?

– Nu ştii... nu ştii cum lucrează „ei". M era mai popular decât orice altă vedetă, decât orice politician, decât orice lider religios. Dar nu asta era problema cea mai mare, ci faptul că se afla în tabăra greşită.

– Dar cine sunt, până la urmă, aceşti „ei" şi ce vor?

– Sunt o mână de oameni care conduc lumea. Îşi spun „Elita", dar se ocupă cu tot ce poate fi mai putred şi mai întunecat. Îşi mai

spun „Iluminați”, dar se închină unor idoli din fundul Iadului. Pretind că se folosesc de inteligența lor ca să aducă bunăstare lumii, dar în realitate urmăresc să o distrugă. Şi, crede-mă, nici măcar nu sunt atât de inteligenți cum se pretind. Doar dacă îl poți numi „inteligent” pe un individ cu creier de găină care îți ține calea, cu un automat în brațe, în timp ce tu ai mâinile goale. Iar organizația din care am făcut parte este unul dintre instrumentele lor. Puțini oameni ştiu asta dar oricum nu au puterea să facă nimic. În curând cu toții veți avea implantate cipuri prin care vă vor controla până şi ritmul respirației.

– Cum adică „veți avea...”? Tu nu?

– Când va veni ziua aceea, mă vor depista şi mă vor elimina. Pentru că i-am trădat, în ultimii ani am fost nevoit să mă ascund. Şi nu pentru că mi-ar fi teamă de moarte, ci pentru că am o misiune de îndeplinit. De aceea sunt aici.

– Dar nu înțeleg, ce rol are Rhea în toată povestea asta?

– În urmă cu 16 ani, s-a făcut un experiment. Un om de-al lor a fost trimis în viitor.

„Bun, deci revenim la oile noastre. Psihoză...”

– Nu râde, pentru că treaba e foarte serioasă. Şi foarte gravă. Ei au instrumente pentru a face asta, la fel de bine cum pot să declanşeze cutremure şi inundații. Controlează prezentul şi viitorul. În trecut nu s-au gândit încă să intervină, pentru că sunt mulțumiți de felul în care a evoluat. Insul acela care a fost în viitor a văzut că oamenii începuseră să scape de sub controlul „lor”. Deveniseră conştienți de faptul că, deşi nu aveau arme, erau mulți şi inteligenți. Şi toate acestea datorită unui singur om.

– M?

– Exact.

Înainte să-mi pun întrebarea „cum aşa?”, mi-a venit în minte imaginea cu M ținând un speech şi convingând, fără prea mult efort, zeci de mii de oameni să se ia de mâini şi să-şi spună unul altuia „te iubesc”. Întrebarea nu şi-a mai avut rostul. Cum era posibil ca omul acela să aibă atâta putere?

– Era posibil, pentru că avea talent, frumusețe interioară, charismă – toate în supradoză, dacă-mi permiți să vorbesc în termeni medicali. Şi mai avea ceva.

– Mai era nevoie de ceva în plus?

– Da. O femeie pe care o iubea. Ea este motivul pentru care am venit la tine.

Am simțit între coaste un cuțit cu lama lată, pe care cineva îl răsucea cu sadism. Abia am putut să murmur:

– Nu...

„În lumea asta sunt miliarde de femei, dintre care cel puțin zece procente îl iubesc pe acest M. De ce tocmai Rhea?..."

– Nu ştiu să-ți spun de ce. Ştiu doar că ea e „aceea".

– Eşti nebun; iar eu te întrec, pentru că stau să te ascult.

Straniul s-a căutat prin buzunare şi a scos o foaie împăturită, pe care a desfăcut-o şi mi-a pus-o pe birou. Era o pagină dintr-o revistă, care conținea o fotografie cu M, alături de o femeie. Titlul, mare: „M şi iubita lui la ceremonia de restaurare a pădurii amazoniene." Femeia era Rhea. Am văzut data publicației: 20 august 2009. Mi s-a făcut rău.

– E singura dovadă cu care s-a întors omul acela. A păstrat-o pentru siguranță.

– Astăzi suntem în 19 august 2009!

Straniul a zâmbit.

– Voilà!

– Nu... nu pot să cred aşa ceva... E un fals. Toată lumea ştie cât de uşor se poate falsifica o pagină de revistă.

– Nu e un fals şi tu ştii asta.

– Ei bine, cine e omul care a fost în viitor?

Straniul m-a privit într-un mod – ei da, straniu. Şi atunci mi-am dat seama.

– Tu?

– Din fericire pentru M – şi poate pentru noi toți – trecusem deja în tabără „celalaltă" şi nu le-am spus tot ce am văzut. Din păcate, „ei" au aflat totuşi, până la urmă; şi au luat măsurile de rigoare.

– Adică?

– Dacă eşti cu Rhea de atâția ani şi spui că o iubeşti, ştii ce îşi dorea ea, acum zece ani?

– Stai să mă gândesc... Tocmai absolvise facultatea şi... A, voia să-şi deschidă un magazin cu obiecte de artă în Las Vegas. De fapt, totul era deja aranjat, când...

– Când?

– Când proprietarul clădirii şi furnizorii s-au răzgândit brusc... A, şi imediat după asta Rhea a primit o slujbă la Facultatea de Arhitectură de aici. Chiar i s-a părut ciudată această ofertă, dar a acceptat-o.

– Adică Augusta, Maine; care e în capătul opus al Statelor Unite, față de Las Vegas. Au făcut tot posibilul ca Rhea să nu-l întâlnească pe M. În paralel, au intoxicat publicul cu ştiri despre el, care mai de care mai aberante, pentru a-l distruge. Şi, din păcate, în mare parte au reuşit.

– Vrei să spui că procesele acela oribile au fost orchestrate de ei?

– Nu. Procesele acelea au fost ideile unor indivizi dubioşi; dar le-au picat lor la fix, exact ca bomboana pe colivă. Nu cred că îl putea împiedica pe primul, dar îl putem evita pe al doilea – iar ăsta e cel care l-a distrus.

– Totuşi, nu înțeleg. De ce e nevoie de Rhea?... Nu avea prieteni?

– A avut câțiva prieteni, da. Eu am fost unul dintre ei. Dar noi toți, împreună, nu am putut avea asupra lui puterea pe care ar fi avut-o o singură femeie, dacă femeia aia era cea potrivită. Nu l-am putut salva.

– Şi crezi că acum ai mai putea să faci ceva?

– Da. Pot să o trimit pe Rhea înapoi în 1999.

– Ca să... ce?

– Ca să refuze slujba din Augusta şi să rămână în Vegas.

Mai devreme îmi făceam procese de conştiință în privința Rheei şi a egoismului meu, dar în fața unei asemenea „oferte”

începeam să dau înapoi. Adică, recunoşteam în sinea mea că eram un porc egoist, dar preferam să rămân aşa şi să o păstrez pe Rhea.

– Problema nu e numai că trebuie să mă ajuți să ajung la ea. Mai trebuie să mă ajuți să o trimit înapoi în timp.

– Pentru câtă vreme?

– Păi, dacă totul decurge conform planului, pentru totdeauna.

Daca ar fi trecut peste mine, înainte si înapoi, zece betoniere încărcate, cred că nu le-as fi simțit în clipa aia.

– Auzi? Nu vrei tu să te întorci de unde ai venit şi să ne laşi pe noi în pace?... Asta-i bună, acum vrei să-ți speli conştiința de spion scăpătat şi să-mi iei femeia ca să i-o dai unui tip pe care nu-l cunosc şi nu mă interesează!

– Situația e mai gravă decât îți închipui. Aici nu e numai vorba de a-l salva pe M, ci de a salva lumea – pe voi, copiii voştri. Te mai las să te gândeşti. Sper că vei cugeta la discuția noastră şi că vei lua decizia potrivită.

Straniul s-a ridicat, şi-a luat cutia de pe masă şi s-a îndreptat către uşă. Înainte de a ieşi, mi-a aruncat peste umăr:

– Apropo, mâine Statele Unite vor anunța invadarea Iranului. Pregăteşte-te pentru tot ce poate fi mai rău.

Am rămas năuc, ca după o întâlnire cu Nichipercea în persoană. Ce zi de rahat!... Nu-mi era mie bine cu viața mea obişnuită, cu depresivii şi cu piromanii mei, chiar şi cu Rhea care suspina după nu ştiu care vedetă?... La urma-urmei, M era mort şi îngropat, ce pericol putea să mai reprezinte el pentru mine – asta, dacă ar fi reprezentat vreodată un pericol?... Şi dacă straniul n-a fost decât un coşmar? Dacă înnebunisem şi ajunsesem să visez cu ochii deschişi?... Mi-au căzut ochii pe foaia de revistă lăsată de S pe masă. De acolo îmi zâmbea Rhea, alături de M. Părea fericită, aşa cum n-o văzusem niciodată. N-a fost vis.

Capitolul 2

Am ajuns acasă sfârşit, cu mintea vraişte şi incapabil de a mai gândi. Am răsuflat uşurat, văzând că Rhea nu venise încă. Mi-am turnat whisky într-un pahar şi m-am scurs în fotoliu, încercând să mă adun. Simțeam că trebuia să pun cap la cap tot ceea ce mi se întâmplase, dar nu ştiam de unde să încep. Priveam la fotografia de pe consolă, în care eu şi Rhea ne zâmbeam, îmbrățișați; şi mă întrebam dacă în clipa în care am făcut acea fotografie, se gândea la M. Pe urmă am început să mă întreb dacă nu cumva M a fost în mintea ei tot timpul. Poate că şi atunci când îmi spunea că mă iubea, tot pe el îl vedea înaintea ochilor. Apoi m-am întrebat cum ar reacționa ea, dacă i-aş spune că exista şansa să-l întâlnească, în sfârşit. Nici măcar nu ştiam dacă ar fi crezut în posibilitatea întoarcerii în timp. Am apucat telecomanda şi am pornit combina muzicală. Vocea lui R Kelly s-a auzit în toată casa, lovindu-se de colțurile goale cu un ecou care mi-a dat fiori. „Dacă aş putea să întorc timpul, atunci, iubito, atunci ai fi a mea...” Şi m-am întrebat dacă nu cumva eu eram cel care ar fi trebuit

să se întoarcă în timp. Aş fi încercat să schimb câte ceva la mine. Aş fi încercat să fiu mai atent cu Rhea, să o privesc mai mult... să-i spun mai des că o iubesc. Să fiu mai mult lângă ea, să o simt mai mult... „Recunosc că m-am purtat greşit cu tine; dar acum mă confrunt cu pericolul de a-mi petrece restul vieţii singur...” Am simţit o lacrimă alunecând dinspre colţul ochiului pe obraz şi rămânând priponită în bărbie. Nu plânsesem niciodată în viaţa mea, aşa că am tresărit speriat şi lacrima a căzut în pahar. „Iar tu ai avut destulă iubire pentru amândoi...” Care amândoi, eu şi cu Rhea, sau eu şi cu M? Nu ştiam dacă era posibil ca un om să fie capabil de iubire cât pentru doi şi nici dacă era posibil să iubeşti doi oameni în acelaşi timp. Era doar un cântec; dar cântecul ăsta mă făcea să mă simt ca şi cum mi s-ar fi injectat prin vene o otravă fierbinte şi anesteziantă.

Aşa m-a găsit Rhea, răstignit în fotoliu şi cu maxilarele încleştate. Aş fi vrut să mă ridic dintr-o săritură, să o iau în braţe şi să-i spun că mi-a fost dor de ea; dar n-am fost în stare să fac niciun gest. S-a aşezat în faţa mea şi ne-am privit în tăcere, în vreme ce R. Kelly continua să cânte pe deasupra noastră: „Şi atunci aş reuşi să-mi dau seama cât de mult te iubesc, te iubesc, te iubesc...”

– Te iubesc... m-am trezit şoptind – şi mi-am dat seama că niciodată nu m-a durut atât. Te iubesc; şi vreau să fii fericită... chiar dacă fericirea ta nu e lângă mine.

Mă auzeam vorbind şi nu mă recunoşteam. Ea a venit lângă mine, m-a mângâiat pe frunte şi mi-a luat capul între palme. M-am gândit că, dacă aş fi lăsat-o să plece, aş fi suferit numai eu, în timp ce, dacă aş fi încercat să o păstrez, poate că nimănui nu i-ar fi fost bine. Apoi a luat paharul meu cu whisky şi a băut din el. Oare, printre picăturile pe care le-a sorbit, era şi lacrima mea?... Mi s-a părut uşor pervers gândul ăsta, dar mi-a plăcut. Nu părea dornică să reia discuţia de dimineaţă şi nici eu n-am avut puterea s-o fac. M-a sărutat, iar buzele ei aveau un gust nou, de parcă abia atunci le descopeream; mi-a desfăcut nasturii cămăşii... Nu mai ştiu când am luat-o în braţe şi am dus-o în dormitor; ştiu doar că în noaptea aceea am iubit-o aşa cum nu m-am crezut în stare vreodată: pătimaş, dar fără să o bruschez; cu disperare, dar fără să mă grăbesc – de parcă aveam tot timpul din lume

să-l petrec cu ea iar noaptea aceea nu ar fi fost decât prima, dintr-un şir nesfârşit. În noaptea aceea am simțit, pentru prima oară, nu că ea a fost a mea, ci că eu am fost al ei. A adormit cu fruntea pe umărul meu şi m-au prins zorii treaz, învârtind pe degete o şuviță din părul ei mirosind a iasomie. M-am dat jos din pat cu grijă şi m-am dus la baie să fac un duş. În timp ce mă săpuneam, m-am trezit scrutând colțurile după vreo cameră de filmat. Mă păştea paranoia, clar. M-am bărbierit cu aparatul electric, în fata oglinzii aburite, pe care nu m-am deranjat s-o şterg şi încercam să-mi ghicesc conturul feței, dincolo de aburi.

Când m-am întors în dormitor, am sărutat-o pe frunte, a deschis ochii şi mi-a zâmbit. Ziua a început ca de obicei: ne-am băut cafeaua împreună, am discutat puțin despre slujbele noastre şi ne-am facut planuri pentru seară. Am dat drumul la radio, din obişnuință, ca să aflu prognoza meteo. Vocea crainicei, agitată, m-a făcut să încremenesc.

– *Breaking news*: Statele Unite se pregătesc să atace Iranul.

Mi-a înghețat sângele în vene.

– După cum ştim, la summit-ul G-20 care a avut loc în luna iulie, Statele Unite ale Americii, împreună cu Marea Britanie, au decis să solicite Iranului să renunțe la programul privind armele de distrugere în masă, nucleare şi biologice şi să permită inspecția unei comisii internaționale care să confirme acest lucru. Preşedintele SUA a avertizat, atunci, celelalte națiuni că Iranul urmăreşte să devină o putere nucleară. Alaltăieri, executivul iranian a declarat că acuzațiile Preşedintelui SUA sunt nefondate şi l-a avertizat că le va regreta. Ca urmare, astăzi, Preşedintele a ținut o conferință de presă prin care a anunțat că Statele Unite, împreună cu Marea Britanie, vor ataca Iranul, cu scopul de a-i dezafecta programul armelor de distrugere în masă, care amenință să distrugă Europa şi America.

Eu şi cu Rhea ne-am uitat unul la celălalt: ea speriată, eu şocat de-a dreptul; şi nu atât din cauza ştirii, cât din cauză că straniul mi-o prezisese cu o zi în urmă. Politica nu fusese niciodată pe lista preferințelor mele, o consideram ca pe o femeie gonflabilă cu care se „delectează" cei care nu sunt în stare să aibă una adevărată. Războaie

au fost mereu şi vor mai tot fi, iar părerea mea despre cei care se intitulează pompos „politicieni" a fost, de când mă ştiam, una nu foarte măgulitoare. Nu eram la curent cu evenimentele care se petreceau dincolo de porţile oraşului în care locuiam, dar era suficient să privesc oamenii de pe sticlă, cu un ochi format de psihiatru, ca să observ că tot ce se spunea la televizor erau vorbe goale, condimentate cu minciuni sfruntate. Dealtfel, deschideam foarte rar televizorul. Preferam să merg la cinema sau la un concert, iar de citit, nu prea mai aveam timp să citesc altceva în afară de cărţile de specialitate. Şi Rhea semăna cu mine în privinţa asta, ceea ce era destul de comod.

Auzisem câte ceva despre problema cu Iranul şi ştiam suficient cât să-mi dau seama că existau mari şanse ca această „problemă" să fie una inventată, la fel ca cea cu Irakul din 2003 când, în baza unor „dovezi" – care ulterior s-au dovedit a fi inexistente – că Irakul construieşte arme nucleare şi, în ciuda opoziţiei ONU, Statele Unite împreună cu Marea Britanie au intrat cu forţa în Irak şi au instaurat un guvern pro-occidental. Fireşte, faptul că Irakul deţinea resurse bogate de petrol, care de-acum erau sub controlul SUA, nu a avut nicio legătură cu asta. Povestea cu Iranul nu părea diferită, dar asta era tot ce puteam spune pe moment. Nu aveam pacienţi programaţi, nici Rhea nu avea ore, aşa că ne-am petrecut ziua în camera amenajată pe post de birou, căutând informaţii pe internet. A fost greu la început, pentru că pe toate browserele, pe toate paginile subiectul principal era M: viaţa lui, moartea, cariera, detalii infame despre personalitatea lui etc.

Până la urmă am reuşit să depistăm un număr de articole politice strecurate timid printre cele mondene. Am aflat că, după ce rezolvaseră „problema" cu Irakul, SUA au început să se concentreze pe Iran care, de la o vreme, intenţiona să deschidă o bursă internaţională a petrolului, care să aibă la bază moneda europeană, nu pe cea americană, aşa cum era împământenit de multe decenii. Aceasta ar fi fost o adevărată lovitură pentru bursele din New York şi Londra şi, în plus, înlocuirea petrodolarului cu petroeuro ar fi cauzat degringolada monedei americane. O altă problemă era faptul că statele care erau dependente de petrolul iranian se declaraseră încântate de

ideea acestei burse şi de utilizarea euro ca monedă de schimb pentru ţiţei. Probabil din cauză că euro era ceva mai stabil decât dolarul, pe de o parte; şi se configura o alianţă care să lovească din plin în hegemonia economică a Statelor Unite, pe de altă parte.

La începutul anului 2009, SUA adoptase o „schemă" foarte bine pusă la punct, de a se infiltra în afacerile interne ale Iranului, cu scopul final de a răsturna guvernul local care era, vădit, ostil Occidentului. Şeful biroului de contrainformaţii iranian a afirmat, într-o conferinţă de presă, că „SUA complotează împotriva Iranului şi finanţează o revoluţie de catifea pentru a răsturna autorităţile iraniene." Un alt oficial a anunţat arestarea a patru persoane despre care se dovedise că primeau fonduri de la CIA şi Departamentul de Stat American, dintr-un fond aprobat de Senatul SUA, pentru a organiza răsturnarea guvernului iranian. De asemenea, oficialul a declarat că în respectivul complot erau implicate zeci de persoane şi că guvernul american cheltuise, până la acea dată, peste 30 milioane de dolari pentru acţiunile subversive din Iran care, printre altele, constau în provocarea unor demonstraţii de stradă, tulburări interetnice în diferite regiuni ale ţării şi racolarea de persoane cu influenţă (ca de exemplu profesori, artişti, medici) pe care să le invite în „excursii" în SUA şi să le inoculeze ideea că „America era singurul salvator".

Mi-am amintit de ceea ce-mi povestise S, deunăzi, legat de CIA şi de cei care sunt deasupra, acele „elite" care se consideră având o inteligenţă superioară şi care, după cum vedeam, se foloseau de aceleaşi tactici vechi de când lumea; aceleaşi stratageme pe care le foloseşte orice ţaţă de cartier atunci când urmăreşte ceva. Nimic nou, nimic deosebit; nimic inteligent. Mi-am întors capul spre Rhea, care citea împreună cu mine, stând alături; aşteptându-mă să-mi aprobe gândurile, dar am văzut-o urmărindu-mă, surprinsă. Uitasem că ea nu ghicea gândurile, ca straniul.

– Nick, nu ştiam că te interesează astfel de lucruri.

– Păi nu mă interesau, până azi.

– S-a întâmplat ceva, care te-a facut să te răzgândeşti?

– Eu... nu ştiu... poate că da.

În luna iunie fuseseră alegeri prezidenţiale în Iran. Cursa a fost dominată de doi candidaţi: fostul preşedinte, conservator şi ostil Occidentului; şi un „moderat" prooccidental, declarat favoritul SUA În ciuda aşteptărilor şi a susţinerii făţişe, „moderatul" a pierdut cu brio. Se părea că eforturile costisitoare ale SUA de a instaura în Iran un guvern care să fie la cheremul lor, dăduseră greş. Iranienii au votat aşa cum le-a dictat bunul-simţ, neţinând cont de toate acele „scenete" regizate de reprezentanţii americani. După ce fostul preşedinte a fost declarat câştigător, spioni americani infiltraţi printre cetăţeni au înscenat revolte de stradă, manifestaţii, mitinguri care declarau că alegerile fuseseră furate şi că fostul preşedinte era un dictator. Îmi aminteam că, în perioada aceea, la televizor erau prezentate în fiecare zi imagini cu tineri scandând pe străzi în favoarea învinsului; interviuri cu oameni care afirmau că votaseră „schimbarea", că actualul preşedinte era un mincinos şi că alegerile nu fuseseră corecte. Eram şi eu de părere că alegerile nu fuseseră corecte, dar din alt punct de vedere: era evident că Statele Unite interveniseră cu toate forţele pentru a le manipula. Oamenii aceia care declarau că votaseră cu „moderatul" fuseseră plătiţi – aşa îmi spunea mie ochiul de psihiatru şi eram convins că nu mă înşelam. Probabil că iranienii le-au luat banii americanilor, au promis că fac ce li s-a cerut dar au votat cu cine au vrut ei. Nu era prima oară când se întâmpla asta. S-a încercat, timp ce câteva săptămâni, anularea alegerilor, fără succes însă. Opinia publică americană începuse să se simtă agresată de apa-n piuă bătută cu alegerile „măsluite" din Iran şi cetăţenii dădeau semne de iritare. La urma-urmei, ce ne păsa nouă cine era preşedinte în Iran? Zburlelile politicienilor noştri, încercările lor de a ne convinge că va fi rău pentru toată lumea dacă în Iran nu guvernează cine vor ei, au avut un efect invers: americanii de rând începuseră să considere că SUA îşi băgau lingura mult prea adânc într-o ciorbă care nu fierbea în ceaunul lor. Tocmai când spiritele începuseră să se încingă mai abitir, a murit M şi apele tulburi au putut să curgă din nou liniştite. Decesul lui M le-a picat nespus de bine, pentru că a apărut un nou subiect care a distras

atenţia cetăţenilor de la problemele politice şi „elitele” au putut să-şi vadă liniştite de matrapazlâcuri.

Peste tot, pe internet, erau fotografii şi articole cu şi despre M, iar Rhea se stăpânea foarte bine. Nu m-a lăsat să-i simt vreo tresărire; nici că ar fi vrut să mă opresc asupra vreuneia dintre acele pagini. Iar eu căutam febril tot ceea ce mi-ar fi putut explica lucrurile care se întâmplau în lume. Eram uimit să realizez în ce codoşlâcuri se complăceau guvernanţii noştri şi îi vedeam ca pe nişte maimuţoi care executau fără să discearnă comenzile dictate de alţi maimuţoi, mai mari, care se ţineau în umbră. Începeam să pricep că eu, ca toţi ceilalţi cetăţeni, nu reprezentam nimic pentru ei şi, dacă le-ar fi adus un beneficiu cât de mic, n-ar fi ezitat să orchestreze un al doilea 11 septembrie 2001. Lumea mi s-a părut dintr-odată un cazan bolborosind, în care îşi făceau de cap toate relele slobozite din cutia Pandorei.

Iar acum se anunţa un nou război, cu care nimeni dintre oamenii de rând nu era de acord, dar nu avea nicio importanţă, pentru că pe noi nu ne întreba nimeni. Eram convins că ameninţarea nucleară a Iranului se va dovedi a fi o alegorie, doar atunci când va fi prea târziu.

Mi-am prins capul între mâini, întrebându-mă la ce s-a referit straniul, atunci când mi-a spus să mă pregătesc pentru tot ce putea fi mai rău. Oare va fi mai rău decât Războiul din Golf?... Mai rău decât 9/11?... M-am ridicat brusc, scuturând din cap; m-am dus la bucătărie să-mi pun încă o cană de cafea şi apoi m-am aşezat, copleşit, pe canapeaua din living. Rhea a venit după mine, m-a atins pe umăr şi în momentul acela m-am hotărât să-i povestesc despre S şi vizita lui ciudată. Am căutat în buzunarul sacoului pagina de revistă şi i-am întins-o. Înainte ca ea să scoată vreun sunet, am luat-o de mână.

– Ia loc lângă mine. Vreau să-ţi spun ceva.

Capitolul 3

...Abia când am terminat de povestit, m-am uitat la ea. Sigur că era foarte surprinsă, nici nu mă aşteptam la altceva. Nu-mi doream decât să nu-şi închipuie cumva că mă molipsisem de la pacienţii mei, că o luasem razna şi că ar fi trebuit să-mi caute urgent un psihiatru.

– Ştii, Nick... am un vis ciudat care mi se tot repetă. Trebuie să traversăm împreună un râu învolburat, dar eu rămân de fiecare dată împotmolită la mal. Se avântă singur în apele tulburi şi, când ajunge la jumătatea distanţei faţă de celălalt mal, îl văd scufundându-se. Ochii lui, trişti şi rugători, mă urmăresc tot timpul.

Am răsuflat uşurat. Aşadar, nu mă credea nebun. Ori împrăştiaseră „maimuţoii" în aer ceva care ne zdruncinase minţile tuturor?...

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu ştiu... nu credeam în visuri...

– Dacă ai şti că e posibil să te întorci în timp, ca să fii lângă el, ai face-o?

M-a privit, calmă, iar ochii ei au părut dintr-odată şi mai întunecaţi.

– Dacă aş şti că astfel pot să-l ajut, da.

Mă aşteptam la acest răspuns, dar am simţit o menghină strângându-mi inima. Poate că în sinea mea speram să mă menajeze, aşa cum o făcuse mereu.

– Aş face orice, ca el să mai fie în viaţă acum. Pentru că ştiu că mai avea multe de făcut pe lumea asta.

N-am putut să rostesc niciun cuvânt, însă în mintea mea strigam, disperat: „Dar eu??"

– Iartă-mă, Nick. E ceva ce nu pot să împiedic.

Soneria telefonului meu mobil a spart tăcerea care se aşternuse între noi. Era mama piromanului, care mi-a spus că acesta îmi urmase sfatul de a-şi cruţa unicul testicul, dar începuse să atenteze la fuduliile altora. Am coborât brusc în prozaicul cotidian, am stabilit o întâlnire la cabinet peste o oră, m-am îmbrăcat în grabă şi am ieşit, după ce am sărutat-o pe Rhea şi i-am promis că mă întorc repede.

În acelaşi loc ca deunăzi, un grup de puşti, de data asta mai numeros, executa un flash-mob. Răsăriseră ca din pământ, s-au ordonat, de undeva a început să se audă muzica lui M iar ei au dansat, perfect sincronizaţi, timp de un minut, după care s-au împrăştiat, ca şi cum nu se întâmplase nimic. Am rămas privind în urma lor, până când şoferii din spate m-au avertizat claxonând că semaforul se făcuse verde. Pe tot drumul spre cabinet m-am gândit la influenţa pe care a avut-o M asupra tinerilor. Şi mi-am amintit de cei câţiva fani care-şi luaseră zilele, la aflarea veştii despre moartea lui. Ştiu că mă întrebasem, atunci, ce scurtcircuit se petrecuse în mintea lor. Ce isterie provocase omul ăsta, ce avea el atât de special, încât oamenii să se calce în picioare la concertele lui, să stea la coadă pentru un bilet zile în şir, fie ploaie, fie ninsoare; pe urmă să-l plângă de-a latul lumii şi să se străduiască să-i păstreze vie amintirea?... Apoi l-am urmărit într-un speech înregistrat – fără să ştie Rhea, de teamă să nu-i dau apă la moară – şi am înţeles. Pe lângă talentul extraordinar, cultivat cu o muncă titanică, avea o charismă pe care n-o mai văzusem la nimeni.

Îmi devenise evident faptul că omul acesta nu era deloc unul obişnuit. Avea puterea de a insufla oamenilor dorința de a reflecta la acțiunile lor. Avea puterea de a influența multe, de la muzică la comportament. Şi poate că, cine ştie?, ar fi avut puterea să salveze lumea de la distrugere. Numai că, între timp, a fost acuzat de molestare asupra unui minor; iar după zece ani, a fost acuzat din nou, pentru acelaşi lucru. Părerea mea, ca psihiatru, era că ambele procese au fost în mod clar nişte făcături, dar din întâmplare, pe mine nu m-a întrebat nimeni.

Mi-a venit în minte ceea ce citisem mai devreme, despre racolarea medicilor, profesorilor şi artiştilor iranieni; şi mi-am dat seama că „ei" nu neglijau deloc influența pe care ar fi putut-o avea persoanele aflate în astfel de poziții; ba chiar mizau pe această influență şi se străduiau să-i atragă de partea lor, pentru a le fi de folos. Iar, atunci când nu se întâmpla asta, le era foarte uşor să-i distrugă din punct de vedere public pe cei care nu se conformau – nu neapărat ca răzbunare, ci pentru că o persoană cu influență, care nu o utiliza în scopurile agreate de ei, era periculoasă.

Aveam exemplele J.F. Kennedy (1963) şi John Lennon (1980), care au fost uciși pentru prea multă popularitate şi ale căror cazuri nu vor fi elucidate, probabil, niciodată. Iar acum apăruse cazul lui M – la fel de misterios, la fel de greu de lămurit. În afară de faptul că au fost nişte personalități adulate, care încercaseră să schimbe în bine oamenii şi lumea în care trăiau şi în afară de faptul că muriseră în condiții suspecte, cei trei mai aveau ceva în comun: agenți CIA infiltrați în anturajul lor. Probabil că acest lucru nu era deloc o simplă coincidență. De la decizia lui Kennedy de a înceta implicarea SUA în penibilul război din Vietnam la „Give Peace A Chance" al lui Lennon şi apoi la „Black Or White" sau „They Don't Care About Us" ale lui M – toți trei intraseră în vizorul „elitelor". Şi nu a fost numai asta. Kennedy avertizase cetățenii despre o mare şi periculoasă conspirație care urmărea să acapareze puterea guvernamentală şi să o utilizeze

pentru profitul personal – individual sau al unor corporații. John Lennon a compus cântecul „John Sinclair[1]", în care afirma:

„Dacă el ar fi fost un soldat
care ar fi împuşcat cetățenii din Vietnam;
Dacă el ar fi fost un agent CIA
care ar fi vândut droguri –
Atunci ar fi fost liber, l-ar fi lăsat în pace,
să respire acelaşi aer ca tine şi ca mine..."

La două zile după ce Lennon a cântat „John Sinclair", acesta a fost eliberat din închisoare. Asta da influență... Piesa lui Lennon „Give Peace A Chance" a fost intonată, în Washington DC, de un sfert de milion de demonstranți, cu ocazia Moratoriului pentru încetarea Războiului din Vietnam (15 octombrie 1969).

Cât despre M, nici el nu a fost mai prejos. Într-o perioadă în care industria muzicală explodase, de-a dreptul, pe tema sexualității (se cânta obsesiv despre sex iar cântăreții, majoritatea efemeri pe piață, precum fluturii care nu supraviețuiesc decât câteva zile, erau ei înşişi nişte obiecte sexuale), M insista să cânte despre salvarea planetei şi despre metamorfozarea oamenilor într-unii mai buni, mai sensibili la iubire şi la mediul înconjurător. Şi, la fel ca Lennon, a îndrăznit să se lege de organizația ocultă şi instrumentul ei, CIA. Iar „elitele" au spălat creierul publicului cu ajutorul mediei, făcându-l să îngurgiteze ideea că M era un „ciudat", să se concentreze asupra acestei idei şi să nu observe lucrurile care se întâmplau în jurul lor şi care distrugeau lumea.

Aşteptând la o intersecție, mi-a intrat pe geamul deschis al maşinii un fluture alb, rătăcit în traficul infernal al oraşului. Am avut, dintr-odată, imaginea planetei noastre ca fiind o colivie imensă, plină cu fluturi, care se zbat să se elibereze. Unii se târăsc pe podea, alții stau agățați de gratii, dar cu toții încercă să iasă în lume, pentru a-şi

[1] John Sinclair (n. 1941) – poet, militant anti-rasist şi socialist, căruia i s-a înscenat un dosar pentru trafic de droguri şi a fost condamnat, în 1969, la zece ani de închisoare.

îndeplini menirea. Iar cheile coliviei sunt ţinute de cineva sau ceva nevăzut, neştiut şi de neînduplecat.

***

Piromanul meu mă aştepta, împreună cu maică-sa. Timp de o oră m-am străduit să-l conving că nu era nimic grav în faptul că jumătate din populaţia lumii avea ceva în pantaloni, deşi el o ţinea una şi bună că asta era ceva foarte ruşinos şi dăunător speciei umane. Firește, faptul că el apăruse pe lume datorită acestei „ruşini", nu avea nicio importanţă. Pe urmă am schimbat tactica: l-am îndemnat să se angajeze la un adăpost de animale, unde ar fi avut ocazia minunată de a castra zilnic fel şi fel de specii. Asta i s-a părut oarecum interesant. I-am mărit doza de antipsihotice şi l-am trimis acasă, sfătuind-o pe mamă-sa să nu-l scape din ochi, dacă nu voia ca odorul ei semi-emasculat să ajungă după gratii.

Rămas singur, am reflectat la fluturii mei din colivie şi m-am împăcat cu gândul că unii dintre ei sunt psihopaţi, indiferent că atentează la integritatea proprie ori a altora. Indiferent dacă se târăsc pe jos ori stau atârnaţi de tavan.

Un ciocănit în uşă m-a trezit din reverie. Doi indivizi sobri au intrat şi s-au oprit în picioare, în faţa mea. Mi-au arătat nişte legitimaţii, şi-au spus numele şi au afirmat că sunt de la FBI.

– Îl căutăm pe domnul Travis Spencer şi avem informaţii că a fost aici.

– O clipă, să verific registrul de consultaţii, deşi numele nu-mi sună cunoscut; am încercat eu să fac pe prostul, cu toate că bănuiam că îl căutau pe straniul de deunăzi.

– Nu credem că vă este pacient, dar ştim că vă caută.

M-am gândit că indivizii ştiau bine despre ce vorbeau, aşa că n-am mai negat.

– Parcă îmi amintesc ceva... Săptămâna trecută m-am trezit cu cineva care n-avea programare.

Cei doi au început să freamete, iar ochii le-au sticlit.

– Da... Chiar m-a surprins, că n-am mai avut aşa un caz.

Indivizii mă priveau întrebători.

– Era oarecum incoerent... vorbea ceva despre o conspirație...

Începuseră să dea semne de nerăbdare.

– Am vrut să-i fac anamneza, dar n-a acceptat; spunea că e urmărit.

Deja le puneam nervii la încercare.

– Ei??

– Episod psihotic acut. I-am prescris medicație şi i-am dat o carte de vizită.

În timp ce indivizii se dezumflau, pe mine mă umfla râsul.

– Vă rugăm să-l descrieți pe ins.

M-am prefăcut că îmi storc creierii, o clipă.

– Ă.. pirpiriu, sprâncene stufoase, 30 de ani...

Cei doi s-au uitat unul la altul, ca şi cum şi-ar fi spus: „Nu e el." Mi-au întins o carte de vizită, pe care nu era trecut decât un număr de telefon.

– Dacă mai primiți o vizită suspectă, vă rugăm să ne anunțați.

– O clipă! Pot să întreb de ce este căutat acest om?

– Crime în serie, mi-au răspuns scurt, după care au ieşit.

Hm... Aşadar, straniul era căutat. Crime în serie?... Poate că avea probleme psihice, poate că delira; dar nu părea deloc un criminal. M-am bucurat că nu dăduseră de asistentă, pentru că era ziua ei liberă şi mi-am propus să o pun în temă cu vizita indivizilor şi să o rog să nu spună nimic despre S; fiindcă aveam o vagă impresie că nu scăpasem de ei.

Când m-am urcat în maşină cu gândul să mă îndrept spre casă, am observat în oglinda retrovizoare că eram urmărit. Am sunat-o pe Rhea, i-am spus că aveam să întârzii şi apoi am început un joc interesant de-a şoarecele şi pisica. Am intrat în mall, la primul boutique – un magazin cu lenjerie de damă; i-am cerut, serios, vânzătoarei să-mi arate vreo 20 de perechi de dresuri pe care le-am admirat, le-am întins, le-am sucit pe toate părțile. Până la urmă, am cumpărat două perechi, de mila vânzătoarei, rugându-mă în gând să-i placă Rheei, pentru că nu mai făcusem asta niciodată şi nu eram sigur

de gusturile ei. După ce am colindat mall-ul, am intrat la cinema. Nici nu-mi amintesc ce film era, pentru că timp de aproape două ore m-am gândit la straniu, la Rhea, la cei doi indivizi, la M, la colivia cu fluturi şi la invazia Iranului. Când s-a terminat filmul, m-am urcat în maşină şi am hoinărit pe străzile oraşului, până s-a întunecat. Am oprit la un fast-food să mănânc ceva, după care, văzând că indivizii insistau să mă urmărească, am cotit pe nişte străduţe lăturalnice până mi-au pierdut urma. Habar n-aveam de ce mă urmăreau. Poate credeau că mă duceam să mă întâlnesc cu S. În orice caz, mă plictisisem să-i ştiu în coasta mea.

Pe când aşteptam într-o intersecţie, pe drumul spre casă, cineva s-a urcat în maşină, pe bancheta din spate şi mi-a şoptit:

– Mergi, până când îţi spun eu să te opreşti.

Era straniul.

Capitolul 4

Am condus un sfert de oră, în tăcere, cu teama de a nu mă întâlni din nou cu urmăritorii mei.

– Te caută – i-am spus, fără să-mi dezlipesc ochii de pe parbriz.

– Ştiu. Va trebui să ne grăbim. Ai vorbit cu Rhea?

– Da. E de acord.

– Bun. În partea de nord a oraşului e o clădire părăsită. Mergem într-acolo.

După încă o jumătate de oră, am ajuns în locul indicat de S. Clădirea albă, dezafectată, era împrejumuită cu un gard electric, dar nu părea păzită. Am mers de-a lungul gardului, ocolind zona, până când S mi-a arătat un loc unde firele fuseseră tăiate şi pe unde ar fi putut trece o persoană fără probleme. Am bănuit că S se ocupase de asta mai devreme, aşa că nu am pus întrebări. A deschis uşa cu un şperaclu, mormăind spre mine: „Asta făcea parte din pregătirea ca agent" şi am intrat. Clădirea părea a fi o fostă clinică, pentru că avea

câteva încăperi în care se aflau câte o masă, nişte scaune, o chiuvetă şi un dulap de medicamente. Dar nu vedeam nicio fereastră, pe nicăieri. Locul părea destul de sumbru, doar cu un ber înfipt în tavan.

– Aici a fost sediul unuia dintre laboratoarele lor experimentale.

S m-a condus într-una din încăperi şi mi-a arătat ceva ce semăna cu o cameră hiperbarică.

– De aici am fost trimis în viitor.

– Cum?

– Au inventat „maşina timpului" sub forma unui microcip care se implantează subdermal. Iar asta nu e o cameră hiperbarică, ci un sistem de teleportare.

– Mai funcţionează?

– A trebuit să restaurez unele circuite, dar s-a păstrat destul de bine.

Priveam curios, ca un puşti care vede pentru prima oară o jucărie sofisticată.

– Care e procedura?

– Persoana e introdusă aici, i se implantează microcipul şi i se injectează intravenos o substanţă ce conţine nanoparticule de argint, care vor activa microcipul. Aceşti electrozi amplasaţi la tâmple vor transmite impulsul pentru teleportare. Iar de la pupitru se setează data şi coordonatele geografice ale locului în care va fi trimisă.

– Care ar fi riscurile?

– Singurul risc şi cel mai mare, ar fi ca aparatul să dea eroare la stabilirea coordonatelor de timp sau de loc. Dar dacă se întâmplă asta, se aprinde ledul de alarmă şi putem anula experimentul. Am vrut să-ţi arăt toate acestea acum, pentru că atunci probabil că nu vom avea timp de explicaţii. Iar tu o vei pune pe Rhea în temă.

– Când ar trebui să... să se întâmple?

– Mâine.

Mi s-a făcut rău.

– Mâine?... Nu e prea devreme?

– Eu sper să nu fie prea târziu. În seara asta Statele Unite vor dezactiva scuturile anti-rachetă de pe teritoriu. Se pregăteşte ceva oribil.

– Ce...

– Sst!

Straniul a ciulit urechile, apoi s-a îndreptat spre uşă.

– Să mergem. În curând vor trece pe aici şi nu trebuie să-ți vadă maşina.

La câteva mile de locul în care tocmai fusesem, straniul mi-a făcut semn să ascund maşina după nişte tufişuri şi să sting farurile. După câteva minute de aşteptare, am văzut trecând exact automobilul care mă urmărise mai devreme.

– Spune-mi despre scuturile anti-rachetă.

– Nu e timp acum, mergi spre casă şi o să-ți spun unde să mă laşi.

– Nu plec de aici până când nu-mi spui ce se întâmplă.

Am dat drumul la radio. Straniul l-a închis.

– Nu vor anunța la radio aşa ceva. Nimic din ce se anunță la radio, la televizor sau în ziare nu este legat de realitate. Ei vă spun numai ce consideră ei că trebuie să ştiți, nimic în plus.

– Aşadar?

Straniul a oftat.

– Lumea asta e mult mai complicată decât se vede din fața televizorului. Deşi de aici, de jos, ni se pare altfel, noi nu suntem decât un furnicar amărât, care poate fi strivit oricând de un bocanc apărut din senin. O tablă de şah ale cărei piese pot fi măturate cu o mână. Lumea noastră, cu tot ce se întâmplă în ea, e ca un imens teatru de păpuşi ghidate de o mână de oameni care țin sforile. Şi, ori de câte ori cineva dintre noi ia o decizie importantă, care ne priveşte pe toți, acea decizie de fapt nu ne aparține, ci ne este insuflată de aceşti „păpuşari”.

Straniul vorbea în şarade iar eu n-aveam chef să mă joc de-a cuvintele încrucişate. Dacă era vorba de ceva grav, voiam să-mi spună direct, nu pe ocolite.

– Concret: ce se pregăteşte?

– Un fel de 11 septembrie 2001, dar la scară mult mai mare.

– Vrei să spui că preşedintele nostru, cel pe care l-am votat şi în care am crezut, va da ordinul de a-şi distruge propria naţiune?

– Preşedintele face numai ceea ce i se spune. Este corect spus că voi l-aţi votat, dar nu voi sunteţi cel care l-aţi ales. E o chestiune de nuanţă. Poate că voi sunteţi naţiunea lui, dar „familia" lui e alta şi pentru ea acţionează.

– Şi, mă rog, cine e familia lui?

– Păpuşarii.

– Iar noi nu putem face nimic, să-i împiedicăm?

– Ba da, dar numai dacă veţi fi informaţi cu toţii despre ceea ce se întâmplă. Au mai fost voci care au încercat să atragă atenţia, dar „ei" au avut grijă să le anihileze. Ori de câte ori un om încearcă să facă ceva, e distrus. M a fost unul dintre cei care erau perfect conştienţi de pericolele care ne ameninţă, a vrut să ne avertizeze şi ai văzut ce s-a întâmplat cu el.

– Nu înţeleg... chiar nu te poţi feri de ei, mai ales dacă ştii cine sunt şi ce urmăresc?

– Ba da, ai putea să faci asta. Dar ar însemna să fii tot timpul în gardă. Şi la un moment dat oboseşti şi laşi garda jos. Eu am scăpat până acum, pentru că sunt antrenat chiar de ei şi le cunosc foarte bine metodele. Însă un om obişnuit nu prea are scăpare. Uite, de exemplu, aşa-numita gripă porcină, care a fost diseminată chiar de ei, e o mare găselniţă. Nimeni nu a murit până acum din pricina acestei viroze, dar vor să vaccineze toată populaţia, preventiv, chipurile. Iar aşa-zisul vaccin va conţine o grămadă de chestii care ne vor ucide.

– Dar dacă refuz să fiu vaccinat?

– S-au gândit şi la asta: au emis o lege care îi condamnă la închisoare pe cei care refuză.

– Pe ce motiv?

– Pe motiv de subversiune şi de sfidare a autorităţilor statului. Iar în închisoare îţi pierzi orice drept cetăţenesc şi vei fi vaccinat oricum, forţat.

– Dar de ce vor să facă asta?

– În opinia lor, suntem prea mulţi şi în consecinţă foarte greu de controlat. În „Protocoalele Înţelepţilor Sionului”, cartea lor de căpătâi, scrie că omenirea trebuie să fie împuţinată drastic. De aceea au fost mereu războaie şi molime. De aceea au existat nazismul şi comunismul – au fost operele lor, în totalitate. Nimeni nu ajunge la putere fără acordul lor. Nimeni nu poate lua o decizie majoră fără aprobarea lor. Şi tot ce se întâmplă grav în lumea asta e controlat de ei. Treaba asta durează de sute de ani, dar acum au început să se grăbească. Poate fiindcă lumea a început să afle despre matrapazlâcurile lor. Poate fiindcă oamenii nu se mai lasă păcăliţi atât de uşor. Poate fiindcă suntem în gardă. Cert este că lucrurile se precipită.

– De ce statul nu face nimic? Ce se întâmplă cu „visul american”?

– Nu înţelegi că „visul american” nu există?... E doar o poveste de adormit copiii şi de a-i face să înghită orice vine dinspre Statele Unite, ca fiind adevărul absolut. Dar Statele Unite nu sunt nimic altceva decât Cartierul lor General. Poţi să-i spui Administraţie, poţi să-i spui Pentagon, CIA, NASA ori Consiliul de Relaţii Externe – e acelaşi lucru.

– Atunci, celelalte naţiuni...?

– Celelalte naţiuni sunt şi ele sub control, prin KGB, Mossad, MI6. Iar la nivel mai mare, prin ONU, Uniunea Europeană, Alianţa Nord-Atlantică, OMS... Lumea se îndreaptă către o prăpastie. Globalizarea nu este ceea ce ni se spune. Desfiinţarea graniţelor şi a religiilor, aşa-numita Nouă Ordine Mondială, va însemna de fapt distrugerea identităţiii naţiunilor şi, în final, a indivizilor. Printre lucrurile care compun personalitatea unui om se numără credinţa şi tradiţiile în care a fost crescut. Iar dacă acestea nu vor mai exista, ne vom transforma cu toţii în nişte „soldaţi universali”, fără conştiinţă, fără discernământ... fără identitate. M s-a gândit la asta şi, dacă nu ar fi fost ucis, exista şansa de a ne uni pe noi, cei mulţi, împotriva lor. Dealtfel, a făcut tot posibilul, cât timp a trăit, pentru a ne trezi conştiinţa: prin concerte, prin discursuri, prin videoclipuri. Apropo,

ştii că videoclipul pentru „Earth Song” a fost filmat în patru locații din diferite colțuri ale lumii, dintre care unele nu mai există acum?

Era beznă, dar l-am simțit pe S întorcându-se spre mine, ca să îmi vadă reacția. Observasem că îi declanşasem cheful de explicații, aşa că n-am vrut să-l întrerup.

– Porțiunea din jungla amazoniană în care s-a filmat, era deja programată pentru distrugere în mai puțin de o săptămână. O altă locație, pădurile din Long Island şi New Jersey, au fost incendiate la scurt timp după filmări. Mii de acri de pădure au dispărut în cenuşă. Toate acestea arată clar că M ştia ce se întâmplă cu planeta noastră şi implicit cu noi. Iar „Earth Song” nu e decât o picătură din tot ceea ce a făcut el, pentru a ne preveni. „Ei trebuie să audă de la mine, de la tine, de la noi: nu mai suportăm, deja am îndurat destule...” Ascultă-i muzica şi vei înțelege. Îți poți închipui cum ar fi arătat lumea noastră astăzi, dacă ei nu schimbau cursul istoriei?

– Vreau să-mi spui... M ştia de Rhea?

– Nu i-am povestit despre vizita mea în viitor. Ar fi însemnat să afle că fusesem agent CIA şi m-ar fi îndepărtat, chiar dacă între timp trecusem de partea lui. Era destul de puțin tolerant cu treburi din astea, ştii...

Nu ştiam, aşa cum realizam, cu o oarecare jenă, că nu ştiam multe lucruri despre M, dar n-am comentat şi am aşteptat ca straniul să continue.

– Nu, nu aveam cum să-i spun. Am preferat să fiu în preajma lui, ca o umbră; şi să încerc să-l protejez. Dar cred că simțea ceva, pentru că am avut senzația că în fiecare femeie pe care o cunoştea, o căuta pe ea.

S a tăcut câteva clipe, apoi mi-a făcut semn să pornesc maşina.

– Hai să mergem, e târziu.

Am condus spre casă, întrebându-mă ce se va întâmpla a doua zi. Straniul stătea, tăcut şi nemişcat, lângă mine şi probabil că îmi asculta gândurile. La un moment dat, mi-a făcut semn să opresc.

– Pe mâine.

– Unde ne întâlnim?

– Te voi căuta eu.

A deschis portiera şi, înainte să coboare, s-a întors spre mine.

– Am uitat să-ți spun ceva: cei care te-au vizitat astăzi nu sunt de la FBI.

Capitolul 5

Ajuns acasă, i-am povestit Rheei despre vizita celor doi, despre urmărire şi despre întâlnirea cu straniul. I-am spus că „excursia" ei în trecut era programată pentru a doua zi şi i-am studiat reacția, dar nu m-a lăsat să-i văd nimic pe chip. În clipa aceea mi-am dorit să am capacitatea lui S de a citi gândurile. În schimb, ne-am petrecut seara urmărind canalele de ştiri, pentru a afla dacă ceea ce prezisese straniul se va adeveri. Peste zi, preşedintele ținuse o conferință de presă în care avertiza cetățenii despre pericolul nuclear care-i păştea, din partea Iranului. Părea aceeaşi poveste de la începutul anilor 2000, reluată, numai că atunci era vorba despre Irak şi, desigur, aveam alt preşedinte. Pe multe posturi, se făcuze o pauză în dezbaterea subiectului M şi se difuzau talkshow-uri în care se discuta despre amenințarea din partea Iranului, dar nicăieri nu s-a menționat ceva legat de dezactivarea scuturilor anti-rachetă. Îmi venea greu să cred că guvernanții noştri erau capabili de aşa ceva, deşi straniul era cât se poate de coerent atunci când îmi relatase despre conspirația care

plănuia să ne dea peste cap viețile. Şi apoi m-am întrebat: care vieți?... Eu şi Rhea ne bălăceam într-o rutină continuă şi ca noi probabil că mai erau multe milioane de oameni. Nu ştiam mai nimic din ceea ce se întâmpla dincolo de pereții casei ori de granițele slujbelor noastre – şi nici nu ne-a interesat. Iar acum voiam să aflăm totul, în doar câteva ore. Mi-am spus că un bun punct de plecare ar fi fost să încerc să-l cunosc pe M.

-- Rhea, aş vrea...

– Da, Nick?

– Sper să nu ți se pară ciudat, dar aş vrea... să-mi vorbeşti despre M.

– Ce anume vrei să-ți spun?

– Ce ştii. Bănuiesc că ştii ceva – oricum, mai mult decât mine. Probabil că pot găsi pe internet informațiile astea, dar nu prea mai e timp. Speram să-mi faci un rezumat.

Ea s-a ridicat, a închis televizorul, a pus un cd în combină şi a pornit-o, apoi s-a aşezat iar lângă mine.

– Ascultă şi vei înțelege.

Pe un ritm pop, s-a auzit vocea lui, la început tânguitoare: „Iubirea i-a fost luată unei vieți tinere şi nimeni nu i-a spus de ce... Ea a întrebat inocentă: «De ce a trebuit să moară tatăl nostru?»... A spus Dumnezeu că voi puteți hotărî cine va muri şi cine va trăi?...Atunci când un nevinovat este ucis, iar oamenii stau şi privesc, este ca şi cum nu au voce, ca şi cum nu au puterea să ia o decizie... Nimic nu ne poate sta împotrivă, dacă ne ridicăm vocile ca una..." Iar la refren, vocea i s-a schimbat dintr-odată, a devenit puternică, hotărâtă, guturală: „Ei trebuie s-o audă de la mine, de la tine – de la noi: Nu mai suportăm, deja am îndurat destul!" Părea un îndemn serios la uniune, la împotrivire, la revoltă chiar – dar la o revoltă paşnică. Până la urmă, tot ce el cerea în acest cântec era ca oamenii să nu mai asiste pasivi la crimele care se petrec în jurul lor, pentru că acele victime pot fi, la un moment dat, frații noştri, iubitele noastre...

Un alt cântec, care începea ca un colind, spunea: „Ne rugăm pentru tații noştri, pentru mamele noastre, dorind ca familiilor noastre

să le fie bine. Cântăm cântece pentru cei care se sărută, dar nu şi pentru cei care lipsesc, aşa că acest cântec este pentru toţi copiii pierduţi şi le doresc numai bine...” Când am auzit vocile de copii, am simţit cum mă scurg din canapea. Nu aveam copiii mei, pentru că nu avusesem timp să mă gândesc la asta, dar am realizat că aveam o responsabilitate faţă de ei, fie ai mei ori ai altora; şi faţă de cei care vor veni în urma lor. Şi m-am întrebat: în ce lume vor trăi ei, oare?... Într-una plină de orori, fără verdeaţă şi putrezind în ruine?... Într-una în care şi ei, la fel ca noi, nu vor avea timp să se gândească să aibă copii, până la vârsta de 40 de ani?... Într-o lume în care o mână de politicieni se ceartă pe bucăţi de pământ care nu sunt ale lor?... Într-o lume în care vor vedea animale şi plante doar în reviste colorate, la rubrica „specii dispărute”?... Într-o lume în care vor crede că laptele se obţine din milkshake?...

M-am întors spre Rhea, vrând să-i spun ce-mi trecea prin minte, dar ea mi-a făcut semn să tac. Când s-a terminat cd-ul, a pus un dvd şi ne-am uitat la fragmente din concerte şi la videoclipuri. Am ascultat şi am privit, în continuare, pe jumătate impresionat, pe jumătate speriat şi, dacă mai era loc pe undeva, oarecum jenat că nu ştiusem toate acele lucruri despre M, până atunci. Toată viaţa crezusem că o femeie apreciază la un bărbat, în primul rând, înălţimea cu mult peste medie, freza perfectă şi un corp bine lucrat. Dar mă uitam la omul acela, aparent fragil şi cu o voce delicată, şi am avut o revelaţie nu tocmai măgulitoare pentru mine, care m-a izbit în freza mea cea impecabilă şi mi-a zguduit-o bine... După ce mi-am adunat de pe jos orgoliul făcut ţăndări, a trebuit să recunosc în sinea mea că delicateţea, sensibilitatea, uşurinţa în dans – toate acestea nu ştirbeau cu nimic farmecul unui bărbat, ba dimpotrivă, îl făceau mai atrăgător. În rarele ocazii când dansasem cu Rhea, mă mulţumisem să mut punctul de sprijin de pe un picior pe altul – nu că m-aş fi priceput la mai mult. Şi, dacă aş fi încercat să număr de câte ori îi spusesem „te iubesc” în cei zece ani de când eram împreună, mi-ar fi ajuns degetele de la mâini – dar nu m-am încumetat să număr. Iar M spunea foarte des, tuturor, asta; şi o făcea atât de natural, încât nu părea nimic nelalocul lui. Poate că asta iubeau la el toţi acei oameni care urlau pe

stadioane, la concertele lui. Poate că asta îi făcea pe cei din sală, atunci când el se producea pe scenă, să îl aplaude în picioare, fie ei oameni simpli, artişti ori diverse personalităţi din industria de divertisment. Poate că asta l-a făcut să stea în fruntea topurilor de atâtea ori, atâta timp. Cu excepţia situaţiilor în care cânta şi dansa pe scenă, atunci când se afla sub lumina reflectoarelor părea destul de timid şi reţinut, însă în esenţă era un om foarte hotărât şi stăpân pe propriile decizii. Eram psihiatru de câţiva ani buni şi mă confruntasem cu situaţii din cele mai diverse, dar nu-mi închipuisem că într-un bărbat pot sălăşui, în acelaşi timp, farmecul copilăresc şi duritatea, jocul şi munca asiduă, inocenţa şi seriozitatea. M era, în mod clar, un caz demn de studiat. Poate că, după ce voi fi rămas singur, voi fi avut vreme să mă ocup de asta. După ce Rhea va fi plecat la el... Uf...

...Am adormit târziu, cu Rhea în braţe şi muzica lui M răsunându-mi în minte.

***

Dimineaţa, m-am trezit cu sentimentul ciudat că avea să se întâmple ceva care să-mi dea viaţa peste cap – şi simţeam că nu era vorba numai de faptul că urma să o pierd pe Rhea. Am preparat cafeaua şi am dat drumul la radio, ca de obicei. Şi, nu ştiu de ce, nu am fost foarte surprins să aud că peste tot în SUA oamenii demonstrau împotriva intenţiei anunţate a guvernanţilor noştri de a ataca Iranul. Pe alocuri, forţele de ordine deveniseră agresive, din prea mult zel; şi se încinseseră lupte de stradă din care au rezultat victime. Cei de la Biroul de presă al Preşedinţiei încercau să liniştească populaţia, printr-un apel disperat, dar bănuiam că nu-i asculta nimeni. Mi-au venit în minte cuvintele lui M: „Nu mai suportăm; deja am îndurat destul!” Părea că fluturii începuseră să iasă din colivie şi invadaseră străzile oraşelor, hotărâţi să-şi apere dreptul la libertate şi la deciziile privind viaţa lor proprie. Şi părea că va fi foarte greu să-i mai îndese cineva înapoi după gratii.

Manifestațiile au continuat toată ziua şi nu dădeau semne că se vor opri prea curând. Nu aş fi ieşit din casă în ruptul capului, dar după-amiază aveam o pacientă programată şi nu-mi permiteam să o „şuntez". Era o doamnă în vârstă de 68 de ani, care fusese medic la viața ei şi care, după ce rămăsese văduvă, în urmă cu doi ani, devenise depresivă. Aş fi dat orice să stau lângă Rhea, în ultima noastră zi împreună, dar nu prea aveam încotro. Totul pentru colegii de breaslă, hm... La radio se anunțase că şi studenții ieşiseră pe străzi să demonstreze, universitățile erau pustii, aşa că Rhea s-a pricopsit cu o zi liberă.

M-am avântat în trafic, pregătit să-mi petrec mult mai mult timp ca de obicei în maşină, pe drumul spre cabinet. Multe străzi erau blocate şi a trebuit practic să ocolesc oraşul. Am avut vreme să privesc panourile împroşcate cu diverse reziduuri alimentare, portretele politicienilor sfâşiate, grupuri de manifestanți agitând pancarte pe care erau scrise diverse chestiuni, de la „NU războiului!" la „Politica pute!"; de la „Jos cu diavolii din Administrație!" la „Vrem pace pentru copiii noştri!". Poliția înțesase toate intersecțiile, dar se rezuma la a dirija circulația, pentru că era în minoritate. Angajații magazinelor se baricadaseră înăuntru, mamele îşi strângeau copiii la piept şi încercau să se refugieze pe undeva, de teama mulțimii care venea, scandând şi probabil de teamă să nu se lase cu focuri de arme.

Am ajuns la cabinet, cu chiu-cu vai, întrebându-mă cum mă voi întoarce acasă. Asistenta nu ajunsese şi nici nu mă aşteptam să mai dau ochii cu ea în ziua aceea, având în vedere nebunia care era pe străzi. Până să-mi vină pacienta, am rememorat ceea ce mi se întâmplase în ultimele trei zile. Un ciudat, fost agent CIA (hm, alăturarea „ciudat" şi „CIA" mi se părea un pleonasm), făcuse un salt în timp, plecase din 1993, ajunsese în 2009 şi îl văzuse pe M în plină glorie, realizând lucruri concrete pentru salvarea planetei, alături de Rhea. Maimuțoii s-au prins şi au schimbat cursul istoriei, făcând în aşa fel încât M şi cu Rhea să nu se întâlnească. Când S a revenit în 1993, a început să o caute pe Rhea şi, timp de 16 ani, a umblat pe coclauri, la început asistându-l pe M în turnee, apoi ascunzându-se de foştii acoliți din CIA, care voiau sa pună mâna pe el. Iar acum încerca

să restaureze cursul evenimentelor, trimițând-o pe Rhea înapoi în 1999, anul în care ar fi trebuit să-l cunoască pe M. Mi-am dat seama că 1999 era exact anul în care eu şi cu Rhea ne-am întâlnit, la o petrecere; anul în care m-am îndrăgostit de ea şi în care ne-am mutat împreună. M-am întrebat cum ar fi fost viața mea daca n-aş fi întâlnit-o. Şi mi-am dorit ca, indiferent dacă ea va reuşi ori nu să schimbe cursul istoriei întorcându-se în timp, să nu mi se şteargă din memorie acei zece ani în care am fost cu ea.

Soneria interfonului mi-a întrerupt gândurile. Era portarul clădirii, care mă anunța că eram căutat. Venise pacienta mea. A intrat, timidă, strângându-şi poşeta la piept şi privind în jos. Am invitat-o să ia loc pe canapea şi am scos registrul de consultații.

– Să ştii ca nu pot să stau mult. Ma aşteaptă Victor acasă. E şi mama la noi şi nu se înțelege prea bine cu ea.

Victor era soțul ei, căruia tocmai îi făcuse parastasul de doi ani.

– În plus, sunt şi foarte obosită. M-a ținut de vorbă toată noaptea.

– Cine, mama ta?

– Nu, Victor. I-am spus să se ducă la soră-sa, ca să am şi eu linişte, dar aşa-i place să mă enerveze...

– Victor?

– Nu, mama. La noi nici nu prea e spațiu, chiar i-am zis să renunțe la cei doi câini, că nu avem loc de ei în casă. Şi-aşa, am impresia că îi iubeşte mai mult decât pe mine.

– Mama?

– Nu, Victor. Şi nu vrea să mănânce decât mâncare thailandeză. Păi ce, eu am timp să-i caut în fiecare zi trufandale exotice?

– Victor.

– Nu! Mama.

M-am întrebat dacă mama ei chiar venise in vizită, sau era în locul cu verdeață, alături de Victor.

– Relaxează-te şi povesteşte-mi.

– Despre ce?

– Despre ce ai vorbit cu Victor toată noaptea.

– Mai bine despre mama.

– OK, despre cine vrei tu.

– Ba nu, mai bine despre Victor.

S-a aplecat spre mine şi mi-a spus, in şoaptă:

– Cred că mă înşală.

„În mod sigur. Cu Sfânta Filomena."

– De ce crezi asta?

– Pai, toată ziua mă lasă singură, nu ştiu pe unde umblă; abia seara vine acasă şi îmi turuie până dimineață despre tot felul de chestii.

– Ce chestii?

– Păi, chestiile lui de la atelierul mecanic. Vreau şi eu să-i povestesc ce mi se întâmplă peste zi, dar n-am loc de el.

– Aşa deci... Problema nu e că te lasă singură ziua, ci că nu te ascultă.

– Păi da. Eu am învățat să schimb bujiile şi cuzineții, el de ce să nu învețe să gătească? ...ori să se certe cu vecinii de deasupra, care tropăie non-stop cu flecurile de metal pe gresia goală?

– Dar de crezi că te înşeală?

– Păi dacă nu mă ascultă... Înainte, nici nu deschidea gura, trebuia să vorbesc eu şi pentru el; iar acum nu-l mai recunosc.

„Se răzbună fantoma."

– Ăsta nu e un motiv să îl bănuieşti de adulter. Poate că ar trebui să încercați să vă înțelegeți... să vorbiți cu rândul.

– Nu, e clar, mă înşeală. O să mă părăsească şi o să rămân singură. O să mor de inimă rea şi n-o să mă plângă nimeni.

– De ce spui asta?... Eşti încă în putere, mai ai mulți ani de trăit.

– Dar tu, o să mă plângi, dacă mor?

La întrebarea asta nu mă aşteptam.

– Spune, spune: o să plângi după mine?

„Poate, după onorariu."

– Da, sigur că da; dar hai să nu ne mai gândim la asta. Uite, îți schimb medicația cu ceva care te va ajuta să dormi noaptea.

– Cum să dorm?... Şi Victor?

– Îl laşi să vorbească singur. Sau cu mama ta.

– Da, mai bine aşa. Iar, dacă nu pot să dorm, îmi programez gărzi.

– Foarte bine.

I-am scris o rețetă, i-am încasat pentru consultație şi am condus-o până afară.

– Te descurci să ajungi acasă?

– Ai uitat că stau în clădirea de alături?

Uitasem, dar nu avea importanță. Peste drum, văzusem maşina care mă urmărise cu o zi înainte. Prin geamurile fumurii, nu puteam să-mi dau seama cine era înăuntru. Am încuiat uşa în urma femeii şi m-am aşezat la birou, întrebându-mă dacă straniul va reuşi să ajungă la mine, fără să fie prins.

Capitolul 6

Se înserase... Priveam fotografia Rheei de pe birou şi mă gândeam că m-aş fi bucurat să nu mă mai întâlnesc cu S, pentru că asta ar fi însemnat ca Rhea să rămână lângă mine. Probabil că tot din cauza asta ezitam să mă întorc acasă, deşi în stradă lucrurile nu păreau să se calmeze, dimpotrivă; luaseră o amploare şi mai mare şi nu ştiam ce şanse aş fi avut să trec de nebunia de afară. M-am căutat prin buzunare după ţigări, din reflex, dar am găsit poza cu Rhea şi M, din revista de dincolo de timp. Am pus-o la loc în buzunar, fără să mă gândesc, şi am început să caut prin sertare, după vreun pachet de tigări uitat mai demult. Un ciocănit discret în uşă m-a făcut să tresar. Era straniul, uşor agitat, care a intrat repede şi a încuiat uşa.

– A venit momentul.

– I-ai văzut pe cei din faţă, care stau la pândă?

– Da...

– Şi atunci cum...

– Am intrat prin subsol şi tot pe acolo vom ieşi. Grăbeşte-te, nu mai avem mult timp. A început dezastrul.

– Mda... am vazut răzmeriţele de afară.

– Nu la asta mă refer. Hai să mergem. Unde ai maşina?... De fapt, nu contează. Oricum, ei o cunosc şi nu ne mai putem folosi de ea.

Straniul m-a condus prin parcarea de la subsolul clădirii, apoi prin ieşirea de urgenţă. Când m-am trezit afară, mi-am dat seama că ne aflam la câteva străzi distanţă de clădirea în care aveam cabinetul, pe o alee pustie. Nu departe se auzea mulţimea scandând, cu voce joasă dar hotărâtă. Straniul s-a apropiat de o maşină parcată, a deschis portiera şi s-a urcat, făcându-mi semn să-l imit. Odată ajunşi înăuntru, a stabilit contactul şi a pornit silenţios, să nu audă proprietarul maşinii, dacă s-ar fi aflat prin apropiere.

– Unde mergem?

– La tine.

– Va fi o treabă foarte grea. Drumurile sunt blocate.

– O luăm pe centura oraşului. Vom merge cu maşina cât se poate, apoi pe jos.

Înaintam încet, încercând să ocolim mulţimile care se tot adunau, ca din pământ. Am citit pe câteva bannere: „Vrem libertate!”, „Unde sunt drepturile noastre?”, „În sicriele FEMA, să vă băgaţi voi!”; „Bilderbergii, la spitalul de nebuni!” Asta era ceva nou. Tocmai citisem despre cele o jumătate de milion de sicrie din plastic, depozitate pe un teren din Atlanta aparţinând FEMA (Agenţia Federală de Management al Urgenţelor), care fuseseră nu de mult descoperite de nişte tineri, filmate şi difuzate pe internet şi despre care înşişi reprezentanţii FEMA au recunoscut că erau chiar nişte sicrie, pregătite pentru eventualitatea unui război – chimic, biologic sau de altă natură. I-am arătat straniului bannerul cu FEMA.

– La asta te-ai referit, când ai spus că a început dezastrul?

– Oarecum. Ţi-am spus că au dezactivat scuturile antirachetă.

– Mda. Şi?

– În noaptea asta vor fi bombardate simultan cinci state americane. Şi, nu sunt sigur, dar cred că şi Maine e pe listă.

– Cum?... cine?...

– Cum, cine?... psihopații. „Stăpânii lumii”. Pff... Stăpânii mamii lor...

Straniul s-a strâmbat a lehamite. Eu am simțit un fior rece pe șira spinării.

– Ne ducem pe copcă, băiete. Și nu prea mai avem loc de întors.

– Detaliază.

Straniul a făcut un slalom dibaci printre două grupuri mari de oameni care își veneau în întâmpinare.

– Ceea ce urmează să se întâmple în noaptea asta depășește orice coșmar. Va fi genocidul mileniului și nu avem cum să-l oprim. Rachetele astea conțin fiecare câte 8 kg de material biologic ucigaș, care se va răspândi pe raze de sute de mile.

– Nu înțeleg... care e scopul?

– Vor da vina pe Iran. Și astfel vor împușca mai mulți iepuri: vor avea motiv să atace Iranul – chipurile, contra-ofensivă; vor înăbuși protestele pe care le vezi acum și își vor îndeplini o parte din mărețul plan, acela de a ne împuțina.

– Nu pot să cred...

– Mda, știu.

– Dar materialul ăsta biologic nu-i va afecta și pe ei?

– Eh... sunt ei proști, dar îi duce capul să se pună la adăpost. Rachetele sunt încărcate cu un virus ucigaș nou, modificat genetic în laborator, pentru care există și vaccin, dar noi nu trebuie să știm asta. Virusul se va răspândi cu viteza vântului și va contamina milioane de oameni, în timp ce șmecherii sunt deja vaccinați și puși la fereală. Așa că, vezi, sicriele FEMA își vor găsi utilizarea, în curând.

Încercam să mă gândesc dacă grozăvia asta ar fi putut fi împiedicată, dar nu-mi venea în minte nicio soluție eficientă. Ciudatul conducea atent... și exasperant de încet. Aveam o vagă bănuială că până și ochii mortului s-ar fi mișcat mai repede.

– Dacă am fi mers pe jos, ajungeam până acum.

– E o idee bună... mai ales că ne apropiem de un punct de control și nu vreau să am de-a face cu poliția.

Am coborât din maşină şi am început să ne strecurăm prin mulţime. La un moment dat, straniul m-a tras într-un gang şi mi-a făcut semn să stau nemişcat. Printre manifestanţi am văzut doi indivizi care îşi făceau loc să înainteze, scrutând mulţimea pe deasupra. Parcă nu erau cei doi care mă vizitaseră la cabinet, deşi aş fi jurat că semănau.

– Poate ţi-era dor de o urmărire...

– Până la urmă, pe cine urmăresc aştia? Pe tine sau pe mine?

– Pe amândoi. Hai să o luăm pe aici.

Gangul dădea într-o străduţă puţin circulată. Până la blocul în care locuiam era o distanţă de două cvartale, pe care le-am străbătut ascunzându-ne aproape după fiece zid, automobil, tomberon, asigurându-ne că nu puteam fi surprinşi de cei care ne căutau. Între timp, încercam să mai aflu câte ceva de la S.

– Eu tot nu înţeleg... de ce vor să ne facă asta?

– Pentru că sunt demenţi. Cât am lucrat în CIA, am avut ocazia să-i văd pe unii dintre ei. Sunt cei mai bogaţi oameni din lume, dar sunt proşti ca noaptea, crede-mă.

– Şi atunci, cum au ajuns ei să se joace cu vieţile noastre?

– Nu trebuie să subestimezi prostia, mai ales atunci când e asociată cu răutate, nebunie şi mai ales cu putere. Toate genocidurile din istorie au fost planificate minuţios, de nişte minţi bolnave. Nazismul, comunismul, laolaltă cu SIDA, Ebola, diversele tipuri de gripă şi toate epidemiile care au apărut în ultimul secol, au fost create experimental şi răspândite în lume de aceiaşi psihopaţi. Gândeşte-te că aceşti tembeli se adună periodic, îşi pun la brâu şorţuleţele lor penibile, fac incantaţii şi ritualuri perverse şi între timp ne hotărăsc soarta. Gândeşte-te că aceşti demenţi, care ar trebui să fie după gratii, în închisori de maximă securitate, ei bine, aceşti demenţi discută, cu rânjetul pe buze, despre cum suntem prea mulţi, despre cum epidemiile declanşate de ei ne ucid prea încet şi despre ce ar mai putea să inventeze pentru a grăbi decimarea noastră. Eşti psihiatru, nu ar trebui să te mire că multe dintre acţiunile psihopaţilor nu au vreo logică sau, dacă o au, există numai în mansardele lor zdruncinate.

– Mda, ai dreptate... Dar pentru psihopații obişnuiți există nişte legi.

– Corect, numai că ăştia nu sunt nişte psihopați obişnuiți. Diferența constă în faptul că ei fac legea.

Am intrat în clădire prin spate, apoi pe scara de serviciu, evitând liftul. Am descuiat uşa apartamentului cu degete tremurânde, rugându-mă ca Rhea să fie acasă. Nu apucasem să o sun, să mă asigur că era bine şi speram că n-o să ajung să regret asta.

– Rhea!... Rhea!

– Aici sunt, ce s-a întâmplat?

Am răsuflat uşurat, am alergat spre ea şi am strâns-o în brațe cu putere. Când i-am observat privirea ațintită asupra ciudatului, m-am grăbit să i-l prezint.

– El e strani... el e S.

– Tu eşti... tu ai fost... prietenul lui M?

– Da. Să mergem, n-avem timp de pierdut. Dacă Maine e pe lista lor, aşa cum mă tem, şansele noastre sunt minime. Ai în casă nişte seringi şi ace sterile?

– Da.

– Ia câteva la tine, pentru că vom avea nevoie.

Rhea privea nedumerită şi speriată, când la mine, când la straniu. De fapt, cred că pentru ea amândoi păream nebuni. Am luat-o de umeri şi i-am spus încet:

– E timpul...

– Ce e cu Maine? Despre ce listă e vorba?

– Lista cu statele care vor fi atacate în noaptea asta.

– Ce... ce se va întâmpla cu noi?

– Tu vei fi bine, sper. Noi... nu ştiu.

– Nu aş vrea să te las singur, Nick...

– Lasă, nu te gândi la mine.

Încercam să fac pe viteazul, dar eram deja cuprins de valuri reci de transpirație.

– Nick!

– Nu e sigur că Maine va fi bombardat. Şi, oricum, e vorba de vreo gripă porcină, caprină sau altă prostie din asta. Iar eu sunt sănătos ca un taur, ştii doar. Nu se va lipi de mine. Nici o şansă.

M-am chinuit să râd, dar nu mi-a ieşit decât o grimasă prostească. Noroc că a intervenit S şi a salvat momentul.

– Rhea, orice explicaţii le vei primi pe drum. Nick, nu uita seringile.

Am apucat câteva din sertar, în grabă şi, pe când ne îndreptam spre uşă, o bătaie puternică ne-a făcut să încremenim.

– FBI! Deschideţi!

Eu şi straniul ne-am uitat unul la altul. Evident că nu era niciun FBI, ci ăia doi pe care-i ştiam ori alţii din gaşca lor. Am apucat-o pe Rhea de mână, lui S i-am făcut un semn şi ne-am îndreptat toţi trei spre scara de incendiu. Bănuiam că şi ceilalţi se vor gândi la asta şi că ne vor aştepta jos, aşa că, ajunşi la etajul de dedesubt, am intrat în uscător, pe fereastră, iar de acolo, pe scara de serviciu, până în parcarea din subsolul clădirii.

Straniul a ales un autoturism parcat, care să nu bată la ochi, pe care l-a descuiat – floare la ureche! – ne-a făcut semn, mie şi Rheei, să ne urcăm în spate şi ne-am avântat în trafic. Drumul către clinica părăsită din nordul oraşului se anunţa destul de dificil, dar nu mă îndoiam că ciudatul nostru avea experienţă în a se strecura printre orice fel de obstacole. Între timp, Rhea trebuia să fie pregătită pentru aventura în care avea să intre. Fără să-şi ia ochii de la drum, straniul încerca sa o pună în temă.

– Vei fi trimisă cu exact zece ani înapoi, în Las Vegas. Există un singur om cu care poţi să iei legătura şi te asigur că va fi alături de tine, dar în rest vei fi pe cont propriu.

– Cine e acel om?

– E unul dintre bodyguarzii lui M şi se numeşte Travis Spencer.

„Adică...” mi s-a aprins mie un bec... Ciudatul m-a privit, prin oglinda retrovizoare.

– Da, Nick... e vorba de mine. Când o va vedea Travis, o va recunoaşte şi va şti ca nu va mai trebui să caute. Poți să-i dai şi pagina aceea de revistă, s-o aibă la ea, pentru siguranță.

Am scos foaia din buzunar şi i-am întins-o Rheei, care a luat-o fără să spună un cuvânt.

– Tot ce pot eu să fac e să-ți spun locul exact unde se va afla M, pe data de 21 august 1999. Va fi la un magazin cu obiecte de artă, pe Las Vegas Boulevard la numărul 3650, numit Rhone Gallery.

– Dar cum va reuşi Rhea să intre acolo? Doar ştim că, atunci când M ieşea la cumpărături, locul respectiv era închis pentru restul lumii.

– De asta spun că ea va fi pe cont propriu. Va trebui să se descurce cumva.

Am privit-o pe Rhea. Asculta, impasibilă, concentrată iar în ochii ei am zărit o scânteie. Şi mi-am dat seama ca ştia perfect ce avea de făcut.

Capitolul 7

Era noapte de-a binelea iar autoturismul se strecura din ce în ce mai greu printre mulțimile care se încăpățânau să umple străzile. De-acum aveau torțe şi înaintau încet, dar sigur, scandând cu voce joasă, ca într-un ritual ciudat. Simțeam cum mă cuprindea o stare nelămurită, de teamă amestecată cu o oarecare curiozitate. Oare şi în alte state se întâmpla acelaşi lucru?

– Peste tot e la fel, a răspuns straniul, ca şi cum mă întrebasem cu voce tare.

Mi-am adus aminte că Rhea era lângă mine şi tare aş fi vrut să ştiu la ce se gândea ea. Poate că l-aş fi putut convinge pe ciudat să-mi dezvăluie măcar o parte din gândurile Rheei. Sau, mă rog, măcar cele care m-ar fi interesat pe mine. L-am văzut fixându-mă încruntat prin oglinda retrovizoare. Hm... Era clar că n-aveam şanse să „mă lipesc". Şi totuşi, eram extrem de curios să ştiu ce era în mintea Rheei, dacă o încerca vreun regret, oricât de mic, la gândul că urma să mă

părăsească. Sau dacă, şi în acele momente, la fel ca în toți anii din urmă, se gândea numai la M.

Iar mi-au căzut ochii pe oglinda retrovizoare şi iar l-am văzut pe straniu privindu-mă.

– Curiozitatea a ucis pisica, ştii doar.

Mda... ştiam asta, la fel de bine cum ştiam că în câteva ore aveam să rămân singur. Poate că aveam să şi mor singur, de gripă porcină sau de cine ştie ce altă boleşniță şi apoi să putrezesc într-un copârşeu de plastic de la FEMA. Iar în timpul ăsta Rhea avea să fie fericită, cu iubirea vieții ei.

Mi s-a facut brusc milă de mine şi m-a înfuriat prostia mea. De ce dracu' am fost atât de tembel, încât să-i fac damblaua ciudatului?... De ce nu l-am trimis de unde a venit sau de ce n-am fost în stare să-i ascund Rheei existența lui? De ce nu le-am spus ălora de la CIA sau de unde mama dracului erau, despre straniu, ca să-l lege şi să mă scape de el? Cum am putut să fiu atât de inconştient?

Am aruncat o privire spre Rhea. Părea că se uita pe geam, dar eram convins că nu vedea nimic. Probabil număra minutele rămase până la întâlnirea cu M. Mi-am prins capul între mâini şi m-am rugat să mă eliberez de gheara care îmi apucase pieptul şi mi-l strângea ca într-o menghină. Sau măcar să n-o mai simt.

Înaintam cu viteza melcului, la fel ca toate celelalte autoturisme. Cozile erau interminabile şi la fiecare intersecție pierdeam minute în şir, aşteptând să se descongestioneze. În două ore parcursesem abia jumătate din drum. Straniul era foarte priceput, dar în condițiile date era evident că nu putea să facă mai mult.

M-am întors la gândurile mele. Aş fi vrut să ştiu cum avea de gând Rhea să-l abordeze pe M. Ştiam că în jurul lui era o ditamai armata de oşteni, mai ceva ca în jurul unui rege. Şi intuiam că asta nu fusese neapărat alegerea lui. Era urmărit tot timpul de o gloată de oameni; vânat, atât de paparazzi cât şi de fani; era cel mai cunoscut om din lume şi, tocmai din cauza asta, cel mai vulnerabil. Reprezenta „oul de aur" – pentru mass-media, care-i pândea orice mişcare sperând să-i ofere un nou subiect de primă pagină; pentru admiratorii care căutau disperați să obțină un suvenir cu el, indiferent că era vorba de o

fotografie, un autograf ori o strângere de mână; dar şi pentru lipitorile care reuşiseră să ajungă în anturajul lui, fie ei angajaţi ori amici, şi care profitau de relaţia cu el ca să obţină nişte bani în plus. Era omul de la care toată lumea voia câte ceva şi chestia asta, combinată cu generozitatea lui notorie, erau periculoase ca o bombă cu ceas.

M-am întrebat cum se putea descurca cineva într-o asemenea situaţie. Iar situaţia lui M era una ciudată rău. Făcuse o avere impresionantă, care-l plasa la acelaşi nivel cu marii mahări ai lumii. Dar nu asta era ciudăţenia, ci faptul că, spre deosebire de toţi ceilalţi, el o făcuse muncind cinstit şi exploatându-şi talentul la sânge.

Am avut, pentru o clipă, revelaţia şarlatanilor îmbogăţiţi, stând cu fundul pe munţii lor de bani, ţâţâind de frică să nu piardă nici măcar o centimă din ei şi mâncându-şi de sub unghii, în paralel cu M care împărţea în stânga şi-n dreapta, cu zâmbetul pe buze, fără să-şi facă griji că ar ajunge vreodată pe drumuri. Şi, cu fruntea liptă de geamul maşinii, am zâmbit. Diferenţa dintre M şi parveniţii elitruci era că el avea ceva care-i putea asigura un venit continuu şi substanţial, până la sfârşitul vieţii. Acel ceva e un dar special, pe care nu-l poţi cumpăra, un dar cu care te naşti ori nu. Iar el îl avea din plin. Acel ceva este combinaţia de talent, inteligenţă sclipitoare şi motivaţie. E cel mai grozav cocktail. Părea că, înainte să-l creeze pe M, Dumnezeu s-a jucat puţin, ca un alchimist care a vrut să încerce o formulă nouă. Parcă îl vedeam, un bătrânel cu barba albă, într-o încăpere plină cu eprubete, flacoane şi alambicuri, amestecând amuzat nişte elemente pe care nu le mai amestecase până atunci, curios să vadă ce-ar fi putut ieşi din asta. Iar când a realizat că substanţele s-au amestecat şi s-au omogenizat, a început să-şi frece mâinile de încântare şi să râdă, ca un copil care a inventat o jucărie nouă. Şi apoi, tot din amuzament, a mărit dozele: „încă puţin din asta... încă puţin din astălaltă...” A tot adăugat, pe rând, şi din talent, şi din inteligenţă, şi din motivaţie, până când i s-au golit flacoanele. În final, vrând să afle ce efect ar avea amestecul rezultat, l-a inoculat unui om ales de el după nu se ştie ce criterii – sau poate, cine ştie? pur şi simplu a dat cu banul.

M-am uitat întâmplător spre reflexia straniului din oglindă şi l-am văzut zâmbind, ca şi cum îmi aproba gândurile. Uf... am simţit că nu mai aveam nimic intim, dacă nici măcar gândurile nu mi le puteam ţine pentru mine. Am mai mers câţiva metri, apoi autoturismul s-a oprit brusc, iar straniul s-a întors către noi.

– Urmează o ambuscadă. Va trebui să abandonăm maşina.

Am coborât cu toţii şi am început să ne croim drum printre cohortele de manifestanţi.

O ţineam pe Rhea strâns de mână, aproape târând-o după mine, în timp ce încercam să mă ţin după straniu. Îmi luasem ca reper pălăria lui, la fel de ciudată ca tot ceea ce ţinea de el; dar era destul de dificil, cu toţi oamenii ăia care ne înconjurau şi care, adeseori, se interpuneau între noi. Mai aveam vreo două mile de parcurs până la ieşirea din oraş şi apoi încă una, pe drumul neasfaltat şi necirculat până la clinica părăsită de unde aveam s-o trimitem pe Rhea la M. Mă străduiam să nu-mi mai las gândurile să zburde pe câmpii şi să mă concentrez la a o ţine pe Rhea de mână şi a nu mă îndepărta de ciudat. Dar, la un moment dat, am simţit cum mâna ei e smulsă din a mea şi, înainte să mă întorc, Rhea dispăruse. L-am atenţionat pe straniu şi am luat-o înapoi, îngrozit, înlăturând cu forţa oamenii din calea mea şi strigând-o cu toată puterea de care eram în stare. Când straniul a ajuns umăr la umăr cu mine, nu m-am putut abţine să-i arunc în faţă:

– A fost răpită! Poate chiar de nebunii ăia doi. Cum de n-ai prevăzut asta?

– Cum de n-ai fost în stare să ai grijă de ea?

Ei, asta era acum... Momentul pentru a-mi face morală era prost ales. Cu atât mai mult cu cât nu mi-era prea clar cine, cui avea dreptul să-i facă morală. La urma-urmei, el era cel care trebuia să ştie tot ce urma să se întâmple şi să ne pună în gardă, nu-i aşa? ...Ca să nu mai spun că din cauza lui ajunsesem în situaţia asta.

– Dacă nu ai fi fost atât de ocupat să tragi cu urechea la ce gândeam eu, probabil că ai fi putut să previi asta.

Straniul m-a prins de braţ şi m-a dojenit, printre dinţi:

– Sper că asculţi şi tu aberaţiile pe care le spui. Hai să o căutăm pe Rhea şi îţi promit că după aia ne certăm cât vrei.

Am pufnit. Sigur, mai întâi să o căutăm... Măcar dacă i-ar fi păsat cu adevărat de ea. Dar evident că, pentru el, Rhea nu era decât un pion pe care urma să-l trimită la înaintare. Interesul lui era prioritar. Al lui, nu al Rheei.

– Dă-mi mâna cu care o ţineai pe Rhea.

I-am întins-o, automat, înainte să-mi dau seama ca solicitarea lui era cam ciudată. Mi-a luat mâna şi a stat cu ochii închişi, câteva secunde.

– Nu a răpit-o nimeni. S-a pierdut de tine din cauza mulţimii. Nu e nimeni vinovat.

Un licăr de speranţă m-a însufleţit, pentru o clipă.

– Eşti sigur? Ai văzut tu asta?

– Da.

Wow... Deci, straniul meu era şi mai paranormal. Dar nu aveam timp să mă gândesc la asta. Poate, mai târziu.

– Atunci, nu poţi să vezi şi unde e acum?

– Nup. Încearcă să o suni pe telefonul mobil.

Am scos, furibund, mobilul din buzunar.

– La dracu'! Are bateria descărcată. Probabil că ea a încercat deja să mă sune şi a văzut că am telefonul închis. Mi-e frică să mă gândesc la cât de speriată trebuie să fie.

– Ia-l pe al meu.

Am tastat numărul Rheei cu degetele tremurânde.

– Nu răspunde!

– Probabil că nu aude soneria. Mai insistă. Între timp, încearcă să nu te-ndepărtezi de mine.

Ciudatul o căuta pe Rhea în timp ce eu continuam să o sun. Am ieşit dintre manifestanţi, la marginea străzii şi mergeam pe flanc, de unde aveam o vedere de ansamblu asupra mulţimii. Pe măsură ce treceau minutele, mă cuprindea panica. Nu pricepeam cum de reuşea straniul să rămână calm, când mie îmi exploda capul. Totuşi, el avea mai multe de pierdut. Sau nu?...

– Nu te impacienta. O vom găsi, în curând. Şi, apropo, Rhea nu e un simplu pion. E regina care îl va apăra pe regele alb.

Ce era asta?... Straniul se juca de-a şahul cu mine, cu noi? Şi atunci, dacă M era regele iar Rhea era regina, eu cine mama naibii eram? Un amărât de pion?... sau poate calul?... de alb ori de negru?

– Nu fii dezamăgit. Calul e o piesă bună în şah.

Aham... carevasăzică, aveam chef de glume... M-am uitat la straniu, dar nu i-am întrezărit niciun zâmbet; era impasibil. Hm... el în mod sigur era nebunul. De alb ori de negru?...

– Uite-o!

– Unde?

– La o sută de metri în față, de partea celalaltă a străzii.

– Cum ajungem la ea?

– Mai sun-o, poate că până la urmă răspunde; şi îi spui să ne aştepte acolo unde e. Mergem pe flanc, de-a lungul străzii, până ajungem în dreptul ei, apoi traversăm.

Cu mobilul la ureche, mă țineam după straniu. N-o vedeam pe Rhea, ştiam doar încotro ne îndreptam; dar aveam încredere că S va reuşi să răzbată până la ea. Dintr-o dată, l-am auzit pe straniu scăpând o înjurătură.

– Au apărut ăia doi. Şi se îndreaptă spre Rhea.

– Au văzut-o?

– Nu-mi dau seama. Tot nu răspunde?

– Nu, am izbucnit furios. Ce ne facem, dacă pun mâna pe ea?

Dar straniul nu mă mai auzea. Era preocupat să-i smulgă unui manifestant pancarda şi să o agite ca un apucat.

– Eşti nebun? Vrei să le atragi atenția alora?

– Nu lor, ci Rheei. Ăia sunt cu spatele, nu au cum să mă vadă.

– Deja se uită lumea la tine. Nu peste mult te vor vedea şi cei doi agenți.

– Lasă asta în grija mea. Tu vezi-ți de treabă în continuare.

Bănuiam că să-mi văd de treabă însemna să o sun pe Rhea ca şi mai înainte. După câteva clipe, straniul îşi învârtea arătătorul în dreptul urechii.

– În sfârşit, m-a văzut. I-am făcut semn să răspundă la telefon.

Înainte să apuc să întreb ceva, i-am auzit vocea Rheei în telefon.

– Nick?

– Aşteaptă-ne acolo. Venim spre tine.

Straniul mi-a luat telefonul din mână, uşor agitat.

– Rhea, sunt Spencer. În peretele din spatele tău e o nişă. Ascunde-te acolo. Acum! Şi nu vorbi. Bun. Ascultă-mă. Prin apropiere sunt doi indivizi care nu trebuie să ne vadă pe niciunul dintre noi. Aşteaptă-ne; ajungem şi noi, cât putem de repede.

Ne amestecam cu mulțimea, încercând în acelaşi timp să înaintăm spre Rhea. Am traversat oblic, din cauza oamenilor care ne împingeau; şi am ajuns pe flancul celălalt, la vreo douăzeci de metri de Rhea. Ne-am sprijinit de un zid, ca să ne tragem sufletul, şi fix atunci straniul a găsit de cuviință să-mi trântească:

– S-a întâmplat.

– Ce anume?

– Atacul.

– Când?

– Acum cinci minute.

– Să nu-i spui nimic Rheei. Sper să reuşim operațiunea. Vom reuşi, nu-i aşa?... Trebuie!

– Mai devreme parcă erai gelos. Acum te-ai sucit?

– Nu e cazul să fii ironic. Tot ce vreau e ca ea să fie în siguranță. E singurul lucru care mai contează acum.

Capitolul 8

În câteva minute care mi s-au părut o veşnicie, eram lângă Rhea. Aş fi vrut să o iau în braţe şi s-o ţin aşa, strâns, cu fruntea în părul ei cu aromă de iasomie. Dar nu era timp pentru dulcegării. Am parcurs distanţa până la ieşirea din oraş, căutând ca, de data asta, să ne ţinem pe margine, unde era ceva mai aerisit şi aveam şanse mai mici să ne pierdem unul de altul. Urma drumul forestier către clinica părăsită din nord şi nu mă simţeam în largul meu să-l străbatem pe jos, prn beznă, dar se părea că straniul exact asta avea de gând. Am încercat să-l conving să-şi demonstreze, încă o dată, abilităţile de spărgător de maşini.

– Nu ar fi mai bine să „arestăm" un vehicul?

– Nu. E posibil să supravegheze clinica şi o maşină parcată prin preajmă ne-ar da de gol. Vom merge *per pedes*, în linişte şi cu ochii-n patru.

– Ca să nu ne audă cei care ne urmăresc?

– În primul rând, ca să nu atragem atenția vreunui animal sălbatic.

Perfect... Nu era suficient că ne temeam de Pic şi Poc în căutare de distracții neortodoxe; se mai adăuga ceva. Țineam cu putere mâna Rheei într-a mea şi mi-am dat seama că numai eu tremuram. Când am zărit gardul electric al clinicii, am răsuflat de parcă îmi găsisem izbăvirea. Ne-am transportat, pe rând, prin spărtura pe care o cunoşteam deja şi am intrat în clădire.

Am bâjbâit pe hol, până în încăperea în care fusesem cu o zi înainte, abia apoi straniul a aprins lumina şi i-a prezentat Rheei, în două vorbe, camera de teleportare.

– Aveți două minute să vă luați rămas-bun, până când verific instalația.

Două minute... Cum aş fi putut să-i spun, în două minute, tot ce n-am fost capabil să-i spun în zece ani? Stăteam în fața ei, pierdut, şi tot ce am fost în stare a fost să-i prind mâinile şi să mă uit în ochii ei, ca un puber care atinge o femeie pentru prima oară în viața lui. Doamne, cât era de frumoasă!

– Rhea...

– Ştiu, Nick. Şi eu te iubesc.

Ne-am îmbrățişat iar eu am inspirat cu putere, pentru ultima oară, parfumul ei de iasomie. I-am căutat buzele şi, înainte de a apuca să i le sărut, am auzit vocea straniului, seacă:

– Timpul a expirat.

Mi-am imaginat, pentru o fracțiune de secundă, cum ar fi arătat pumnul meu înfipt în fața lui.

– Rhea, trebuie să intri în camera de teleportare. Nick, prepară cipul pentru a fi implantat. Ai pe masă tot ce trebuie.

Straniul a ajutat-o pe Rhea, în timp ce eu scoteam seringile din buzunar. Mi-am turnat pe mâini soluție dezinfectantă şi am tras, într-o seringă, soluția dintr-un flacon care conținea microcipul. Când m-am apropiat de camera de teleportare, Rhea avea deja electrozii la tâmple iar ciudatul butona la pupitru. Am privit-o stând întinsă, nemişcată; avea un aer solemn şi resemnat. Nu părea deloc

nerăbdătoare şi asta m-a consolat oarecum. Am injectat soluția subdermal în umărul ei şi am aşteptat să văd dacă dezvolta vreo reacție. Totul părea în regulă.

– Coordonatele sunt setate pentru Las Vegas, Nevada, 21 august 1999, ora 9 a.m. M va intra acolo la 6 p.m. Până atunci, vei avea suficient timp să studiezi terenul şi să te gândeşti la ceea ce ai de făcut. Nick, pregăteşte soluția pentru administrare intravenoasă.

M-am executat, fără să comentez. Ciudatul continua să butoneze şi să se asigure că totul funcționa conform planului.

Introduceam cu grijă soluția de nanoparticule de argint în vena Rheei şi rememoram cele petrecute în ultimele trei zile. Trei zile... În trei zile, viața mea fusese dată peste cap; liniştea mea se dusese pe apa sâmbetei şi eram în pericol să-mi pierd mințile, fiindcă mă lăsasem atras într-o poveste neverosimilă de către un ins necunoscut, ciudat, care afirma că fusese agent CIA, că se plimbase prin timp şi care, după toate aparențele, avea abilități paranormale. În adâncul ființei mele, încă mai speram că mă aflam într-un vis, din care urma să mă trezesc la un moment dat şi să-i povestesc Rheei, râzând, ce coşmar se putea naşte din imaginația unui om stresat. Mi-am şters cu dosul palmei o picătură de sudoare pe care o simțeam prelingându-se alene în josul tâmplei. Rhea stătea în continuare nemişcată şi tăcută, cu ochii închişi. „Rhea... Ce mă fac eu, fără tine? Rhea! De ce nu mă priveşti? Pentru că nu vrei să mă vezi cum sufăr? Sau pentru că deja eşti cu gândul lângă M? Rhea... Ştiu că nu voi putea niciodată să fiu la fel de bun ca el... Ştiu că e inutil să sper că aş putea vreodată să te conving să mă alegi pe mine, în locul lui. Rhea... O să mor fără tine." La dracu'! Nici măcar în ultimul ceas nu puteam sa renunț la egoismul meu idiot? Nu m-aş fi crezut în stare de şantaj sentimental. „Rhea, iartă-mă. Nu am vrut să spun asta. Te iubesc. Ştii că te iubesc. Rhea..."

Ea a deschis ochii şi mi-a zâmbit.

– Îți mulțumesc, Nick. Pentru tot.

– Ei, copii, gata cu telenovela. Trebuie să activez jucăria asta şi sper să funcționeze ca lumea, până la sfârşit. Nick, eliberează câmpul de teleportare. Rhea, mult succes!

De ce trebuia ca ciudatul ăsta să-mi strice toate momentele frumoase? De când intrase în viața mea, numai asta făcuse. Era un insensibil şi un egocentric căruia nu-i păsa decât de misiunea lui nenorocită. În clipa aia l-am urât de moarte. Dar, ca un robot, i-am urmat indicația şi m-am îndepărtat de Rhea, fără însă a-mi lua ochii de la ea.

De la pupitru, S a apăsat un buton, care a coborât capacul de sticlă al camerei de teleportare. Apoi a închis ochii şi a apăsat un alt buton. Am închis şi eu ochii. Probabil că straniul se ruga să meargă totul brici. Eu mă rugam să se ardă vreo diodă ori să se producă un scurtcircuit, ceva. S-a auzit un bâzâit molcom iar la pupitrul de comandă s-au aprins nişte leduri. Sticla care acoperea camera de teleportare începuse să se aburească, de la răsuflarea Rheei. Începeam să-mi fac griji să nu se sufoce. După un timp, n-am mai văzut-o deloc, de parcă era învăluită într-o ceață densă. Tocmai când mă gândeam să-i spun ciudatului să lase baltă experimentul, bâzâitul s-a oprit şi el s-a întors spre mine, satisfăcut:

– Gata.

– Ce gata?

„Doamne, fă să-mi spună că s-a jucat cu nervii mei şi că Rhea n-a plecat nicăieri. Îți jur că i-aş ierta asta, i-aş ierta orice, numai să fie totul ca înainte!”

– S-a terminat.

„Doamne, îți promit că mă fac cuminte, că o să fiu cel mai bun om din lume; o să dau consultații gratuite pacienților şi o să le ofer bonus o jumătate de oră... ba nu, o oră, celor care plătesc.”

– Cred că operațiunea a decurs perfect.

„Doamne, o să fac ce vrei, o să-ți dau ce vrei, numai fă ca Rhea să mai fie încă aici. Ia-l pe ciudat, fă-l să dispară, trimite-l în Samoa sau oriunde...”

S a acționat butonul care a ridicat capacul. Aburul dinăuntru s-a disipat şi am avut ocazia să mă conving că Dumnezeu nu dădea doi bani pe mine. Camera de teleportare era goală.

Am simțit ca mă prăbuşeam. M-am agățat de marginea pupitrului, ca să rămân în picioare, deşi îmi venea să mă târăsc pe jos. Dar nu voiam să-i dau ciudatului un motiv în plus ca să mă ironizeze.

Nu mai voiam să stau nicio clipă acolo. M-am chinuit să mă îndrept către uşă, numai că afurisitele de picioare nu mă ascultau deloc.

– Ce vrei să faci, Nick?

– Mă duc...

„Unde mă duc?" Acasă nu mă mai aştepta nimeni. Nu voiam să mă duc acasă.

– Mă duc... să caut o groapă sub pământ şi să mă bag în ea.

Straniul m-a susținut de braț şi m-a împins pe un scaun.

– Nick... Te înțeleg perfect. Îmi pare rău pentru tine. Nu vreau să rămâi cu impresia că sunt o brută insensibilă.

Mi-am luat avânt să-i spun vreo două, dar nu mai aveam vlagă nici măcar pentru asta.

– Am făcut ceea ce trebuia. Aş vrea să mă crezi.

– Lasă-mă. Ai obținut ce-ai vrut, nu? Acum lasă-mă în pace.

– Nick, o să-ți mărturisesc ceva. Ceea ce am făcut acum a salvat-o pe Rhea.

– Mhm... de mine, ştiu – am oftat, sfârşit.

– Nu, Nick. De virusul care a fost diseminat în noaptea asta.

– Ce vrei să spui?

– Ar fi fost contaminată. Şi ar fi murit, Nick.

Virus... contaminare... Mi-am adus aminte brusc de atacurile cu rachete biologice. Şi asta m-a trezit la realitate. M-am ridicat hotărât şi l-am privit pe ciudat.

– Şi acum, ce urmează?

– Să ne rugăm ca Rhea să reuşească să ajungă la M. Şi să aşteptăm.

PARTEA a IIa

„Tabla de şah e lumea […]
Jucătorul de partea cealaltă e ascuns de noi.”

(Thomas Huxley, 1825-1895)

Capitolul 9

Mi-a luat ceva timp să mă dezmeticesc şi să-mi dau seama unde mă aflam. Eram întinsă pe iarbă, într-un loc ce părea a fi un parc şi razele soarelui pătrundeau prin frunzişul de deasupra mea, mângâindu-mi fruntea. Am mijit ochii şi am constatat că mă aflam lângă trunchiul unui castan sălbatic.

Avusesem încredere în experimentul lui Spencer; şi totuşi eram oarecum surprinsă, cel puțin pentru că mă întinsesem într-o încăpere şi m-am trezit într-un parc. Urma să aflu dacă şi data era schimbată.

M-am uitat în jur. Locul părea pustiu. Însemna că nu mă văzuse nimeni, ceea ce era bine. M-am ridicat în picioare şi am explorat teritoriul. În scurtă vreme mi-am dat seama că Spencer mă trimisese în campusul Universității din Nevada, Las Vegas. Eram acasă! Acasă... În partea de nord, campusul era mărginit de Flamingo Road, strada pe care se afla apartamentul în care locuiam atunci când primisem oferta de a pleca în Augusta, Maine. Nu aveam decât să

străbat campusul până în nord, apoi să merg de-a lungul Flamingo Road până acasă.

În timp ce traversam campusul, am recunoscut locurile studenției mele şi m-au năpădit amintirile. Am revăzut banca pe care îmi plăcea să stau şi să citesc, pomii pe care i-am desenat de atâtea ori... Când am ieşit în Flamingo Road, am întrebat prima persoană pe care am văzut-o, în ce zi eram. Probabil m-a crezut nebună, dar nu avea importanță. Sâmbătă, 21 august 1999... Aşadar, experimentul reuşise. Era deja ora 10 şi trebuia să mă grăbesc. Am găsit în buzunarul pantalonilor nişte mărunțiş. Bun... deci puteam să iau un taxi până acasă.

Portarul m-a întâmpinat cu acelaşi zâmbet larg, ca întotdeauna.

– Bună dimineața, domnişoară!

– Bună dimineața, George. Cred că mi-am pierdut cheile. Mă ajuți să intru în casă?

– Sigur.

A urcat cu mine şi mi-a descuiat uşa apartamentului. M-am oprit în prag şi am privit înăuntru cu nostalgie. Cred că am rămas aşa o vreme, nemişcată, mângâind cu privirea fiecare obiect de mobilier, fiecare perete...

– Domnişoară Rhea, sunteți OK?

– Da... da, George. Mulțumesc.

George a ieşit, lăsându-mă singură. Mi-am făcut un duş şi apoi am răscolit dulapul de haine, întrebându-mă ce ar fi fost mai potrivit pentru prima oară când urma să dau ochii cu M. Ora 14... Nu îmi ardea să mănânc nimic, am băut o cafea şi am încercat să-mi amintesc adresa Rhone Gallery. A, da: 3650 Las Vegas Boulevard. Până la urmă, m-am hotărât la un costum şi am coborât în grabă. I-am aruncat lui George un zâmbet şi am pornit spre Las Vegas Boulevard.

Rhone Gallery era... opulent. Nu ştiam cine era proprietarul, dar avea multe obiecte de artă, antice, renascentiste ori post-moderniste, amestecate cu imitații, extrem de reuşite, ce-i drept, dar totuşi nişte imitații. Prețurile mi s-au părut uşor exagerate, cel puțin în

ceea ce privea imitațiile. Am studiat cu atenție fiecare obiect expus, în timp ce mă întrebam care dintre ele ar fi putut să-i atragă atenția lui M. Şi, din când în când, mă uitam la ceas. Ora 16... Probabil că peste o oră magazinul avea să se închidă, pentru M. Printr-o oglindă mare, din epoca victoriană, priponită de perete, am studiat terenul. Nu erau mulți curioşi acolo, doar vreo cinci-şase persoane, dintre care una singură, un bărbat, a cumpărat o camee din secolul XIX. Pentru iubită, probabil. Am zâmbit.

Mai aveam puțin timp ca să mă hotărăsc ce să fac. Privind în jur, am observat un sarcofag aurit, în mărime naturală, care semăna foarte bine cu cel al lui Nefertiti. M-am apropiat şi i-am dat târcoale, întrebându-mă dacă ar fi fost o idee bună să mă strecor înăuntru şi mai ales dacă aş fi reuşit să fac asta, fără să mă vadă nimeni. Sarcofagul era plasat undeva lateral, într-un loc oarecum ferit de restul magazinului şi, din fericire, curioşii nu se apropiau de el. Capacul era ridicat la o înălțime de circa cinci centimetri, ceea ce-l făcea o ascunzătoare perfectă şi în care se putea respira. Nu de alta, dar nu-mi surâdea probabilitatea de a mă fi sufocat în timp ce aşteptam ca M să intre în magazin.

Ora 16:30... De galerie se ocupau două persoane şi, din câte observasem, niciuna dintre ele nu era proprietarul ori managerul. Curatorul era un tânăr care se uita des la ceas cu un aer uşor plictisit şi părea nerăbdător să-şi încheie programul. Asistenta lui era o copilă, probabil studentă la Arte care îşi făcea ucenicia. L-am urmărit pe tânăr discutând cu un client şi ducându-se cu el în spate, probabil pentru negocieri. Fata rămăsese singură. Aveam nevoie de o diversiune, urgent. Am ieşit în stradă şi m-am dus glonț către primul vagabond (norocul meu că eram în Las Vegas – „homeless-land"). L-am rugat să intre în galerie şi să facă puțină gălăgie. Am vrut să-l motivez cu nişte bani dar mi-am dat seama că nu aveam cash la mine. Aşa că, în ultima clipă, am scos de pe deget inelul cu diamant pe care îl primisem de la Nick şi i l-am oferit, fără remuşcări, dar rugându-l în gând pe Nick să mă ierte.

M-am grăbit să intru înapoi în magazin şi am aşteptat, ca pe ace, să apară omul meu cu diversiunea. Mi-am ales o poziție

strategică, în spatele sarcofagului şi am stat la pândă. În două minute, care mi s-au părut două ore, vagabondul şi-a făcut apariţia. A intrat hotărât până în mijlocul sălii, s-a oprit în faţa unei statuete de marmură şi a întins mâna să o mângâie. Asistenta l-a văzut şi s-a grăbit spre el, crezând că intrase ca să fure. A încercat să-l convingă să iasă de bunăvoie, dar vagadondul meu a început să protesteze, spunând că avea dreptul să intre oriunde, ca oricare cetăţean şi că nimeni nu avea vreun motiv să-l dea afară, atât timp cât nu făcea nimic rău. Cei câţiva vizitatori ai galeriei s-au adunat în jurul lor, atraşi de privirile disperate ale fetei, care se vedea clar că era depăşită de situaţie.

Ora 16:45. Era momentul. Din spatele sarcofagului, am ridicat cu grijă capacul încă vreo câţiva centimetri şi m-am strecurat înăuntru. Gălăgia se înteţise. Nu ştiusem să-i spun omului cât timp să facă scandal şi probabil aştepta un semn, timp în care îşi făcea treaba cu sârg, în continuare. L-am auzit pe curator venind în ajutorul fetei şi discutând cu vagabondul care vocifera de zor şi care nu se lăsa dus afară cu niciun chip. În sfârşit, după vreun sfert de oră s-a lăsat linişte. Am auzit uşa mare de sticlă închizându-se şi pe cei doi angajaţi vorbind între ei. Tânărul îi spunea fetei că sunase managerul ca să-l anunţe că trebuiau să închidă mai devreme, pentru că cineva important urma sa viziteze galeria.

– Important?... Cine?

– Nu ştiu. Ştiu doar că trebuie sa sosească în curând.

– Probabil o să vedem cine e, atunci când va veni.

– Hm... Nu prea cred. Şeful mi-a spus că clar că proprietarul galeriei e pe drum, va ajunge aici înaintea vizitatorului important şi se va ocupa personal de el; iar nouă ne va da liber.

– Dar nu e corect!

– Corect sau nu, curiozitatea ta nu va fi satisfăcută astăzi. Hai să verificăm dacă e totul în ordine.

Stăteam în cutia aia, cu mâinile pe piept, şi mă gândeam la ceea ce aveam de făcut mai departe. Reuşisem să fac în aşa fel încât să

fiu în galerie atunci când urma să vină M, dar nu ştiam cum să ies de acolo fără să pară că eram doar un paparazzo ori o nebună.

Minutele se scurgeau încet, iar eu încercam să respir in surdină, de teamă să nu fiu descoperită. Am auzit uşa de la intrare deschizându-se, paşi noi prin sală şi discuţii. Se părea că veniseră managerul şi proprietarul care s-au asigurat că totul era OK, inainte de a-i concedia pe cei doi tineri. Apoi, am auzit iar paşi de-a lungul sălii, zgomotul uşii de la intrare şi din nou linişte.

Totul se întâmplase extrem de repede în acea zi, încât nu avusesem timp să mă gândesc decât la ceea ce aveam de făcut. În sarcofag, am putut avea câteva minute la dispoziţie, ca să-mi dau seama la ce nebunie urma să iau parte. „Doamne, voi fi în aceeaşi încăpere cu el!" Nu am fost niciodată ceea ce se cheamă „fan". Nu l-aş fu urmărit, nu aş fi fost în stare să fac orice numai ca să-l văd, să-l ating. Dar l-am iubit dintotdeauna, într-un fel introvertit, fără să-mi pot explica prea bine de ce şi fără să mă împotrivesc. Nick a fost singurul căruia îi mărturisisem asta, şi doar pentru că mi s-a părut cinsitit să o fac, nu pentru că m-aş fi aşteptat să şi înţeleagă, lucru care oricum nu s-a întâmplat. Şi, la urma-urmei, ce ar fi fost de înţeles?... Îl iubeam pe cel pentru care multe alte milioane de femei nutreau acelaşi sentiment. Îl iubeam pe cel care avea lumea la picioare şi care, doar dacă întindea palma, i s-ar fi aşezat în ea constelaţii. Sau, cel puţin, aşa credeau mulţi. Îl iubeam pe cel care, de-a lungul anilor, a primit din partea lumii tot ce era mai frumos, laolaltă cu toată mizeria de care putea fi capabilă: admiraţie, respect, dragoste, entuziasm; dar şi invidie, ură, bârfă, răutate. Nu încercasem vreodată să mă pun în locul lui M; dar nici nu era nevoie. O astfel de viaţă nu ar fi putut-o invidia decât un ignorant, unul care nu ar fi fost capabil să vadă dincolo de suprafaţă. Şi, fără să fi absorbit ca un burete tot ceea ce se scrisese despre el, bun sau rău, simţisem ce fel de om era în adâncul sufletului şi asta îmi fusese de ajuns. Atunci când media anunţa o altă ştire despre el, ştiam dacă era adevărată sau nu. Ştiam dacă interpretau greşit o decizie sau o reacţie de-a lui. Ştiam dacă exagerau şi cât exagerau, numai de dragul audienţei. Pur şi simplu, ştiam. Reuşisem să-l cunosc numai ascultându-i muzica şi privindu-l cu atenţie în

spectacole ori interviuri. Şi mi se părea oarecum ciudat faptul că, deşi ținea mult ca viața lui privată să ramână privată; prin muzică şi prin dans dezvăluia enorm de multe din ceea ce era el. M era un amestec uimitor de discreție alternând cu expansiune. Putea fi foarte bine, când introvertit, când extravertit; şi asta n-au înțeles-o mulți. Şi, la fel, mulți erau aceia care nu i-au priceput muzica. Oamenii sunt, în general, superficiali, prin esență. Dacă nu le dai mură-n gură, ei nu se obosesc să caute. Preferă să plece urechea la zvonuri ori chiar să le inventeze ei înşişi. Preferă să judece în loc să înțeleagă. Şi să arunce cu piatra, înainte de a se întreba dacă e corect să facă asta.

Am zâmbit, în coşciugul egiptean. Uite că învățasem nişte lucruri de la Nick, în cei zece ani. Discuțiile noastre din serile lungi de weekend erau constructive şi relaxante. El ținuse mereu să mă învețe câte ceva despre modul de a gândi şi acționa al oamenilor şi îmi recomandase multe cărți dintre cele pe care le citea, pentru că, spunea el, mintea omului nu poate fi decât ori foarte complexă ori foarte simplă; şi că mi-ar fi fost util să ştiu cu cine aveam de-a face, atunci când stăteam de vorbă cu cineva. Şi ştiam că avea dreptate. Nick... Îmi aminteam perfect cum ne-am cunoscut, la petrecerea unui prieten comun. Nu a fost dragoste la prima vedere; ne-am apropiat unul de altul în timp, pe măsură ce descopeream în el un sprijin şi un mod de a mă obişnui cu gândul că nu aveam să-l întâlnesc niciodată pe M. Iar Nick probabil că fusese atras de faptul că eu nu încercasem niciodată să-l înlănțui într-o relație, că îi lăsasem libertatea de a lua decizii în legătură cu viața ori profesia lui, fără a-l constrânge la nimic. Dar nu ştiam dacă el a înțeles vreodată că relaxarea mea în privinta relației noastre avea la rădăcină un soi de egoism care îmi alimenta dorința de a mă refugia, ori de câte ori simțeam nevoia, în sentimentele pentru M. Era ca un pact: „eu nu te întreb pe tine ce gândeşti, iar tu să faci la fel.” Şi, poate fiindcă mă simțeam vinovată că nu eram în stare să-i ofer totul lui Nick, preferam să cred că şi el făcea la fel, doar ca să am eu conştiința împăcată. Îl iubeam pe Nick, dar... altfel. Nu am simțit niciodată că era totul pentru mine şi i-am acceptat inelul de logodnă, dar i-am spus clar că nu voiam să mă căsătoresc. Iar acum, inelul

probabil că era deja amanetat de vagabondul care mă ajutase să mă ascund în cutia asta aurită. Şi mi-am dorit ca Nick să nu afle niciodată asta. Ştiam că ar fi suferit.

„Oare de ce mă gândesc acum la Nick?", m-am trezit întrebându-mă şi am tresărit. Am avut senzaţia că rostisem cu voce tare cuvintele şi m-am temut să nu fiu descoperită. Mi-am spus că poate era o metodă de a-mi stăpâni emoţiile în legătură cu ceea ce avea să se întâmple. La naiba, doar urma să fiu faţă-n faţă cu M! Nu te puteai obişnui prea uşor cu gândul asta. Niciodată.

În liniştea din galerie, în care nu-mi auzeam decât gândurile şi răsuflarea, de afară a răzbătut brusc o gălăgie infernală. Şi i-am auzit pe managerul şi proprietarul galeriei vorbind între ei, în timp ce se îndreptau spre uşa de sticlă pentru a o deschide:

– Omul e aici.

Capitolul 10

Inima a început să-mi bată cu atâta putere, încât am fost convinsă că mă va da de gol. În câteva clipe, zgomotele de afară s-au estompat. Se auzeau paşi pe dalele de marmură, apoi proprietarul galeriei prezentând unele dintre obiectele expuse, probabil pe cele pentru care M arăta un interes. I-a plăcut mult o statuetă, cea pe care pusese mâna mai devreme vagabondul plătit de mine. În timp ce lui M i se explica ce e cu statueta aceea, eu refăceam în minte imaginea ei. Era o imitație din marmură albă, a lui Venus din Milo, înaltă de vreo patru picioare şi cântărind aproape 450 livre. Era destul de reuşită; o copie care îşi merita locul într-un living elegant; dar când am auzit prețul, am rămas perplexă. 25.000 de dolari! Statueta aceea nu făcea mai mult de 5.000 iar eu m-aş fi târguit la sânge ca să nu dau o centimă peste 4.500, pe ea – şi asta pentru că era expusă într-o galerie de fițe care trebuia să-şi acopere cheltuielile mari legate de spațiu şi marketing. Nu am auzit foarte clar ce spunea M, pentru că vorbea încet, dar speram din tot sufletul că doar îi plăcuse statueta şi că nu avea de gând să o cumpere. Apoi paşii, însoțind vocile, s-au auzit din ce în ce mai aproape. M observase sarcofagul în care mă aflam. Era

interesat să afle povestea lui şi a reginei Nefertiti. Proprietarul s-a apucat să-şi laude marfa, nu ca un cunoscător de artă, ci mai degrabă ca un tarabagiu. Mă rog, poate că exageram cu această opinie, fiind oarecum subiectivă în privința lui, după ce realizasem că era un şarlatan. Am ascultat ceea ce povestea individul, mi-l imaginam pe M studiind sarcofagul şi tremuram la gândul că eram atât de aproape de el. Nu ştiam ce să fac şi încercam să-mi țin răsuflarea, ca să nu pierd niciun cuvânt din ceea ce spunea M. Dar el nu spunea mare lucru, prefera să asculte şi, probabil, să cerceteze obiectul cu atenție. Discursul proprietarului s-a încheiat cu prețul: 80.000 de dolari. Înainte să-mi dau seama, am sărit din sarcofag. Simultan, ceilalți s-au speriat şi au făcut un pas înapoi. În primele clipe, orbită de furie, nu am văzut pe nimeni.

– Este inimaginabil ce se întâmplă aici! Sarcofagul ăsta, oricât de bine ar fi realizat, nu valorează mai mult de 7.000 de dolari – şi asta numai pentru că e acoperit cu foiță de aur! Până unde poate merge lăcomia? Şi cât de lipsit de conştiință poate fi cineva încât să înşele în halul ăsta?

După ce mi-am vărsat oful, m-am mai calmat şi am fost în stare să-i privesc. Managerul şi proprietarul erau uluiți. Cei din anturajul lui M – bodyguarzi şi însoțitori, vreo şase persoane la număr, făcuseră zid în jurul lui, ca să-l protejeze. Sigur, bănuiam că arătam ca un zombi răsărit din catacombe. Abia apoi am îndrăznit să-l privesc pe M. Momentul acela n-aveam sa-l uit toată viața, la fel cum n-aveam să uit expresia amuzată cu care se uita la mine, ca la o ciudățenie interesantă. Privirile ni s-au intersectat doar câteva clipe, după care s-a întors către proprietar şi l-a întrebat, cu voce joasă şi calmă:

– E adevărat ce spune?

Individul a început să se bâlbâie, în vreme ce-i făcea semn managerului să anunțe poliția. M a repetat:

– Spune, e adevărat?

Părea gata să izbucnească în râs. Evident, era conştient de faptul că toată lumea încerca să profite de el, iar asta nu era decât una dintre nenumăratele ocazii de acest gen.

– Nu o lua în seamă, e o nebună, a îngăimat proprietarul galeriei.

Am încercat să ies din sarcofag cu maximă grijă să nu-l distrug, dar eram cât pe ce să cad grămadă, cu racla egipteană prăbuşindu-se peste mine. Unul dintre oamenii lui M s-a apropiat şi m-a ajutat să mă dau jos. În momentul în care l-am apucat de mâna întinsă, mi-a strecurat o carte de vizită şi mi-a şoptit:

– Sună-mă.

Era Spencer. Cu zece ani mai tânăr, desigur; şi mult mai prezentabil; dar l-am recunoscut cu uşurinţă. M continua să mă studieze amuzat, ca şi cum eram una dintre piesele de decor din magazin. Aproape că mă aşteptam să-l întrebe pe proprietar care era preţul meu – doar aşa, ca o curiozitate.

– Cine eşti? Eşti paparazzo? Fan? Doreşti un autograf sau o poză?

Nu am fost în stare decât să clatin din cap, la fiecare întrebare. La urma-urmei, ce aş fi putut să-i spun? Că eram cea care ar fi putut să-i fie alături în încercarea de a salva lumea? Haida-de... Probabil că în clipa următoare m-aş fi trezit în cămaşă de forţă.

– Aş vrea... un autograf.

Mă scotoceam prin buzunare, căutând un colţ de hârtie pe care să i-l întind. Negăsind nimic, m-am uitat disperată în jur şi am apucat de pe jos, de unde căzuse, cartonul cu descrierea sarcofagului din care tocmai ieşisem. M a semnat pe el, zâmbind şi mi l-a dat înapoi.

– Eşti nostimă, mi-a spus şi s-a îndreptat spre ieşire, înconjurat de oamenii lui.

Spencer a rămas ultimul şi, înainte să dispară din galerie, m-a privit fix, o fracţiune de secundă. I-am făcut un semn abia perceptibil din cap. „Am înţeles. Te voi suna."

Am rămas singură, cu cei doi, managerul şi proprietarul, ca nişte cocoşi de luptă. Ei, furioşi, păreau gata să-mi sară la gât; eu, cu pumnii strânşi, eram hotărâtă să-i împiedic.

– Habar nu ai în ce belea ai intrat, a scrâşnit proprietarul. Poliţia e pe drum. Pregăteşte-te pentru câteva nopţi în arest.

Nu-mi surâdea deloc ideea, mai ales că nu aveam acte şi nici vreo justificare plauzibilă pentru ceea ce făcusem. Aşa că am încercat să-mi salvez pielea printr-un mic şantaj.

– Dacă ajung în arest, primul telefon pe care îl voi da va fi la FOX News, cărora le voi descrie cu lux de amănunte felul în care vă înşelaţi clienţii. Şi vă asigur că a doua zi veţi fi falimentari.

Strategia mea a funcţionat. Indivizii s-au uitat unul la altul, apoi la mine, căutând să-şi dea seama dacă eram suficient de nebună ca să fac asta. Privirea mea le-a dovedit, probabil, că eram.

Când au apărut poliţiştii, li s-a spus că fusese o neînţelegere şi că totul era de-acum în regulă. Iar eu am plecat spre casă, cu autograful lui M în buzunarul de la piept şi cu un surâs molipsitor încremenit pe buze. Adică, aşa bănuiam, că era molipsitor, pentru că necunoscuţii de pe stradă îmi răspundeau la el. Sau o făceau pentru că păream nebună?

Am mers pe jos până acasă, încercând să reconstitui în minte scena de mai devreme şi chipul lui M. Nu-mi venea să cred că stătusem la un metru de el. Aş fi putut să întind mâna şi să-l ating, dar nici prin cap nu-mi trecuse asta şi probabil că nici nu ar fi fost o idee prea bună. Apoi m-am gândit la Spencer şi la faptul că mă recunoscuse. Eram nerăbdătoare să-l sun şi speram să-l întâlnesc şi să stau de vorbă cu el; să-i povestesc cum l-am întâlnit, zece ani mai târziu, şi cum m-a ajutat să mă întorc în timp. Ce nebunie, îmi spuneam în timp ce traversam neatentă şi un claxon strident m-a trezit din reverie. „Hm... Adună-te, fato!... ăsta e doar începutul", mi-am spus. Nu era cazul să sfârşesc sub roţile unei maşini. Nu înainte de a rezolva treaba pentru care venisem în 1999.

Am intrat în holul clădirii în care locuiam, fredonând. George era la locul lui, conştiincios ca întotdeauna.

– George... l-am apelat, rugător, sperând să urce din nou cu mine pentru a-mi descuia uşa locuinţei.

El a scos, vesel, o cheie.

– S-a rezolvat, domnişoară Rhea. Iată cheia dumneavoastră.

– Mulţumesc, eşti grozav.

Ajunsă în apartament, mi-am aruncat pantofii din picioare şi m-am trântit pe pat. Fusese o zi agitată şi plină de emoţii. Nu mai ştiu cât timp am stat aşa, înainte să adorm, istovită.

***

Zorii m-au găsit uşor confuză. Mi-a luat ceva timp să mă dezmeticesc şi să mă conving că tot ce mi se întâmplase deunăzi nu fusese doar un vis. Decorul şi, mai ales, autograful lui M, erau dovezi palpabile că totul era cât se poate de real. Mi-am petrecut ziua încercând să mă obişnuiesc cu asta şi, între timp, să-mi fac puţină ordine în gânduri. Nu aveam niciun plan pentru mai departe şi nicio idee despre cum as fi putut să reiterez întâlnirea cu M, dar în aşa fel încât chiar să mă pot apropia de el. Nu-mi rămânea decât să sper că Spencer mă va ajuta în aces sens şi că va reuşi el să găsească soluţii acolo unde eu mă simţeam neputincioasă. Spencer... Ţineam în mână cartea lui de vizită şi mă întrebam dacă se aştepta să-l sun imediat sau poate ar fi trebuit să-i acord ceva timp. Nici măcar nu ştiam dacă era cazul să mă grăbesc – şi, dacă da, cât de tare; nu aveam idee despre nivelul la care se afla acea conspiraţie din jurul lui M şi despre ceea ce ar fi stat în puterile mele pentru a o contracara.

În primul rând, însă, trebuia să-mi rezolv problema cu actele. Aveam nevoie să mă pot identifica şi era necesar un drum până la serviciul de evidenţă a populaţiei. Intenţionam să declar că mi-am pierdut cartea de identitate şi permisul de conducere şi să solicit eliberarea unora noi. După o baie reconfortantă, am răsfoit corespondenţa uitată pe măsuţa din hol. Unul dintre plicuri avea trecută la expeditor adresa Facultăţii de Arhitectură din Augusta, Maine. Nu l-am deschis; ştiam ce conţinea – oferta de a lucra acolo. Celelalte proveneau de la cei cu care negociasem pentru magazinul de antichităţi pe care îmi doream să-l deschid în Vegas. Nici pe astea nu le-am deschis. Erau refuzurile de a colabora, ascunse sub nişte scuze elegante. La dracu'! De data asta, nu aveam de gând să le fac jocurile.

Mai ales că ştiam cine eram şi că aveam un aliat: pe Spencer. Mă rog; cel puțin, aşa speram.

M-am tolănit într-un fotoliu şi am deschis televizorul. La ştiri se comenta incidentul din ziua precedentă, al cărui protagonistă fusesem. Nu aveau imagini, dar cunoşteau suficiente detalii încât să mă facă să bombăn. Cum Dumnezeu reuşeau ăştia să afle tot? Am stins televizorul şi am pus un cd de-al lui M. Ce bine. De-acum puteam să-i ascult muzica non-stop, fără grija că l-aş putea indispune pe Nick. Am scăpat un oftat de uşurare. Eram din nou acasă, liberă... şi aveam mari şanse să-mi întâlnesc iubirea cea mare.

Capitolul 11

Era duminică, 22 august 1999. Am căutat cartea de vizită a lui Spencer şi l-am sunat pe telefonul mobil. Nu i-am spus decât atât: „Sunt Rhea" şi mi-a cerut adresa unde locuiam. Se întorsese cu M în Los Angeles, dar urmau să revină în Vegas în a doua jumătate a săptămânii. Şi mi-a promis că mă va căuta.

În zilele următoare mi-am rezolvat problema cu actele şi i-am făcut o vizită profesorului de Istoria Artelor din timpul facultății. Speram să mă ajute în efortul meu de a-mi deschide magazinul de antichități. Profesorul Jones mă apreciase întotdeauna şi, în plus, avea suficiente relații în lumea artelor încât să mă poată sprijini. A fost surprins să mă vadă şi mai surprins să afle că nu intenționam să dau curs ofertei din Augusta. Îl cunoştea bine pe decanul de acolo şi ştia de slujba care mi se oferise.

– Dar, Rhea... O carieră universitară e ceva extraordinar. Toți studenții aspiră la asta.

– Nu şi eu.

– Ai fost cea mai bună studentă a mea; cum să refuzi o astfel de ofertă? În următorii ani vei putea intra la doctorat.

– Domnule profesor, nu mă interesează decât să demarez o afacere proprie. Am încercat să închei nişte contracte, dar, chiar înainte de a le parafa, persoanele respective s-au răzgândit brusc. Şi am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Hm... Ei bine, dacă asta e ceea ce îţi doreşti, vom vedea ce putem face. Voi da nişte telefoane.

– Vă mulţumesc.

Aveam senzaţia plăcută că lucrurile mergeau spre bine. Eram atât de optimistă, încât mi-am permis să fiu generoasă şi, în după-amiaza zilei de miercuri, să-l caut pe tata. Mama se prăpădise în urma unui accident, în 1994 şi, după vreo patru ani, tata se recăsătorise cu o femeie pe care o privisem întotdeauna cu suspiciune şi, ca atare, relaţiile dintre noi se răciseră. Acum simţeam că aveam ocazia să îndrept asta şi mi-am propus să mă străduiesc să privesc noul mariaj al tatii, fără resentimente. S-au trezit cu mine la uşă, fără să-i fi anunţat în prealabil şi am amortizat stânjeneala aruncându-mă în braţele tatii, ca pe vremea când eram copil şi concuram cu mama pentru afecţiunea lui.

– Mi-a fost dor de tine, tată – am murmurat, ţinându-l strâns, ca pentru toţi anii în care nu-l mai văzusem.

Şi m-am trezit spunând: „11 ani...”

– Rhea, s-a întâmplat ceva cu tine?

– 11 ani de-acum înainte, vreau să te văd în fiecare zi... sau măcar să vorbim în fiecare zi – am încercat să o dreg, sperând că nu vor crede că am luat-o pe câmpii.

– Numai atât? – a râs, îndepărtându-se ca să mă privească. Uite-te la tine, eşti mai frumoasă decât mi te aminteam.

Lynn ne urmărea, nedumerită, neştiind ce să creadă. Ultima mea confruntare cu ea fusese la nunta cu tata şi se sfârşise destul de prost. M-am dus spre ea şi i-am întins mâna.

– Îmi pare rău, Lynn. Crezi că poţi să mă ierţi?

Ea căuta privirea tatii, aşteptând o lămurire. Tata i-a făcut semn cu ochiul şi atunci Lynn mi-a strâns mâna, încurcată.

– Cred că ar trebui să ne iertăm reciproc.

În seara aceea am luat cina împreună şi am petrecut cu ei până târziu. Mi-am dat seama că Lynn nu a încercat niciodată să-i ia locul mamei, aşa cum o acuzasem eu atâta timp. Şi am plecat spre casă cu o stare de bine pe care nu o mai simțisem de multă vreme. Am stat trează până spre dimineață, ascultând muzica lui M şi întrebându-mă cum, când şi în ce loc îl voi vedea, data viitoare.

Joi după-amiază m-a sunat profesorul ca să-mi spună că nu reuşise să-mi rezolve problema, să-mi ceară scuze că nu putea să mă ajute şi să-mi recomande să mă mai gândesc la propunerea din Augusta. Am fost dezamăgită, dar am încercat sa ascund asta şi i-am mulțumit, oricum, pentru gest. Apoi am primit un telefon de la Spencer, care mă anunța că venise în Las Vegas şi că spre seară urma să-mi facă o vizită. Am stat ca pe ace aşteptându-l pe S şi orele mi-au părut interminabile. Când am auzit interfonul, am tresărit. George mă anunța că la recepție era un domn care voia să mă vadă. I-am spus să-l lase să urce. I-am deschis, l-am poftit înăuntru şi l-am invitat să ia loc pe canapeaua din living.

– Doreşti să bei ceva?

– O cafea ar fi OK.

– Credeam că e târziu pentru cafea, am încercat să sparg gheața, iar S mi-a răspuns, amabil:

– Pentru slujba pe care o am eu, nu există „prea târziu".

Când am adus cafeaua, m-a privit intens.

– Ştii cine sunt?

– Da. Te-am cunoscut în 2009.

Nu a părut foarte surprins, dar l-am simțit oarecum neîncrezător. Am căutat pagina din revistă, care conținea fotografia cu mine şi cu M şi i-am arătat-o.

– M-ai găsit, mi-ai dat fotografia asta şi mi-ai spus că trebuie să fac ceva pentru el. Că pot să fac ceva pentru el. Aşa că m-am întors aici – cu ajutorul tău.

– Bun. Aşadar, ştii despre ce e vorba.

– Ştiu despre ce e vorba, dar nu ştiu ce trebuie să fac. M-am întors, dar mă aflu exact în acelaşi punct din care pornisem, în 1999. Magazinul meu de antichităţi e la fel de departe de a se materializa.

– Mda.

– Am vorbit cu profesorul meu de Istoria Artelor şi l-am rugat să mă ajute.

– Nu va putea s-o facă.

– Ştiu, m-a sunat astăzi. Dar tu... „de unde ştii?", îmi stătea întrebarea pe buze, însă n-am mai rostit-o. Era evident că n-avea rost să întreb. Doar el era... Spencer.

Brusc, am simţit nevoia să-mi pun şi eu o cafea.

– Nu ştiu la cine altcineva aş mai putea să apelez.

– Păi, nu ai multe variante.

– Şi atunci?

– Doar una. Una singură – a continuat, părând că nu auzise întrebarea mea.

L-am privit mirată.

– Şi se află în faţa ta.

L-am privit şi mai mirată.

– Dacă spui că ne-am cunoscut în 2009, înseamnă că ştii şi cu ce mă ocup. Nu aveai cum să ajungi aici, acum, fără să afli câte ceva despre mine.

– Da, aşa este, dar...

– Ştiu de ce contractele tale nu s-au finalizat şi ştiu cine a hotărât asta. Singurul lucru pe care nu l-am ştiut a fost cum să dau de tine. Aici e meritul tău, recunosc, şi ai făcut-o într-un mod destul de... original.

„O, Doamne, sper că nu am fost penibilă şi că M nu a râs de mine."

– Nici vorbă – mi-a răspuns Spencer dezinvolt, ca şi cum întrebasem cu voce tare. Pe drumul spre Los Angeles l-am surprins de câteva ori zâmbind, în avion. Mi-a fost clar că se gândea la tine. Şi nu ca să râdă, te asigur.

– Crezi? – am ridicat eu sprâncenele a îndoială.

Spencer a devenit dintr-odată foarte serios.

– Rhea... Noi aveam o treabă de dus la capăt. Se pare că ne completăm destul de bine. Acolo unde unul dintre noi nu are acces, celălalt îi va deschide drumul. Aşa va trebui să fie de acum încolo. Altfel, nu vom reuşi.

– Încerci cumva să mă sperii?

– Nu încerc să te sperii, ci să te pun în temă.

– Mulţumesc.

– Nu o lua în glumă. Cei care vor să te impiedice să-ţi deschizi afacerea se vor strădui în continuare. Şi nu sunt dispuşi să umble cu politeţuri. Miza e mult prea mare, ca ei să-şi permită să dea rateuri.

– Spuneai că nu încerci să mă sperii?

– Spuneam şi o repet: vreau să ştii exact în ce te bagi. Vreau fii perfect conştientă de scopul întoarcerii tale aici. Nu e vorba de o joacă, nici de o simplă poveste de dragoste. E mult mai mult decât atât.

Cuvintele lui S au avut asupra mea efectul unei aterizări forţate pe un teren accidentat. Sigur, atunci când am intrat în maşina timpului, ştiam că scopul lui unic şi declarat era salvarea lui M. Dar, la naiba, eu nu eram, în fond, decât o femeie îndrăgostită, care a avut totuşi în vedere şi aspectul ăsta. Chiar dacă toată nebunia aia era mult mai mult decât o simplă poveste sentimentală, eu speram să pot împăca şi dorinţele mele şi pe ale lui S. Chiar credeam că era posibil să reuşesc asta.

– Ştiu ce vrei să spui, Spencer.

– Iar eu ştiu că îl iubeşti pe M şi e foarte bine. Te rog doar să nu uiţi că viaţa lui, şi implicit a noastră, a tuturor, depinde de tine.

– N-o să uit asta.

– Va trebui să-ţi joci cărţile cu mare artă. Şi va trebui să fii foarte atentă. Nu ne permitem nicio greşeală, nici măcar una.

– OK, am înţeles.

Timp de câteva minute s-a lăsat linişte. Spencer sorbea gânditor din ceaşcă, iar eu aşteptam de la el mai multe informaţii. Într-un final, am rostit încet, aproape rugător:

– Aş vrea să-mi povesteşti...

M-a privit ca şi cum se trezise brusc cu o necunoscută pe cap şi se întreba cine naiba era ea.

– Despre el... l-am lămurit, cu voce pierdută; şi abia atunci a părut că înțelege.

A oftat, în timp ce aşeza ceaşca pe masă.

– E greu de descris în cuvinte ce simți, atunci când te afli în preajma lui. Dar dacă ți-aş spune că omul ăsta are puterea de a schimba lumea, cred că ar trebui să fie suficient. Şi dacă ți-aş mai spune că mamelucii care ne hotărăsc soarta sunt speriați de faptul că el ar putea să le dea planurile peste cap şi că din cauza asta vor să-l distrugă, n-ar mai fi nimic altceva de adăugat.

– Da, ştiu ce vrei să spui cu „vor să-l distrugă". În lumea din care vin eu chiar au reuşit asta.

– Nu mă îndoiesc. Dar acum, că avem informațiile despre ceea ce pregătesc ei, există mari şanse să-i împiedicăm.

Începea să mă irite faptul că, orice aş fi făcut, Spencer revenea la ideea lui cu salvarea omenirii şi distrugerea forțelor răului. Aveam senzația că rămăsesе setat pe nişte coordonate şi nu era chip să-l comut pe alt buton. Şi, pe lângă asta, începeam să mă simt ca un cobai pe care S încerca să-l arunce în front, ca să vadă dacă ar fi reuşit să supraviețuiască.

Spencer mi-a cerut un pahar cu apă. M-am ridicat şi, din bucătărie, l-am studiat câteva clipe, încercând să-mi dau seama ce anume gândea şi care îi erau planurile în legătură cu mine. N-am reuşit mare lucru; figura lui era impasibilă. M-am întors în living, hotărâtă să-i smulg nişte răspunsuri.

– Spencer, aş vrea totuşi să mă pui în temă cu M. Spui că va trebui să ajung aproape de el, dar nu-mi dai niciun indiciu iar eu nu ştiu ce ar trebui să fac.

– Nu ai nevoie de indicii şi nu ai nevoie să ți se spună ce să faci. Întâmplarea de sâmbăta trecută, din Rhone Gallery, m-a convins de asta.

– Totuşi...

Mobilul lui S a început să sune. L-a scos din buzunar, a ascultat câteva clipe şi a răspuns monosilabic, după care a închis şi s-a ridicat.

– Trebuie să plec. S-ar putea ca data viitoare când ne vom mai vedea să fie chiar într-o întâlnire cu M. Fii pregătită să acţionezi.

– Dar cum?... ce?...

Deja intrasem în panică.

– Dacă nu voi şti ce să fac?

Înainte să iasă pe uşă, Spencer mi-a zâmbit complice.

– Vei şti.

Capitolul 12

Timp de câteva săptămâni, am fost ocupată cu deschiderea galeriei – acte, întâlniri de afaceri, negocieri, contracte şi aşa mai departe. Spencer s-a ţinut de cuvânt, iar ajutorul lui a fost neprețuit. Ba mai mult, mi-a făcut legătura cu o agenție foarte bună de publicitate şi mi-a cerut să-i trimit un set de pliante şi broşuri dintre cele comandate, pe care să le împartă unor persoane care mi-ar fi putut deveni potențiali clienți. Între timp, relația cu tata şi cu Lynn evolua spre bine, luam prânzul cu ei în fiecare duminică şi i-am ținut la curent cu demersurile privind afacerea mea. Le-am spus despre Spencer şi felul în care m-a ajutat, fără să menționez faptul că era apropiat de M. Aş fi vrut să le povestesc mai multe, pentru că simțeam nevoia să împărtăşesc cuiva aventura ciudată în care intrasem; dar mi-era teamă să nu-şi închipuie că am luat-o razna, lucru extrem de probabil, dealtminteri. Cine ar fi crezut că m-aş fi întors în timp, datorită unui om care citea gândurile?... Mi-era destul de greu uneori, când îmi dădeam seama că practic eram singură într-o lume care nu mai era a

mea cam de mult. Singurul la curent cu situația mea era Spencer, dar el nu-mi putea fi aproape de câte ori aveam eu nevoie şi, în plus, sentimentul că el judeca la rece totul era destul de frustrant şi nu-mi permitea să-i fac confesiuni.

Pe la jumătatea lunii septembrie Spencer m-a sunat ca să mă întrebe cum merge afacerea mea. Fiind pe Las Vegas Boulevard, acolo unde se aflau toate galeriile de artă importante, curioşii începuseră să intre. Deocamdată nu vândusem nimic, dar pentru mine era suficient că aveam vizitatori. Spencer m-a ascultat amabil, apoi mi-a spus:

– Sâmbătă pe la ora 5 p.m. vei avea un vizitator deosebit.

– Cât de deosebit?

– Foarte.

Mi s-au înmuiat picioarele.

– M?

– Da.

– Dar... cum a aflat de galeria mea?

Spencer a râs încet.

– Pentru ce crezi că ți-am cerut broşurile?

– A... i-ai arătat şi lui?

– Mai exact, am „uitat" una, undeva unde era imposibil să n-o vadă. Şi i-a plăcut prezentarea. Apropo, agenția de publicitate a făcut treabă bună.

– Da şi îți mulțumesc pentru că mi-ai recomandat-o.

– OK. Aşadar, ne vedem sâmbătă.

– Sâmbătă înseamnă poimâine.

– Se pare că da.

– Nu e cam devreme? Aş fi vrut să am puțin timp ca să mă obişnuiesc cu ideea.

– Ai două zile. Ar trebui să fie suficient. Ştii că timpul e prețios pentru noi.

Am oftat. Spencer era... incorigibil.

– Bine. Atunci, pe sâmbătă.

Cele două zile au trecut pe nesimțite. Am verificat dacă totul era în ordine în galerie şi m-am străduit – fără prea mult succes, ce-i drept – să-mi stăpânesc emoțiile care mă copleşeau.

Sâmbătă după-amiază intrasem deja în fibrilație. La 4:30 p.m. eliberasem galeria de vizitatori şi mă învârteam ca un leu în cuşcă, tremurând şi cu ochii pe ceas. Când am văzut parcând în dreptul uşii o limuzină neagră, înconjurată de paparazzi şi curioşi, am înțeles că era M. A intrat, ca şi data trecută, alături de aceiasi însoțitori, printre care era şi Spencer. A venit drept spre mine, mi-a întins mâna şi s-a prezentat, foarte natural:

– Bună ziua. Eu sunt M.

Mi-am rostit şi eu numele, străduindu-mă să nu mă bâlbâi şi căutând disperată ceva de care să mă sprijin. M-am întrebat dacă îşi dăduse seama că eu eram nebuna care sărise din sarcofag, cu câteva săptămâni înainte, dar nu a părut să mă recunoască. Era şi firesc, doar era obişnuit cu astfel de năzbâtii.

A cercetat obiectele expuse, punându-mi întrebări, încercând să afle istoria fiecăruia iar eu îi răspundeam, încercând să nu mă uit prea des în ochii lui, de teamă să nu mă pierd de emoție. Înțelesesem de ce Spencer îmi spusese că e greu să descrii ce simțeai în preajma lui. M era un amestec de inteligență, amabilitate, măreție şi mister. Şi, bineînțeles, era al naibii de frumos. Parcă era pentru prima oară când îl vedeam atât de aproape – şi chiar aşa era, pentru că în Rhone Gallery totul se întâmplase mult prea repede şi nu apucasem să realizez toate astea.

I-a plăcut mult o tablă de şah cu piese din abanos şi fildeş şi a vrut să o cumpere pentru copiii lui, pe care mi-a spus că încerca să-i învețe jocul de şah. I-am oferit-o în dar şi a rămas surprins. Nu aveam cum să-i spun că nu puteam să accept să-mi plătească pentru că îl iubeam, aşa că am îngăimat ceva despre onoarea pe care mi-o făcuse, bucuria că puteam să-i ofer ceva şi faptul că era pentru copii. M-a privit cercetător şi uşor amuzat, i-am repetat că nu puteam să primesc bani de la el, mi-a mulțumit şi s-a îndreptat spre uşă. Înainte de a ieşi, s-a întors şi a îndreptat arătătorul spre mine:

– Nefertiti, nu-i aşa?

Am zâmbit, încurcată.

– La revedere, Nefertiti! Sper că data viitoare mă vei lăsa să plătesc.

Am rămas privind în urma lui, în timp ce se urca în limuzină. Aşadar, mă recunoscuse. Spencer a rămas ultimul, ca de obicei şi mi-a şoptit bucuros:

– Bravo, fato! Ți-am spus eu că vei şti ce să faci.

***

S-au mai scurs câteva săptămâni până când Spencer m-a sunat ca să-mi spună că M se va întoarce în Las Vegas şi că o să-mi viziteze din nou galeria. Se părea că lui M îi plăcuse magazinul meu (credeam eu) şi de mine (credea Spencer) şi voia să-mi revadă galeria (după cum spuneam eu) şi pe mine (după cum spunea Spencer). Oricare ar fi fost motivul, eram fericită că aveam ocazia să-l revăd. De acum nu-mi mai făceam atâtea probleme, speram doar că întrevederea va decurge cel puțin la fel ca data trecută şi că nu-l voi dezamăgi în vreun fel.

Când l-am văzut intrând, însă, am fost la fel de emoționată. Aveam obiecte noi expuse şi le-a observat imediat. Oare asta se datora unei memorii fantastice sau Spencer avea dreptate şi M chiar mă plăcuse – ceea ce însemna că reținuse în mod special ceea ce se afla în galeria mea?... Pentru că eram convinsă că, în cele câteva săptămâni, mai intrase şi în alte locuri şi ar fi fost destul de greu să ştie perfect ce se afla expus în fiecare dintre ele. Poate că erau corecte ambele variante, iar asta aveam s-o aflu, la un moment dat.

Pe măsură ce timpul trecea, demonii îndoielilor începuseră să mă bântuie. Până atunci, nu mă gândisem prea mult la ceea ce-mi spusese Spencer legat de faptul că M ar fi putut să se îndrăgostească de mine. Luasem totul ca atare, fără să-mi pun întrebări şi încercasem să acționez în consecință. Însă, pe măsură ce se apropia momentul în care aveam să-l revăd, nu mai eram atât de sigură că Spencer le ştia pe toate şi că nu greşeam încrezându-mă în ceea ce-mi spunea el.

Eleganța lui M mă fascinase întotdeauna dar, stând aproape umăr lângă umăr, în timp ce îi răspundeam la întrebări, îi simțeam prezența ca fiind copleşitoare. A fost extrem de dificil pentru mine să-mi păstrez aerul profesional, de femeie de afaceri stăpână pe ea, în condițiile în care nu-mi doream decât să închid ochii şi să savurez emoția de a fi lângă el, de a-i simți răsuflarea şi parfumul. Parfumul lui... era un cocktail concentrat de flori exotice; intens, senzual şi în acelaşi timp sobru, matur, rafinat, care se potrivea de minune cu ținuta – un costum clasic, negru, cu accesorii argintii.

Vocea lui M m-a trezit din reverie. Se oprise lângă o statuetă din marmură gălbuie, înaltă de 25 de inci şi înfățişând un copil care se întindea către mama lui, ca să-i şteargă o lacrimă. A întins mâna către copil şi m-a privit, întrebător:

– Îmi dai voie?

I-am făcut semn din cap că da; a mângâiat copilul pe creştet şi mi s-a părut că i-am văzut ochii în lacrimi. Sau poate că nu mi s-a părut.

– Pe asta vreau să o cumpăr. În cât timp poți să mi-o trimiți?

– Mâine va fi în Los Angeles.

– OK. Mi-au mai plăcut câteva piese, dar... hm, mi-e teamă că iar n-o să vrei să-ți plătesc.

Am zâmbit şi am dat din umeri a neputință.

– Ai un zâmbet frumos, ştii?

– Te pricepi să faci complimente, ştii?

M a râs încet, apoi a arătat spre statuetă.

– Deci, îți plătesc statueta aceasta.

– OK.

– Şi mai vreau ceva.

– OK.

– Să iei masa cu mine.

Nu aş fi vrut să-mi văd fața în clipa aceea. Am simțit că am rămas cu gura căscată şi cu ochii ieşiți din orbite. Mă aşteptasem să mai vrea o piesă din cele expuse şi m-a luat pe nepregătite.

– Când?

– Mâine.

„Uf, bine că nu azi”, mi-am spus, ca şi cum urma să merg ca mielul la tăiere, nu să iau masa cu omul pe care-l iubeam. E ciudat cum oamenii reacţionează aiurea în situaţii pe care le-au aşteptat de multă vreme, uneori chiar de o viaţă. Iar eu nu făceam excepţie – cel puţin, nu de data asta. Mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi revin şi să fiu în stare să răspund.

– Bine. Dar am şi eu o condiţie.

– Care?

– Vom lua prânzul. Şi vom merge într-un loc ales de mine.

S-a gândit un moment, apoi a răspuns, zâmbind:

– Mi se pare că sunt două condiţii.

– Două într-una.

– OK. Cred că pot să accept condiţia asta... dublă... dacă-mi spui unde mă duci.

– Păi, mă gândeam la un picnic, în Floyd Lamb Park. E un loc foarte frumos, liniştit şi verde.

– Sună interesant.

– Preferam să fie o surpriză, dar îmi dau seama că nu se poate.

– De ce să nu se poată?

– Păi... pentru că tu eşti... M.

– Ba uite că se poate. Hai să ne prefacem că nu mi-ai spus unde mă duci şi că o să fie o surpriză, OK?

– OK.

– Eu ce trebuie să aduc?

– Pe tine, atât. Mă ocup eu de tot. Ne vedem la 1 p.m.?

– Bine. Atunci, rămâne pe mâine.

– Pe mâine.

A ieşit în mulţimea care aştepta în faţa galeriei – cum altfel? – şi s-a urcat în limuzină, înconjurat de însoţitorii cu care venise, iar eu am încuiat uşa în urma lor, lăsându-i afară pe paparazzii disperaţi care, după ce l-au scăpat pe M, intenţionau să se năpustească asupra mea.

Am stat ore bune în magazin, printre statuetele, tablourile şi celelalte obiecte tăcute, rememorând cuvintele, gesturile, parfumul lui M şi aşteptând ca mulţimea de afară să se împrăştie. Nu mai ştiam

dacă reuşisem să schimb vreo privire cu Spencer, nu mai ştiam nimic din ceea ce făcusem ori spusesem eu... Nu-mi mai aminteam decât spusele lui M şi ochii îmi ardeau de dogoarea privirii lui.

Abia când am fost sigură că nu mă mai aştepta niciun curios afară, am ieşit. Se înnoptase de-a binelea, oraşul îşi aprinsese luminile şi părea că abia atunci se trezea la viață. M-am urcat în Chevrolet-ul meu Camaro V6 argintiu şi m-am îndreptat către casă.

Am stat trează până târziu, copleşită de evenimentele de peste zi şi cu gândul la M – ca întotdeauna, dealtfel. Dar de data aceea era ceva special. Şi parcă dintr-odată am realizat ce lucru minunat mi se întâmpla.

„O, Doamne! Am întâlnire cu M!”

Capitolul 13

A doua zi era duminică şi m-am trezit pe la ora 9, cu o stare de bine pe care n-o mai simțisem de mult. Mi-am băut cafeaua fredonând şi am făcut lista pentru picnic. Frigărui din piept de pui, vin alb, struguri şi mere. M-am gândit că era suficient; oricum nu mâncarea mă interesa pe mine... şi bănuiam că nici pe el. Am făcut comandă la un market care făcea „home-delivery" şi apoi am sunat la Floyd Lamb Park să fac rezervarea. Am solicitat o zonă izolată, undeva la margine, pentru ca M să nu fie expus vreunui curios. Îl cunoşteam pe unul dintre administratori, aşa că nu au fost probleme. Apoi l-am sunat pe tata, ca să-i spun că aveam alt program pentru ziua aceea şi că nu puteam să iau masa cu el şi cu Lynn Mi-am petrecut restul dimineții căutând să mă gândesc la orice altceva, în afară de întâlnirea cu M... fără prea mult succes, ce-i drept.

Abia ieşisem de la duş, când a sunat telefonul.

– Buna dimineața, sunt M.

Wow... Instinctiv, mi-am strâns halatul pe mine, ca şi cum ar fi putut să mă vadă. Imediat, însă, am scuturat capul, amuzată de idee.

– Am o întâlnire la ora 11 a.m. şi după aceea pot să vin să te iau.

– Mi se pare riscant. Propun să ne întâlnim pe Autostrada 95, la ieşirea din Las Vegas.

– OK.

Nu mi-am pierdut prea mult timp căutând cu ce să mă îmbrac, am aruncat pe mine nişte blue-jeans şi un tricou, m-am încălţat în pantofi sport şi mi-am strâns părul cu o eşarfă. Am pregătit coşul pentru picnic, am luat o pătură şi, pe la ora 12 p.m. am ieşit din casă. Pe drum, am oprit la o benzinărie să cumpăr surcele şi cărbuni pentru grătar, apoi m-am îndreptat spre nord-vestul oraşului. Am ajuns în punctul stabilit pentru întâlnire la 12:45 p.m. M a sosit la câteva minute după aceea. Era însoţit numai de şofer şi de Spencer şi le-am sugerat să mergem cu maşina mea, pe care n-o cunoştea nimeni. În câteva minute, înainte să se „prindă" cineva că limuzina neagră era a lui M, ne-am urcat toţi trei în Chevrolet, şoferul şi Spencer în faţă, eu şi M în spate şi am pornit spre Floyd Lamb Park.

Era un sfârşit de octombrie însorit şi cald, numai bun pentru o escapadă. În aer erau puţin peste 20 de grade Celsius, suficient cât să nu ne sufocăm de căldură.

– Aşadar, unde mă duci? – m-a întrebat zâmbind, prefăcându-se că nu ştia.

– La Floyd Lamb Park. Ai mai fost acolo?

– Nu.

– E frumos, o să vezi.

Eram tentată să-l privesc tot timpul, să mă satur de chipul lui; dar ştiam că nu era o ideea prea bună să mă holbez ca o toantă, aşa că m-am concentrat la drum şi la indicaţiile pe care trebuia să i le dau şoferului. Pe tot drumul de 20 de mile până la Floyd Lamb Park, M a privit atent peisajul, ca un copil care studia ceva ce vedea pentru prima oară. Când am ajuns în zona rezervată din parc, am coborât din maşină, am scos coşul şi pătura din portbagaj, şoferul a luat cărbunii şi surcelele şi le-am dus lângă grătarul amenajat nu departe de marginea

lacului. M era preocupat de decor, aşa că nu m-am îndurat să-l întrerup. Şoferul s-a întors la maşină şi s-a poziționat în aşa fel încât să ne poată supraveghea, împreună cu Spencer. Eu am început sa pregătesc grătarul. Am aşezat cărbunii, am pus deasupra câteva surcele şi am aprins focul. Apoi am întins pătura sub un stejar umbros, câțiva metri mai încolo şi am scos merindele din coş. În vreme ce aşteptam să se încingă cărbunii, ne-am aşezat pe pătură şi am desfăcut sticla de vin.

– Ai avut dreptate, e minunat aici.

– Da.

– Te-am urmărit când pregăteai grătarul. Te pricepi la asta.

– Eh... trebuia să mă pricep şi eu la ceva.

Am râs amândoi. Am turnat vin în pahare şi i-am întins unul. L-a luat şi l-a ridicat puțin, aşteptând să fac acelaşi lucru.

– Pentru... ziua asta frumoasă – am toastat.

– Şi pentru un nou început – a răspuns el şi şi-a scos ochelarii de soare cu mâna liberă, uitându-se drept în ochii mei.

Privirea lui era atât de adâncă, încât am avut senzația că mi-a văzut sufletul. Am ciocnit paharele şi am sorbit din ele, apoi m-am ridicat repede să văd ce mai face grătarul, înainte ca el să-mi simtă emoția. A venit după mine şi, deşi mă prefăceam preocupată cu aşezarea frigăruilor pe grătar, ştiam că mă studia.

– Cum ai învățat să faci asta?

– Când eram mică, mă țineam tot timpul după tata. Am învățat multe lucruri de la el.

– Cred că e pentru prima oară când văd o femeie făcând asta.

– S-ar putea să nu fie singurul lucru pe care îl vezi prima oară, dacă stai mai câtăva vreme pe lângă mine.

– Aşa?... Păi, ia să vedem.

– Vezi stejarul ăsta?... Cred că m-am cățărat de mii de ori în el

– Da?

– Da.

– Hm... Eşti interesantă, ştii?

– Da. Şi mai ales, foarte modestă.

A izbucnit în hohote. Era minunat să-l văd râzând; să-i văd dinții albi şi frumoşi. Şi să-i văd ochii strălucind... De fapt, era minunat el, cu totul.

Când frigăruile au fost gata, ne-am mutat pe pătură, ca să mâncăm. M mai mult mă privea, decât să mănânce şi mi-era ciudă că nu îndrăzneam să fac la fel.

– Povesteşte-mi despre tine... Nefertiti.

– Ştii, numele lui Nefertiti înseamnă „frumoasa a venit". Şi, oricât de mult m-ar onora, nu cred că mi se potriveşte.

– Ştiu ce înseamnă şi tocmai de aceea îmi place să-ți spun aşa. Sau, mai bine... cum s-ar spune în limba lor „Frumoasa care a apărut"?... eventual dintr-un sarcofag.

Am pufnit în râs.

– Nu ştiu.

Am apucat paharul, ca să-mi maschez stânjeneala. M m-a privit gânditor, cu bărbia sprijinită în pumn.

– De fapt, ai dreptate. Nu prea se potriveşte. Tu eşti mult mai frumoasă decât ea.

M-am înecat cu vin şi am simțit că mă sufoc. M m-a bătut repede uşor pe spate şi, după ce mi-am revenit, a exclamat bucuros:

– Ştiam eu că trebuie să meargă – şi mi-a explicat, serios: aşa le fac copiilor mei când se îneacă. Te rog, povesteşte-mi despre tine.

– Locuiesc în Las Vegas de când mă ştiu. În parcul ăsta veneam cu ai mei aproape în fiecare weekend. Cunosc fiecare colț, fiecare pasăre, fiecare copac, de aici. Cred că nu a scăpat niciunul neescaladat de mine. Când eram mică, mă ascundeam în iarbă şi aşteptam să apară vreun păun ori vreo veveriță... îmi plăcea la nebunie să le privesc. Hrăneam lebedele, de pe marginea lacului, iar uneori tata dădea la peşte şi stăteam minute în şir cu ochii pe firul undiței ca să văd când se întindea. Mă bucura mult să fiu eu prima care striga: „trageee!".

– Ai avut o copilărie frumoasă, a spus M, gânditor.

– Da. Nu am avut frați, dar cred că eu singură am făcut cât patru. Mama era exasperată.

– De ce?

– Veneam mai tot timpul acasă cu tricourile rupte ori pantofii scâlciați. Şi s-a întâmplat de câteva ori să vin şi cu vreun ochi vânăt.

– Tu?

– Da, eu. Mă băteam cu băieții. Adoram să fac asta.

– Şi acum?

– Acum... am privit un fir de iarbă aplecându-se sub adierea vântului. M-am gândit la M; ştiam că, pentru el, locul copilăriei a fost luat mult prea devreme de truda pe scenă şi m-am temut să nu-l fi întristat, aşa că am adăugat repede: acum am crescut şi nu mă mai bat.

– Nu zău? Te-am văzut la Rhone Gallery, când ai sărit din sarcofag, roşie la față şi cu pumnii strânşi. Arătai ca un puşti gata să sară la bătaie.

– Ei, asta nu se pune. Eram, de fapt, foarte speriată. Dar poate că ai dreptate. Cred că m-aş mai bate, dacă ar trebui să apăr pe cineva... „foarte, foarte drag" – am continuat în gând şi am simțit cum mă înroşeam.

– Şi, până la urmă, ce căutai în sarcofag? Nu cred că un autograf, nu-i aşa?

La naiba! Trebuia să mă aştept la întrebarea asta iar eu nu aveam nimic pregătit. Am mai luat o înghițitură de vin, ca să câştig timp, cât să inventez ceva.

– Păi... hm... Am vrut să-l probez, aşa că am intrat şi... şi pe urmă a apărut proprietarul galeriei şi n-am mai avut curajul să ies.

– Cum adică să-l probezi?

– Păi... eram prin oraş şi mi-am spus: „Ce-ar fi să-mi cumpăr eu un sarcofag nou?" Era logic că trebuia să-l probez, nu?

– Ha-ha! Chiar că eşti amuzantă. Nu ştiu de când n-am mai râs aşa.

„Eu ştiu", mi-am spus cu tristețe şi două veverițe alergându-se au apărut aproape de pătura noastră.

– Priveşte! Crezi că sunt frați? – m-a întrebat, aproape şoptit, ca să nu le sperie.

– Sunt pereche. El îi face curte şi ea îl tachinează.

– Aham.

S-a întors spre mine, serios:

– Ce-ar fi dacă eu ți-aş face curte ție?... m-ai tachina?

– Ce-ar fi să încerci?

L-a surprins îndrăzneala mea şi m-a fixat intens. Mi-am adunat toate puterile ca să-i susțin privirea, dar eşarfa care îmi strângea părul se slăbise şi a alunecat în jos, lăsându-mi părul să se reverse. O şuviță rebelă mi-a căzut pe frunte iar el a întins mâna, delicat, a dat-o la o parte şi s-a oprit aşa, fără să-şi desprindă privirea de a mea. Mi-am întors obrazul şi l-am cuibărit în palma lui. „Ăsta e Paradisul" mi-am spus şi am închis ochii.

Nu mai ştiu când s-a întins să mă sărute; îmi amintesc doar că m-am trezit cu buzele înlănțuite de ale lui şi că nu-mi păsa dacă în clipa aia s-ar fi sfârşit lumea. Clar, ăsta era Paradisul iar eu ajunsesem acolo, în sfârşit. Nu mai contau anii trişti care trecuseră, nici conspirațiile, nici durerea din ziua aceea de iunie 2009. Nu mai conta şirul lung de nopți în care plânsesem... şi la naiba cu Spencer şi cu strategiile lui. În momentele acelea gustasem fericirea şi nu-mi mai păsa de nimic altceva.

Un sunet s-a auzit în apropiere şi ne-am uitat amândoi odată în direcția lui. Cele două veverițe se întorseseră, veniseră aproape de pătura noastră şi ne priveau. Au chicotit, şi-au atins nasurile şi au fugit din nou. M a zâmbit.

– Vezi?... nu-l mai tachinează.

– Văd. Oricum, era doar o joacă. Ea îl iubeşte... „nespus de mult".

– Cred că şi el... la fel.

Oare se referea la veverițe?... Privirea lui parcă spunea că nu.

– Ştii... m-am gândit mult la tine, din ziua aceea cu întâmplarea de la Rhone Gallery. Mi-ai atras atenția. Poate e felul neobişnuit în care ai apărut, poate e atitudinea hotărâtă şi bătăioasă de atunci – nu ştiu. Dar ai ceva... ai ceva special. Şi-mi pare tare bine că te-am întâlnit.

Dacă a fi sărit de pe fix era ceva special, atunci nu-mi rămânea decât să mă bucur. De fapt, în anii în care locuisem în Augusta îmi reprimasem impulsurile infantile, spontaneitatea şi

nonconformismul franc şi rebel pe care le manifestasem toată viaţa până atunci, din cauză că devenisem cadru didactic şi trebuia să fiu sobră; dar şi din cauză că nu mai aveam timp de toate astea. Eu crezusem că mă maturizasem. Dar se părea că nu era deloc aşa. Odată întoarsă acasă, redevenisem eu însămi şi probabil că era un lucru bun.

Era aproape ora 5 şi parcul urma să se închidă. Am strâns totul şi ne-am îndreptat spre Chevrolet. Drumul înapoi spre Las Vegas a fost enervant de scurt, mai ales că M îmi prinsese mâna de când ne urcasem în maşină şi nu i-a mai dat drumul.

Când am ajuns la intrarea în oraş, unde rămăsese parcată limuzina lui M, Spencer s-a oferit să mă ducă acasă. Băusem un pahar de vin şi oricum n-aş fi condus; dar intenţionam să iau un taxi, pentru că n-aveam chef de iscodelile lui Spencer. M a insistat însă şi de dragul lui l-am lăsat pe Spencer să se urce la volan, iar eu m-am aşezat în spate, ca să-i sugerez că apetitul meu pentru conversaţie era, în după-amiaza aia, foarte puţin spre deloc. El a înţeles şi mi-a respectat dorinţa. A condus tăcut; însă, când am ajuns în parcarea blocului meu, am coborât amândoi din maşină iar el mi-a pus mâna pe umăr.

– Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar trebuie să-ţi amintesc că ai o treabă de făcut.

– Aşa e, nu vreau să aud asta; nu acum. Nu astăzi. Mâine.

– Prima parte a mers conform planului. L-ai cucerit pe M. Urmează partea a doua, care e şi mai grea.

– La dracu' cu planurile! Nu ştiu ce crezi tu, dar eu n-am plănuit nimic. Nu am niciun merit în asta. S-a întâmplat, pur şi simplu.

– Ascultă, tu îl iubeşti pe M?

– Ştii foarte bine că da.

– Atunci, nu te mai purta ca un copil încăpăţânat şi fii atentă la ce-ţi spun. M e în pericol.

Dintr-odată vinul băut mi s-a scurs în picioare şi abia am avut puterea să îngaim:

– Da...

– De-acum eşti şi tu.

– Ce vrei să spui?

– Cât timp crezi că va mai dura până când „ei” vor afla de tine?... Dacă nu au şi aflat deja.

Am simţit cum începeam să alunec. M-am sprijinit de portieră.

– Ce se va întâmpla?

– Nu ştiu. Dar fii cu ochii-n patru tot timpul. „Ei” ştiu cine eşti, ştiu ce va urma dacă vei deveni iubita lui M; şi se vor strădui să te împiedice.

– Iar mă sperii.

– Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul. M e salvarea noastră. Ai grijă de el. Iar eu voi avea grijă de voi amândoi.

– De ce faci asta? De ce te zbaţi atât?

– E misiunea mea – a răspuns scurt, apoi s-a întors şi s-a îndepărtat.

Am scos cu greu lucurile din portbagaj şi am intrat în clădire. De ce naiba trebuia să-mi strice Spencer mereu momentele frumoase?

– Bună seara, domnişoară! V-aţi distrat la picnic?

Cu privirea rătăcită, l-am salutat pe George şi am căutat liftul.

– A fost grozav.

Dar vocea mea nu avea niciun pic de entuziasm.

– Aţi păţit ceva?

– Nu... nimic. Sunt obosită, atâta tot.

– Vreţi să vă ajut?

– Nu, mulţumesc... Mă descurc.

Când am ajuns în casă, am încuiat bine şi am verificat uşa de două ori. Am aruncat pătura pe jos şi am desfăcut coşul de picnic. Mai rămăsese jumătate din sticla de vin. Am turnat într-unul dintre pahare şi l-am ridicat în lumină. Oare era paharul lui M? Apoi l-am dus la gură şi l-am băut până la fund.

***

A doua zi, pe când eram în galerie, un curier mi-a adus un buchet imens de trandafiri albi. Între flori am găsit un bilet: „A fost minunat. Pe curând! M”. Am simţit din nou, pentru o clipă, sărutul lui.

Am retrăit senzațiile din ziua precedentă şi am simțit un roi de fluturi în stomac şi un fior incredibil de plăcut de-a lungul şirei spinării. Până la urmă, cu sau fără conspirație, visul meu cel mai frumos se îndeplinise.

Capitolul 14

În perioada următoare, am încercat să mă adun, să revin la preocupările mele obişnuite şi să nu mă mai gândesc tot timpul la M – preocupări obişnuite însemnând ca seara să ascult muzica lui şi să-i privesc fotografiile, iar ziua să stau în galerie, unde simțeam încă în nări parfumul lui. Lăsasem buchetul de la M în magazin, pentru că acolo stăteam în cea mai mare parte a timpului; dar scosesem o floare, o dusesem acasă şi o pusesem pe noptieră.

Pe la începutul lunii noiembrie, m-am pomenit în galerie cu doi indivizi, bărbat şi femeie, îmbrăcați în costume închise la culoare. Am avut senzația că-i vedeam pe cei care ne urmăriseră în 2009. Hm... Ce ciudat, ajunsesem să vorbesc la trecut despre viitor. Mi-au arătat nişte legitimații, s-au prezentat ca fiind de la CIA şi voiau să discute cu mine „între patru ochi". Mă rog, între şase, dar poate că aritmetica nu era punctul lor forte. Era clar că Spencer avusese dreptate şi de data asta şi că mă găsiseră. De fapt, bănuiam că mă găsiseră mai de mult, dar acum aflaseră că mă întâlnisem cu M şi devenisem, să spunem,

„interesantă”. Le-am spus că nu-mi permit să închid magazinul în timpul programului de funcționare, deoarece asta era unica mea sursă de trai şi i-am invitat să se întoarcă după orele 18. Au plecat bosumflați şi s-au întors la ora închiderii.

– OK. Care e problema? – i-am întrebat, fără să-i invit să ia loc.

– Trebuie să discutăm cu tine despre M.

– Cine e M?

– Ştii foarte bine. Iar noi ştim că te întâlneşti cu el.

– Mă confundați.

– Deloc.

– Şi chiar dacă ar fi aşa, ce-i cu asta? Nu suntem într-o țară liberă?

– Ba da, sigur că da.

– Şi atunci? Ce vreți de la mine?

– Vrem să colaborezi.

– Ştiți ceva? Până nu veniți cu mandat, nu am ce discuta cu voi.

Reținusem eu ceva din cele câteva filme polițiste pe care le văzusem şi încercam să fac pe viteaza, dar adevărul era că începusem să tremur.

– Nu avem nevoie de mandat, pentru că tot ce vrem e să-l ajutăm pe M.

– Aşa?

– Ştim că ții la el, aşa că poți să-l ajuți.

Mi-am apucat brusc poşeta şi am început să scotocesc în ea. Ăia doi mă urmăreau, uimiți.

– Aveți o oglindă la voi?

– Pentru ce?

– Ca să văd dacă am față de tâmpită sau doar vi se pare vouă.

– Domnişoară, vă rog să fiți serioasă.

– OK. Şi totuşi...

Am reînceput să caut în poşetă.

– Domnişoară!

– Heh... Bine, bine. Vă ascult.

– În jurul lui M există o conspirație.

– Nu mai spune! – m-am prefăcut şocată.

– Persoane presupuse a fi teroriști i s-au infiltrat în anturaj şi ne temem că vor încerca să profite de notorietatea lui ca să pregătească un atac.

„Mamă, ce scenariul naibii! S-or fi gândit mult până l-au conceput? Ori îl angajaseră pe Stephen King să-l scrie?"

– Mă rog... Şi ce aş putea eu să fac, în cazul ăsta?

– Să iei seama la tot ce se întâmplă în jurul lui şi să ne raportezi.

– Păi, aş putea să vă raportez de pe-acum: habar n-am ce se întâmplă în jurul lui.

– Acum, poate că nu; dar în curând...

– Da' de unde, mă rog, ştiți voi ce va fi „în curând"? Eu nu ştiu nici măcar ce va fi peste un minut.

Era adevărat; nu ştiam ce avea să fie peste un minut, dar ştiam ce mi-aş fi dorit eu să fie: să-i văd pe cei doi făcând ca aeroplanele, afară din galeria mea.

– Nu contează de unde ştim; important este că atât viața lui cât şi a multor oameni este în pericol.

– Aşa, deci.

– Avem nevoie de tine până când vom reuşi să-i identificăm pe teroriști şi să-i anihilăm. După aceea n-o să te mai deranjăm.

– Aveți nevoie de mine, ca ce? Ca informator? Hm... nu-mi place cum sună. Dacă mă faceți agent, mai stăm de vorbă.

– Domnişoară, nu ai cum să devii agent. Şi nici nu e nevoie.

– Da, dar... „agent"... e altceva, nu?

– Am impresia că iar ne iei peste picior şi chiar că nu e cazul.

– Bine. În concluzie, ce vreți de la mine?

– Să încerci să ajungi aproape de M cât mai repede, să observi tot ce face el sau cei din preajmă şi să ne faci un raport zilnic.

– Nu, nu şi nu.

– Poftim?

– Mi-ați spus ce vreți, iar eu v-am răspuns.

– Eşti sigură?

– Da. Nu!

I-am lăsat puțin să se bucure, apoi le-am trântit:

– De fapt, răspunsul meu e: niciodată! A, să nu uit: tot de trei ori, desigur. Şi cu asta consider că „ședința" s-a terminat.

– Foarte bine, o să plecăm, dar nu acceptăm acum refuzul tău. Te rugăm să te mai gândeşti.

Cel care tocmai vorbise mi-a întins o carte de vizită şi, văzând că eu nu catadicseam să o iau din mâna lui, mi-a pus-o pe masă.

– Aştept să iei decizia corectă şi să mă suni. Iar, dacă ții la M, cred că vei face asta.

Ultimele cuvinte mi-au sunat ca o amenințare. Doamne, oare ce ar fi putut să-i facă lui M? Oare când m-am întors, am schimbat şi cursul istoriei şi ăştia plănuiau să-l ucidă mai repede de 2009? M-am lăsat să alunec pe un scaun şi mi-am prins tâmplele în palme. Mi-au căzut ochii pe buchetul de la M şi un gând cumplit mi-a secționat creierul în două: „Iubirea mea... dacă nu pot să te ajut?... Dacă, întorcându-mă, ți-am făcut mai mult rău?"

Trebuia să-l sun urgent pe Spencer şi degetele îmi tremurau atât de tare, încât mi-a luat o groază de timp până am reuşit să-l apelez. Nu i-am spus decât atât: „Trebuie să ne vedem urgent"; am închis şi mi-am prăbuşit capul pe masă, plângând.

***

Seara târziu, când mă băgasem în pat şi mă chinuiam să adorm, a sunat telefonul mobil.

– Bună seara. Sunt M.

M-am înviorat, atât de bucurie că mă suna, cât şi ca să nu simtă că mă umflasem de plâns toată seara.

– Buna seara.

– Dormeai?

– Nu, nici vorbă.

– Te-am sunat... pentru că-mi era dor să te aud.

– Foarte bine ai făcut, pentru că... pentru că şi mie mi-era dor să te aud.

„Pentru că nemernicii ăştia vor să te omoare!” am vrut să urlu, iar strigătul înăbuşit s-a prefăcut într-un şuvoi de lacrimi care mi-au inundat ochii.

– Da? Chiar ţi-a fost dor de mine?

– Bineînțeles. „În fiecare microsecundă – dacă aş fi fost capabilă să o percep.” Îți mulțumesc mult pentru trandafiri.

– Nu ştiam ce flori preferi şi am ales trandafiri, pentru că nu am întâlnit pe cineva să nu-i placă.

– Ai dreptate, sunt nişte flori minunate. Mie oricum îmi plac toate florile. Dar acestea sunt minunate, pentru că sunt de la tine.

– Chiar nu ai o floare preferată?... Trebuie să ai una.

– Am, da. Macii roşii.

– Wow... Interesant. De ce îți plac?

– Pentru că sunt flori de câmp, care mor dacă le smulgi din cuibul lor... Pentru că au culoarea pasiunii... şi pentru că sunt, în acelaşi timp, delicate şi... nărăvaşe.

– Ca tine – a râs M.

– Aşa mă vezi tu?

– Da. E greşit?

– Nici vorbă – am râs şi eu.

– Seamănă cu tine, macii. De-aia îți plac.

– Cred că da.

– Şi, dacă mă gândesc bine, eşti chiar la fel cu un mac. Sprintenă, dezinvoltă...

– Da.

– Şi foarte frumoasă.

Bine că nu putea să mă vadă cum roşisem. În clipa aia eram convinsă că semănam bine cu un mac.

– Rhea...

Am tresărit. Era prima oară când îl auzeam spunându-mi pe nume. Şi abia mă obişnuisem cu Nefertiti...

– Da.

– Vreau să te mai văd. Ştii, în preajma ta mă simt tare bine. Mă simt... viu. Aici... parcă totul mă apasă.

– De ce spui asta? Ai copiii, care sunt minunaţi şi care depind de tine; ai munca ta, ai milioanele de fani...

L-am simţit zâmbind, trist.

– Am totul, nu-i aşa?... şi totuşi, îmi lipseşte ce e mai important. Aş da orice să nu mă mai simt atât de singur.

– Te iubesc – m-am trezit gândind cu voce tare şi m-am înspăimântat. Nu voiam să i-o spun atât de repede... nu aşa, nu în telefon. Voiam să-i spun că îl iubeam uitându-mă în ochii lui, ca să-i văd reacţia şi să-mi pot da seama dacă simţea acelaşi lucru pentru mine.

– Ai spus ceva? Se întrerupsese legătura şi n-am înţeles.

Ura! Scăpasem ca prin urechile acului.

– Am spus că nu eşti singur. Sunt mulţi oameni care te iubesc.

– Da...

A oftat, iar mie mi se rupea inima. „Şi mă ai pe mine! Nu vezi? Nu vezi...”

– Trebuie să închid.

– OK.

– Când pot să te mai văd?

– Oricând.

– Mâine!

– Chiar mâine?

– Da. Vii aici.

Hm... nu mă simţeam prea în largul meu nici pe terenul propriu, darămite pe al lui... Dar adevărul era că eu voiam să-l revăd de un milion de ori mai mult decât el pe mine. Aşa că n-am putut să zic nu. În plus, trebuia să vorbesc cu Spencer cât mai repede şi asta era o ocazie foarte bună.

– OK.

– Îţi trimit avionul meu.

– Nu, mai bine vin singură.

– Dar vii, nu-i aşa?

– Vin.

– Sigur?

– Sigur.

– La ce oră?

– Pe la 3 p.m. e bine?

– Perfect. Voi trimite pe cineva să te aştepte la aeroport. Noapte bună!

– Pe mâine.

Ştiam că era o cursă a companiei Continental, care pleca din Las Vegas la 1:53 p.m. şi ajungea în Los Angeles la 3:10 p.m. Un drum de o oră şi 17 minute nu era cine ştie ce chin... Cu atât mai mult cu cât la capătul lui aveam să-l întâlnesc pe M.

Capitolul 15

În aeroport mă aştepta, bineînţeles, Spencer. Nu aveam bagaje, pentru că eram hotărâtă ca seara să mă întorc acasă. Ne-am urcat în limuzină şi, fără să pornească motorul, s-a întors spre mine şi aştepta să-i explic ce fusese cu telefonul disperat de deunăzi.

– M-au găsit.

– Hm... Şi?

I-am povestit de conversaţia cu agenţii „Scully şi Mulder". Pe măsură ce-mi aminteam cuvintele lor, mă cuprindeau simultan furia şi teama. Spencer a ascultat atent până la sfârşit, apoi s-a gândit o clipă şi mi-a spus:

– Mda... Nu e rea varianta lor.

– Cum adică? E o tâmpenie!

– Şi-au dat seama că numai dacă-ţi spun că vor să-l ajute pe M, te pot convinge.

– Mă pot convinge pe dracu'! N-am crezut o iotă.

– N-ai crezut, pentru că ştii adevărul de la mine. Dacă nu m-ai fi cunoscut, i-ai fi crezut.

Am rămas pe gânduri. Mda, probabil că era corect ce spunea Spencer.

– Va trebui să-i suni şi să le spui că vei face tot ce-ți cer.

– Eşti nebun! Cum poți să-mi ceri aşa ceva?

– Ascultă-mă. Dacă o vei face, câştigăm timp.

– Şi dacă nu?

– Dacă nu... se pot întâmpla nişte lucruri rele.

– Lui M?

– Lui M... dar şi ție.

„Doamne, în ce m-am băgat?"

– Atâta timp cât ei cred că le poți fi de folos, te vor lăsa să-ți vezi de viață. În momentul în care îşi vor da seama că nu vrei să le faci cărțile, te vor elimina. Cred că eşti conştientă că, dacă au venit la tine, acum ştiu şi ei ce ştim noi: că tu vei fi iubita lui M. În mod sigur au aflat exact ce aflasem eu, când am fost în viitor. Şi nu vor lăsa ca istoria să-şi urmeze cursul.

– Şi atunci, ce trebuie să fac?

– Tu vei juca rolul de spion dublu, dar le vei spune numai ceea ce stabilim noi să le spui. Astfel, ei vor fi mulțumiți, M va fi în siguranță, tu la fel şi, după cum ți-am spus, noi vom câştiga timp.

– Spion dublu?... Sună înspăimântător.

– Din păcate, cam aşa e. Tu eşti în tabăra noastră, dar îi vei lăsa să creadă că eşti în tabăra lor.

– Eşti sigur că e bine ce facem?

– Nu e bine; dar nu avem încotro. Şi eu sunt tot spion dublu şi e posibil ca în scurt timp să mă dibuiască.

– Ce??

– Ştii bine că şi eu sunt agent. Dacă au venit la tine, este ori pentru că îşi închipuie că vei putea avea mai multă influență asupra lui M, ori pentru că mă bănuiesc pe mine că am schimbat taberele.

– Oh, Doamne! E teribil ce spui. Adică, şi tu eşti in pericol?

– Nu e vorba de mine aici. Eu nu contez. Sunt o piesă dintr-un joc, o piesă care are un rol bine stabilit şi care poate fi sacrificată la

nevoie. Dar, dacă e să se întâmple asta, vreau să fiu sigur că va fi în folosul cui trebuie.

M-am uitat la Spencer de parcă abia atunci îl vedeam pentru prima oară. În sfârşit, înţelesesem hotărârea lui de a-şi duce până la capăt misiunea şi de a nu mă lăsa pe mine să mă abat, cu niciun chip, de la a mea. M-am întrebat, în gând, de ce nu existau mai mulţi oameni ca el pe lumea asta. Şi am simţit nevoia să-i şterg umbrele de pe frunte.

– Eşti un om bun, Spencer, ştii?

A rămas îngândurat câteva clipe, surprins parcă de cuvinele mele, apoi a scuturat repede din cap.

– Nu sunt în niciun fel. Sunt un nebun pe tabla de şah... atâta tot.

– Şi atunci, dacă tu eşti nebunul, probabil că M e regele... iar eu?... eu cine sunt?

M-a fixat, cu un zâmbet abia schiţat.

– Nu ţi-e clar?

Mi-a venit în minte fotografia acea din revistă, cu mine la braţul lui M şi titlul de deasupra ei: „M şi iubita lui...” Mi-era clar.

– Hai să mergem. Te aşeaptă M – a spus Spencer, întorcând cheia în contact.

Când s-au deschis porţile mari şi limuzina a intrat în domeniul lui M, am avut senzaţia că intrasem în altă lume. Alei din dale galben-pai, jardiniere cu flori de toate culorile, pomi înverziţi, cu ramurile stând să cadă sub greutatea frunzişului.. şi el, ieşindu-mi în întâmpinare, cu un zâmbet luminos, luându-mă de mână şi sărutându-mă pe obraz, apoi îndepărtându-se puţin, ca să mă privească.

– Ai venit. Nu mai ştiam cât de frumoasă eşti.

M-a dus în casă, fără să-mi dea drumul la mână şi mi-a arătat unde aşezase statueta pe care o cumpărase de la mine. Era într-un colţ al living-ului, între două fotolii.

– Crezi că e bine aici?

– E perfect.

– Am pus-o în aşa fel încât să o pot vedea. E minunată. Şi, ori de câte ori o privesc, mă gândesc la tine.

I-am zâmbit şi m-a invitat să iau loc pe unul dintre fotolii, iar el s-a aşezat pe celălalt, fără să-şi ia ochii de la mine. Cineva a adus două pahare cu apă, pe o tavă şi a ieşit repede.

– Am două propuneri: să ieşim la masă în oraş ori să vedem un film. Ce preferi?

– Mi-ar plăcea mult să văd un film cu tine.

– Minunat. Cât timp avem?

– Până diseară. La 9 p.m. am avion.

– Atunci, să nu mai pierdem vremea, nu?

S-a ridicat, m-a luat de mână şi m-a dus în sala de cinema, amenajată într-o parte a conacului.

– Îmi place mult la cinema. Dar din păcate eu nu pot să merg. A trebuit să-mi fac cinematograful meu aici, ca să pot vedea un film în linişte.

Mi-a arătat colecția imensă de casete, aranjate pe categorii.

– Ce film preferi?

– Orice, nu contează.

Mă interesa pe mine un film anume la ora aia, la fel de bine cum mă interesa să țes la gherghef.

– Eşti musafir, aşa că tu trebuie să alegi.

– Eşti gazdă, aşa că tu trebuie să decizi.

M-a privit amuzat.

– Nu te laşi – a spus râzând şi a studiat gânditor rastelul, apoi a ales una dintre casete. „Casablanca”... îți place?

– Foarte mult.

A luat două pahare cu pop-corn din automat şi două cu suc din frigider. Ne-am aşezat în mijlocul sălii, pe fotolii alăturate, s-a stins lumina şi a început filmul. După câteva minute, mi-a cuprins umerii iar eu m-am cuibărit la pieptul lui. Am apucat să văd ceva din film. Ilsa Lund era hotărâtă să-şi salveze soțul de la moarte şi singurul care ar fi putut să o ajute era fostul ei iubit. Pe când ea îl amenința cu pistolul pe Rick Blaine, eu l-am simțit pe M căutându-mi buzele şi, în vreme ce Rick oscila între dragostea pentru Ilsa şi datoria morală de

a-i salva soţul, eu şi cu M ne-am văzut de treabă fără pic de respect. Ne-am sărutat tot filmul, ca doi adolescenţi care abia descopereau iubirea; nu ne-a mai trebuit nimic, nici pop-corn, nici suc; era ca şi cum timpul se oprise în loc numai pentru noi şi ar fi fost o nebunie să nu profităm de asta. Oricum, ştiam filmul aproape pe de rost şi eram convinsă că şi el la fel, aşa că practic n-am pierdut nimic – ba dimpotrivă, am câştigat vreo două ore numai pentru noi. Noi doi...

La sfârşit, când s-au aprins luminile, M mi-a prins obrajii între palme şi m-a privit adânc în ochi: *„It had to be you..."* Era unul dintre cântecele de pe coloana sonoră a filmului, al cărui refren îmi rămăsese în minte. Şi eu gândeam acelaşi lucru dar n-a fost nevoie să o spun, pentru că şi-a dat seama. *„It had to be you"*... „Trebuia să fii tu."

M-am comparat cu Ilsa Hunt. Şi eu m-am întors la iubirea pe care n-o putusem uitasem niciodată, oricât de mult mă străduisem. Nu aş fi vrut să fiu în locul ei şi nici nu era nevoie, pentru că eu mă întorsesem ca să rămân. Şi eram hotărâtă să fac orice pentru asta... pentru el. Am ieşit din sala de cinema de mână cu M, iar el fredona *„You must remember this, a kiss is still a kis; a sigh is just a sigh – the fundamental things apply, as time goes by..."*[2] Îl simţeam fericit, plin de viaţă şi asta mă făcea şi pe mine fericită.

Se făcea seară şi trebuia să plec spre aeroport. Când mi-am luat la revedere de la M, m-a îmbrăţişat şi mi-a spus, zâmbind:

– Nu te-am lăsat sa vezi filmul.

– Eu am vrut să nu mă laşi.

– Da... cred că da.

Am râs amândoi.

– Promit că data viitoare, te las să-l urmăreşti.

– Ba nu, promite-mi că data viitoare va fi la fel ca azi.

– OK, dacă aşa vrei. Mie îmi convine.

– Perfect – i-am zâmbit. Atunci, aştept cu nerăbdare următorul film pe care nu mă vei lăsa să-l văd.

[2] Trebuie să iţi aminteşti asta: un sărut rămâne un sărut; un suspin rămâne un suspin – lucrurile fundamentale rămân valabile, pe măsură ce timpul trece (*"As Time Goes By"* – melodia pricipală de pe coloana sonoră a filmului artistic "Casablanca", 1942)

El a râs din nou.

– Eşti fantastică! Tu ai mereu cuvintele la tine?

– Stai să mă gândesc... Nu, uneori nu le am. De exemplu, când am „văzut" filmul cu tine.

– Ce bine! Mă speria gândul că eşti perfectă.

– Nimeni nu e perfect, iar eu nu sunt o excepţie.

– Poate că nimeni nu e perfect, dar unii sunt mai puţin imperfecţi decât alţii.

– Daa...

– Îţi mulţumesc pentru cele câteva ore... au fost minunate.

– Şi eu îţi mulţumesc, pentru film. A fost minunat... hm... că nu l-am văzut.

M-a îmbrăţişat dn nou, râzând şi am urcat în limuzină, cu Spencer la volan. Când am pornit, m-am întors şi l-am văzut prin lunetă pe M, rămas pe alee şi privind în urma noastră... I-am făcut semn cu mâna şi mi-a răspuns la fel.

Aveam o curiozitate în legătură cu Spencer şi, după ce am ieşit de pe domeniu, mi-am exprimat-o:

– Spune, lui M nu i se pare ciudat că tu mă conduci mereu?

– Imposibil.

– De ce?

– Pentru că el însuşi îmi cere asta.

– Cum aşa? Doar are şofer. De ce să te trimită pe tine?

– S-a gândit că eşti mai în siguranţă cu un bodyguard, decât cu un simplu şofer. Şi are încredere în mine.

– Se gândeşte la siguranţa mea?... De ce?

– Pentru că îi pasă. Mult.

Restul drumului am mers în tăcere, cu fruntea sprijinită de geam şi ascultându-l, în gând, pe M fredonând *„as time goes by..."* Încă-i mai simţeam gustul buzelor şi palmele cuprinzându-mi obrajii.

Când am ajuns la aeroport, Spencer m-a însoţit să-mi iau biletul şi apoi până la poarta de îmbarcare.

– Rămâne cum am vorbit, da? Mâine îi suni pe ăia şi le spui că te-ai hotărât să mergi cu ei. Vom stabili pe urmă ce anume le vei da în rapoarte.

– Şi dacă vor bănui ceva?

– Te scuzi, le spui că atunci erai obosită, supărată, alea-alea; dar că între timp ai analizat la rece situaţia şi ţi-ai dat seama că ei sunt de fapt îngerii lui Charlie şi că vrei să salvezi lumea de terorişti, împreună cu ei.

– Doar nu vorbeşti serios.

– Bineînţeles ca nu. Dar nu-mi cere să-ţi spun eu ce să faci. Sunt convins că nu e nevoie. Până acum te-ai descurcat de minune. Nu sunt motive să mă îndoiesc că nu o vei face la fel de bine şi mai departe.

L-am privit fix, extrem de serios:

– M nu mi-ar ierta-o niciodată, dacă ar afla asta. L-aş pierde... pentru toteauna.

– Ştiu. Tocmai de aceea va trebui să facem tot posibilul să nu afle, niciodată.

Capitolul 16

A doua zi am făcut aşa cum îmi indicase Spencer. I-am sunat pe Scully şi Mulder, le-am zis că m-am sucit şi nici măcar n-aş fi fost în stare să spun dacă îmi doream să mă creadă sau nu. Dar, dacă Spencer avea dreptate (şi până atunci cam avusese, de fiecare dată), ar fi trebuit să mă rog ca cei doi să mă creadă. S-au înfiinţat aproape imediat la mine în galerie şi de data asta i-am poftit să ia loc. Nu deschisesem încă, pentru că mă aşteptam la vizita lor.

– OK, o să vă dau ce-mi cereţi, dar am nişte condiţii.

– Ce condiţii?

– Nu-mi cereţi să vă dau raportul în fiecare zi, nu-mi cereţi detalii stupide care nu vă privesc, ceea ce voi avea de spus vă voi spune la telefon, nu personal; iar pentru oricine altcineva, noi trei nu ne ştim, nu ne-am văzut în vecii vecilor.

Scully şi Mulder s-au uitat unul la altul.

– Vrei să spui că ne vei da rapoartele prin telefon?

– Exact. Nu vreau să ne întâlnim, pentru că nu consider că e nevoie şi pentru că nu vreau să mă expun. Nu vreau ca persoanele din anturajul meu, inclusiv clienții, să ştie că am de-a face cu voi, ca să nu-i sperii.

– Nici nu ne gândeam să-ți cerem să raportezi zilnic, ci la două zile.

– Lunar.

– Săptămânal.

– OK, la două săptămâni.

Dacă nu aş fi fost atât de stresată, m-aş fi tăvălit pe jos de râs. Licitam cu ei ca la piață, de parcă nu viața mea era în joc... sau a lui M, care era oricum viața mea. Până la urmă, ne-am înțeles să-i sun la fiecare zece zile, plus ori de câte ori aveam ceva important pentru ei.

– La ce te referi cu „detalii care nu ne interesează”?

– Mă refer la chestiuni intime, de genul ce am mâncat aseară sau cu cine m-am culcat.

– Se aprobă.

S-au ridicat să plece.

– O clipă!... Există cineva anume, din anturajul lui M, pe care îl suspectați? Vreau să spun, e cineva pe care trebuie să-l observ în mod deosebit?

– Deocamdată, nu. Dacă vom avea un suspect, te vom anunța.

„Mda, vezi să nu... Dar aflu eu dacă îl bănuiți pe Spencer, să n-aveți nicio grijă. O să vedem noi, care pe care.” Mă temeam pentru Spencer şi pentru că începusem să țin la el – doar ne cunoşteam de zece ani, la naiba!... chiar dacă noi îi luasem invers, de la coadă la cap – şi pentru că, fără el, nu mă puteam descurca în afurisita aia de mama lu’ tata conspirației. Aveam nevoie de el ca să pot merge mai departe şi nu-mi puteam închipui cum aş fi reuşit eu să duc lupta aia de una singură. Şi-aşa eram puțini, doi...

Zilele s-au scurs, una după alta, galeria mea începuse să fie cunoscută iar vânzările au început să crească. Mă dedicasem muncii care îmi făcea bine şi mă ajuta să mă detaşez, cât de cât, de dorul de M

şi de grijile pentru siguranța lui; pentru că, în condițiile date, din cauza distanței dintre noi, nu puteam să fac prea multe.

În scurtă vreme mi-am permis să angajez un curator, care să se ocupe de întreținerea pieselor din galerie, astfel încât aveam mai mult timp liber numai pentru mine. Îi sunam pe cei doi, aşa cum mi-au cerut, la fiecare zece zile şi le spuneam că n-avem ce să le spun. Nu-l mai văzusem pe M şi altceva nu-i interesa. El mă suna odată la câteva seri iar convorbirile noastre erau din ce în ce mai destinse. Deveneam tot mai apropiați, mai relaxați şi... şi îl iubeam tot mai mult. În fiecare săptămână, indiferent că era în LA, New York sau în cine ştie ce colț al lumii, nu uita să-mi trimită un buchet de trandafiri – doar că de-acum erau roz. Într-o seară, mi-a spus la telefon că a doua zi urma să vină în Las Vegas. Era evident că trebuia să ne vedem. M-a invitat să iau cina cu el , în restaurantul hotelului în care avea să se cazeze. Mi-a spus că venea pentru un eveniment, fără să-mi dea detalii, dar a promis că-mi va explica atunci când ne vom întâlni.

Era începutul lunii decembrie şi ştiam de spectacolul premiilor muzicale oferite de revista Billboard şi care urma să se țină pe data de 6 decembrie la MGM Grand Garden Arena din Las Vegas. Mi-am închipuit că acesta era evenimentul pentru care venea M. El a ajuns pe 5 decembrie, după-amiaza şi şi-a rezervat câteva ore pentru o plimbare prin oraş. Mi-am dat seama de asta, după mulțimea care începuse să se adune pe Las Vegas Boulevard, inclusiv în fața galeriei mele, aşteptându-l. Dar n-a apărut, probabil că preferase altă zonă.

Seara, l-a trimis pe Spencer să mă ia cu limuzina şi am fost surprinsă să constat cât mă bucuram că-l vedeam. Până la urmă, era singurul meu prieten, în lumea aceea în care mă întorsesem... şi, mai aes, era singurul care ştia toată povestea.

– Spune-mi Spencer...

– Da.

– Tu mai faci şi altceva, în afară de a-l proteja pe M?

– Mda.

– Ce anume?

– Să te protejez pe tine – a râs încet, privindu-mă prin oglinda retrovizoare.

– Bine, bine... dar altceva?

– Nu prea.

– Nu ai prieteni, cu care să ieşi seara; n-ai o iubită?... chiar nu ai pe nimeni?

– Nu.

– De ce, Spencer?

– N-am timp.

– Nu simți nevoia, măcar din când în când, să te bucuri de viață?

– O să mă bucur... atunci când o să vă ştiu pe voi în siguranță.

– S-ar putea să fie prea târziu.

– Niciodată nu e prea târziu.

Când am ajuns, am fost condusă într-un separeu al resturantului. M mă aştepta, jucându-se cu una dintre florile care se aflau într-o mică vază, pe masă. S-a ridicat, m-a îmbrățişat şi m-a sărutat pe obraz. Apoi ne-am aşezat, amândoi.

– Am un dar pentru tine – i-am spus şi am pus pe masă un pachet.

L-a desfăcut şi înăuntru era un volum cu poeme de Henry Wadsworth Longfellow. M-a privit surprins.

– Ştiu că-ți plac mult cărțile. Acesta este un exemplar dintr-o ediție de colecție, apărută în 1920.

– E minunată.

O mângâia şi parcă nu îndrăznea s-o deschidă. Avea un semn de carte auriu, brodat, cu ciucuri minusculi.

– Am lăsat semnul la poemul care îmi place mie cel mai mult. E primul pe care l-am învățat, pe când aveam vreo şase ani şi de atunci mi-a rămas la suflet.

A deschis cu grijă cartea acolo unde era semnul şi a citit cu voce tare:

„Am tras în aer o săgeată;
nu ştiu unde a căzut, pe dată –
a străbătut distanța-atât de-uşor,

că n-am putut-o urmări în zbor.

Am respirat în aer un cânt;
nu ştiu unde a căzut, pe pământ,
căci, cine are ochi pătrunzător
să poată urmări un cânt în zbor?

La multă vreme-apoi, săgeata iar
găsit-o-am, nefrântă,-ntr-un stejar,
iar cântu-n inima unui prieten l-am găsit,
întreg, de la-nceput pân' la sfârşit."[3]

M a lăsat apoi cartea deschisă pe masă şi m-a privit înduişat.

– E superb poemul; şi mie îmi place, da... Iar Longfellow e... e... genial, e unul dintre poeții mei favoriți.

– Cam tot ce s-a făcut în perioada aceea e genial.

– Da... toți marii artişti erau centrați pe pace, dragoste şi simbolism. Mi-ar fi plăcut să trăiesc în perioada romantică.

– Şi mie.

– Ştii, de multe ori mă gândesc la cât de diferită e lumea noastră de azi față de cea de-atunci. O sută de ani nu înseamnă foarte mult şi totuşi, multe lucruri s-au schimbat radical... şi într-un fel care nu-mi place.

S-a întristat în timp ce vorbea şi o umbră i-a apărut pe frunte.

– Da. Bine că totuşi au mai rămas câteva lucruri frumoase.

– Ai dreptate. Cartea asta e unul dintre ele. Dar.. de unde o ai?... cum ai găsit-o? Povesteşte-mi!

– Bunicul meu din partea tatii a fost un mare iubitor de artă. Cred că pe el îl moştenesc. Mi-a dăruit cartea asta când am împlinit 12 ani, după ce s-a convins că voi şti să am grijă de ea.

– Şi acum, mi-o dai mie...

[3] *„The Arrow and the Song"* (traducere adaptată de autor) – Henry Wadsworth Longfellow (1807-1882), unul dintre reprezentantii americani ai perioadei romantice

– Am fost cel mai bun proprietar al ei... până când am aflat că există cineva, care o merită mai mult decât mine. Sunt convinsă că bunicul ar fi de acord.

– Îți mulțumesc... e cel mai frumos dar pe care l-am primti vreodată.

Mi-a prins mâna cu emoție şi mi-a sărutat-o. Apoi s-a inviorat, brusc.

– Noi ne-am întâlnit aici ca să mâncăm, de fapt, nu?

– Mda... ăsta a fost pretextul.

A râs şi a luat meniul. Eu n-am catadicsit să-l imit.

– Ce alegi?

– Eu vreau tot ce vrei tu.

A ridicat privirea din meniu şi mi-a zâmbit ştrengăreşte.

– Hm... atunci, pot să-ți spun ce vreau eu în clipa asta?

– Abia aştept.

– Mm... Nu. Mai bine nu – a scuturat din cap, ca şi cum încerca să alunge un gând năstruşnic. Hai să comandăm.

Când a venit ospătarul, M i-a dat comanda; a ieşit şi, în câteva clipe, s-a întors ca un titirez cu o sticlă de vin, pe care a desfăcut-o şi ne-a turnat în pahare, după care a ieşit, la fel cum venise. M a ridicat paharul lui, eu pe al meu.

– Pentru tine!

– Pentru noi, am murmurat şi mi-am înmuiat buzele în vin.

Nu mai ştiu ce am mâncat, parcă era ceva cu pui şi cu salată; oricum nu ne-am prea omorât cu îndeletnicirea asta nici unul dintre noi. La sfârşit, mi-a spus care era evenimentul pentru care venise. Bănuisem corect.

– Mi-ar plăcea să mă însoțesti.

– Şi mie mi-ar plăcea, mult. Dar ştiu că nu se poate. Nu vreau să te expun.

– Nici nu ai avea cum s-o faci, mai mult decât sunt deja – a răspuns, zâmbind. Astăzi aş fi vrut să intru în galeria ta, dar nu am avut cum. Vreo trei ore am fost ocupat să scap de gloata de paparazzi care mă urmărea. Interesantă viață am, nu-i aşa?.

Se întristase şi nu am ştiut ce să-i răspund, aşa că l-am privit în tăcere.

– Dacă aş găsi peştele de aur care îndeplineşte dorințele, eu nu i-aş cere decât două: să fiu un om obişnuit şi...

– Şi?

M-a privit intens.

– Şi... tu să fii lângă mine.

– Eu i-aş cere una singură... pe cea de-a doua.

Ospătarul a răsărit iar, ca din pământ şi ne-a adus desertul, câte o felie de tort, apoi a dispărut.

– Nu vrei desertul? – m-a întrebat M, văzând că nu mă arătam interesată, cu toate că nici el nu se înghesuia la farfurie.

– Ba da – i-am răspuns şi l-am sărutat. Mmm... cel mai bun desert.

A intrat Spencer, uşor agitat.

– Mă scuzați, domnule, afară e o mulțime de paparazzi, care au aflat că sunteți aici şi au blocat ieşirile din clădire, inclusiv pe cea din spate. Nu e chip să-i risipim.

– Spencer, spune-mi ceva nou.

– Ceva nou este că ei ştiu că luați masa cu domnişoara şi, dacă va ieşi acum, vor tăbărî pe dumneaei.

– Asta e, într-adevăr, ceva nou – a spus M, gânditor.

Eu eram furioasă.

– Nici tata nu ştie. Cum naiba au aflat ăştia?

– Tu nu-i cunoşti, Rhea – a oftat M. Află şi lucruri pe care nu le-ai făcut niciodată. Şi acum, ce facem?

– Dacă-mi permiteți, domnule, propun să mergem sus, la dumneavoastră. Vom aştepta acolo până când se vor linişti. Apoi o voi conduce eu pe domnişoara acasă.

M m-a privit întrebător. I-am făcut semn că eram de acord. Spencer ne-a scos din separeu şi ne-a condus, atent, până la etajul rezervat de M. Ne-a introdus într-unul dintre apartamente, apoi a ieşit, lăsându-ne singuri.

– Uite, vezi?... de-asta nu pot să ies cu tine, deşi e lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult. Eu sunt cel care te-am expus. Iar acum, te vor vâna ca pe o ciută.

– Iar eu nu-mi doresc decât să fiu cu tine... oriunde. Fie şi între patru pereți.

N-am ştiut niciodată cum a făcut, dar în încăpere s-au auzit dintr-odată acordurile Nocturnei no. 20 în Do diez minor a lui Frédéric Chopin.

– Asta e pentru că tocmai vorbeam despre romantici? – l-am întrebat.

– Vrei să spui, în afară de noi doi? – a râs, şi m-a luat în brațe.

...Ce s-a întâmplat apoi în noaptea aceea, a rămas pentru totdeauna între noi doi... a, şi Chopin.

Capitolul 17

M a renunțat să participe la spectacolul premiilor muzicale Billboard – oricum, nu avea chef de asta, după cum mi-a spus – şi a ales să-şi petreacă ziua cu mine. A vrut să-l duc din nou în Floyd Lamb Park, aşa că Spencer m-a dus acasă, ca să-mi schimb rochia de cu seară într-o ținută sport şi l-am sunat pe administratorul pe care-l cunoşteam ca să-l rog pentru rezervare. Am trecut să luăm ceva de-ale gurii – pentru cazul în care ne-ar fi ars să mâncăm – apoi ne-am întors la hotel, să-l luăm pe M şi ne-am îndreptat spre parc.

La 16 grade Celsius, era încă plăcut afară, iar soarele învăluia totul într-o lumină blândă. Imediat cum s-a oprit maşina, am sărit din ea şi m-am avântat în decor, iar M a făcut acelaşi lucru. Fiind luni, la ora aceea era puțină lume în parc şi aveam o zonă destul de întinsă numai pentru noi. Spencer a venit speriat din urmă şi ne-a rugat să nu ne îndepărtăm.

– OK.

– Promiteți?

– Promitem, am răspuns amândoi.

Am observat că M ținea mâinile la spate, cu degetul mijlociu încrucişat cu arătătorul şi eu am făcut la fel, în timp ce-i promiteam lui Spencer că nu ne vom îndepărta. Apoi am zbughit-o, râzând, ascunzându-ne după copaci şi tăvălindu-ne prin iarbă, ca şi cum nu am fi avut nicio grijă. Când am obosit, ne-am tolănit sub un castan sălbatic, am privit cerul prin frunziş şi ne-am imaginat că eram singuri pe o insulă pustie.

– Ți-ar plăcea să fim numai noi doi, undeva într-un colț uitat de lume? – m-a întrebat M.

– Mult de tot.

– Hm... eu cred că te-ai plictisi.

– Niciodată. Hai să-ți arăt lebedele.

Am stat pe marginea lacului, întrecându-ne în numărarea păsărilor care se legănau maiestuos pe luciul apei. Apoi, pentru că ni se făcuse sete, ne-am întors la locul unde Spencer ne aştepta, negru de îngrijorare. Nu ne-a spus nimic, doar ne-a privit, dojenitor; iar noi am ridicat din umeri, ca nişte copii care tocmai făcuseră o năzbâtie. Am băut apă şi am mâncat fructe, apoi ne-am plimbat de mână prin zonă, având grijă să nu ne mai îndepărtăm foarte mult de Spencer.

– Cele două veverițe de data trecută... crezi că mai sunt împreună?

– Sigur. Pentru totdeauna. Precis, acum ne urmăresc, ascunse pe undeva – i-am răspuns, în şoaptă.

– Da?

– Mhm.

– Şi ce crezi că-şi spun?

– Îşi spun: uite doi oameni romantici.

– Ba nu, eu cred că el îi spune ei: uite un bărbat care îi face curte unei femei frumoase; şi ea nu-l tachinează, vezi?... vezi?

Am râs şi, aşa, mână-n mână, ne-am privit în ochi, pentru câteva momente.

– Te iubesc – am rostit cu vocea gâtuită, dar nu m-am auzit numai pe mine.

El o spusese în acelaşi timp, cu aceeaşi emoţie; şi ne-am sărutat ca şi cum ar fi fost pentru prima oară: încet, fără grabă, savurând fiecare clipă, explorându-ne unul pe celălalt şi descoperind senzaţii pe care nu le ştiam. Deasupra noastră s-au auzit nişte chicote şi ne-am uitat în direcţia lor. Erau cele două veverițe.

– Aşa, deci! Dumnealor ne spionează. Vino, Rhea; hai să mergem de aici, că nu vreau spioni prin preajmă.

Am alergat, cu vântul în păr, până într-un pâlc de arbuşti. Ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea, ne-am duelat cu crenguţe şi ne-am sărutat pe săturate.

...Mi-am petrecut seara cu el, în hotel iar, la despărţire, ne-am reînnoit declaraţiile de dragoste şi dorinţa de a ne revedea, cât de curând.

– De-acum eşti iubita mea.

– Da... În fond, un sărut rămâne un sărut, nu-i aşa?... Iar noi avem deja o colecţie.

– Atunci, pune-l şi pe ăsta la colecţie – a răspuns zâmbind şi sărutându-mă din nou. Ai grijă de el, până când ne vom revedea.

***

Nu peste mult, a venit Crăciunul, apoi sărbătoarea sfârşitului de an. Le-am petrecut cu tata şi cu Lynn, dar gândul meu a fost tot timpul la M. M-a sunat ca să-mi ureze la mulţi ani şi asta mi-a mai ostoit dorul de el, pe lângă trandafirii pe care nu uita să mi-i trimită – şi care de-acum erau roşii.

Până în primăvară, nu l-am mai văzut. Timpul a trecut ca o povară, numărând minutele, orele, zilele în care aşteptam să mă sune... Vorbeam la telefon odată la două-trei zile, târziu în noapte; şi ne povesteam câte-n lună şi-n stele.

Pe Scully şi Mulder îi sunam în continuare, aşa cum stabilisem, iar uneori vorbeam şi cu Spencer, atât ca să mă sfătuiesc cu el în privinţa raportărilor, cât şi ca să-l descos despre M, pentru că nu ştiam cât anume din frământările lui mi le împărtăşea şi voiam să mă asigur că era bine. Ştiam că lucra la un album şi că era pistonat de casa de producţie iar el, meticulos şi perfecţionist, nu accepta să facă

lucrurile altfel decât aşa cum simţea el că era bine – şi, desigur, aşa cum şi trebuia. El era megastarul şi nu-şi permitea să lanseze un produs dacă nu simţea că era perfect. Milioane de oameni aşteptau tot mai multe de la el şi asta presupunea o presiune extraordinară. Spencer mă liniştea, spunându-mi că M era entuziast, că lucra cu spor la album şi avea o inspiraţie debordantă, aşa încât finalul nu avea cum să fie altfel decât excelent.

Cei doi agenţi păreau mulţumiţi de ceea ce le spuneam iar eu eram liniştită, sperând că asta era tot ce ar fi vrut să fac vreodată pentru ei.

Pe la sfârşitul lunii martie 2000, M m-a invitat în California. Îi era tare dor de mine, mi-a spus; şi pentru că el nu putea să mă viziteze, m-a rugat să o fac eu. Nu am putut să plec decât după câteva zile, pentru că aşteptam o piesă valoroasă pentru galerie şi am vrut ca mai întâi să mă asigur că ajungea întreagă şi că urma să fie instalată în siguranţă în magazin. Ca să nu se supere din cauza asta, i-am promis că voi sta două zile în Los Angeles şi mi-a oferit drept reşedinţă un apartament închiriat de el, într-o zonă liniştită şi sigură.

Spencer m-a aşteptat la aeroport cu limuzina şi părea nerăbdător să discute cu mine.

– Rhea, perioada de tatonare a cam trecut. M e îndrăgostit de tine şi va trebui să treci la acţiune.

– Păi sigur, că până acum am stat ca Frumoasa Adormită şi am aşteptat prinţul să mă trezească.

– Nu glumi. Trebuie să-ţi spun nişte lucruri pe care nu le putem vorbi la telefon. Pe lângă M au mai apărut nişte persoane despre care ştiu că sunt agenţi CIA. Mai ales unul dintre ei, care pare instruit să manipuleze mental. De ăsta imi e cel mai teamă, mai ales că a reuşit să intre pe sub pielea lui M şi acesta îl consideră prieten.

– E chiar atât de grav?

– Da. Cum merge treaba cu raportările tale?

– Eu cred că OK.

– Ei bine, se pare că au început să se agite. Oricum, povestea lor că vor să-l ajute nu e decât un pretext ca să te controleze. Iar acum strâng controlul şi în jurul lui M.

– Doamne!... Nu înţeleg, de ce? E un om atât de bun, atât de sensibil... De ce să-i facă rău?

– Păi, tocmai că e prea bun, prea sensibil şi, în plus, trezeşte şi în ceilalţi oameni aceste sentimente. Acceptă extrem de rar să vorbească în public iar, când totuşi o face, nu uită să amintească de problemele lumii ăsteia... Problemele pe care „ei" le creează. Iar „lor" nu le pică bine deloc asta.

– Şi crezi că vor să...

– Au făcut-o cu Kennedy, John Lennon, Prinţesa Diana... De ce s-ar opri la M?

Mi-am prins tâmplele între palme, îngrozită. Spencer a continuat:

– Suntem doi împotriva unei armate. Suntem lipsiţi de arme, iar ei au toată tehnica din lume la dispoziţie. Nu le trebuie inteligenţă, pentru că au avantajul dat de forţă. Pentru noi, e ca şi cum am fi cu mâinile goale, în faţa unui bombardier.

– Asta înseamnă că n-avem nicio şansă, nu-i aşa? – am murmurat, dar Spencer a scuturat hotărât din cap.

– Nu vreau să cred că n-avem nicio şansă. Nu te-aş fi adus înapoi, dacă aş fi crezut că e o cauză pierdută. M te iubeşte şi te vrea lângă el. Tu poţi să fii îngerul lui păzitor. Iar eu rămân, în continuare, gardianul vostru.

– Spencer, voiam de mult să te întreb ceva.

– Spune.

– De ce eu?

M-a privit, nedumerit.

– De ce să fiu eu aceea care ar putea să-l ajute? Ce am eu şi nu au atâţia alţi oameni... atâtea alte femei? De ce să mă iubească pe mine şi nu pe alta?

– Pentru că semănaţi, iar el a simţit asta. Pentru că sunteţi suflete-pereche. Doar că tu ai avantajul – să spunem – nepopularităţii.

– Şi asta ne ajută?

– Dacă şi tu ai fi fost sub lupă, ar fi fost o nenorocire. Dar, aşa, ai libertate de acţiune. Când M e în atenţia tuturor, tu poţi să-ţi îndeplineşti misiunea liniştită. Şi, da, asta vă ajută.

– Spuneai de agenţii din preajma lui M.

– Unii dintre ei sunt angajaţi ca bodyguarzi, aşa cum s-a întâmplat şi cu mine, pe vremuri. Alţii, cum e Terrel ăsta, s-au infiltrat pe post de prieteni. Are o influenţă din ce în ce mai mare asupra lui şi mi-e teamă să nu-l determine să ia nişte decizii greşite.

– M e foarte inteligent şi nu-mi pot închipui că s-ar lăsa manipulat de nişte... nişte...

– Rhea... Când eşti hăituit de-o viaţă, aşa cum e el; când cei în care ai avut încredere, te-au trădat; la un moment dat începi să te gândeşti că poate aşa e lumea făcută şi că nu există prieteni adevăraţi. Şi atunci, renunţi să mai fii atât de selectiv... de atent... Până la urmă, M e şi el un om ca toţi oamenii, care are nevoie să fie printre oameni, oricum ar fi ei. S-a săturat de singurătatea din turnul de fildeş.

– Dar nu e singur, ne are pe noi.

– Mda... Pe mine, care nu sunt decât un angajat şi pe tine, care eşti la 250 de mile distanţă.

Spencer avea dreptate. Mă întrebam cum aş fi putut eu să fac ceva pentru M, atâta vreme cât nu eram lângă el. Acum aflam că avea nişte prieteni care nu prea păreau să-i fie prieteni. Asta nu ar fi fost o noutate în „cealaltă viaţă”, dar am sperat că, întorcându-mă în timp, aş fi reuşit să schimb ceva.

– Ştii, Spencer, Terrel îl va convinge pe M să ia o decizie care îl va distruge, peste câţiva ani. Iar apoi îşi va pune cenuşă în cap şi se va jura că habar n-avea de vreo conspiraţie.

– Ştiu că e periculos. E un fost agent reactivat care a beneficiat de aceeaşi pregătire ca şi mine. Doar că el nu o foloseşte în scopuri bune. E un instrument perfect pentru „ei”: pervers, şovin, ahtiat după bani şi putere; mieros, ipocrit, abil, e capabil să o facă să-l iubească până şi pe Maica Tereza.

– Să înţeleg că e inteligent?

– Inteligent pe dracu'! – a răbufnit Spencer. Nu-l mână decât dorința de a parveni şi nu execută decât nişte ordine. Iar „ei" nu fac decât să se folosească, din plin, de asta. Când nu le va mai fi util, se vor debarasa de el, aşa cum au făcut-o cu atâția alții.

Oricât de îngrijorată eram, nu m-am putut împiedica să zâmbesc. Înțelesesem, de când îl cunoşteam pe S, că pentru el inteligența era incompatibilă cu răutatea. Pentru Spencer, un om inteligent nu avea cum să fie în altă tabără, decât în cea bună. Şi poate că nu era departe de adevăr.

– Va trebui să ai mare grijă cu individul ăsta. Mă tem că va face tot posibilul să-l țină pe M departe de tine; pentru că, dacă nasul meu nu mă înşală – şi până acum nu prea m-a înşelat – scopul lui ascuns e să-l izoleze de toți cei care îi vor binele, ca să-l poată manipula mai uşor. E posibil ca cineva să mă supravegheze şi pe mine.

Îmi era teamă – pentru M, pentru Spencer, chiar şi pentru mine – şi m-am întrebat, în gând, dacă am fi putut să ne opunem tăvălugului ocult care venea nemilos şi care părea de neoprit. Mai ales că, aşa cum spunea Spencer, eram cu mâinile goale. El mi-a citit gândurile şi, înainte de a porni motorul, mi-a spus încruntat:

– Nu-mi place să ştiu că te îndoieşti. E frustrant, ştiu; şi îți înțeleg îngrijorarea. Dar nu avem voie să ne îndoim. Suntem aici, amândoi, cu o treabă. Şi o vom duce la capăt. Trebuie.

Capitolul 18

Spencer m-a condus la întâlnirea cu M. El era în studio, înregistrând pentru noul album. Am stat în umbră, în spatele geamului din camera de montaj, ascultându-l şi privindu-l cântând. Era pentru prima oară când puteam să-l observ liniştită, atât de aproape, fără să mă stresez că l-aş stânjeni.

Era fascinant să-l văd la lucru. Era singur, numai el şi muzica, în câțiva metri pătrați, şi am simțit cea mai intimă apropiere care ar fi putut exista.

Ultima oară când îl văzusem live într-un concert, fusese în 1997 şi am mers în Hawaii pentru asta, pentru că pe continent nu ținuse niciun spectacol în acel turneu. Nu uitasem cât de minunat era pe scenă, câtă forță emana, câtă pasiune şi câtă dragoste pentru muzică; dar de data asta era altceva. Nu cânta în fața a zeci de mii de oameni, ci în fața a câtorva, care erau preocupați de sunet, de efecte, de ritm... Practic, eu eram singurul spectator. Iar el cânta...

„How can I live when you're not near?
Your voice's the sweetest sound I hear;
I kiss you in my mind and pray
To have you here for every day."[4]

Valuri de emoţie m-au cuprins din cap până-n picioare şi abia după ce m-a văzut şi a venit la mine, am înţeles de ce.

– Ce bine că eşti aici! Ţi-a plăcut melodia?

– E minunată.

– Am compus-o cu gândul la tine... pentru tine.

Aş fi vrut să-i sar de gât, dar a trebuit să mă abţin încă vreo două ore, timp în care M a discutat cu inginerii de sunet şi cu ceilalţi specialişti, explicându-le cum trebuia, în viziunea lui, să sune produsul final. Apoi ne-am urcat în limuzină, cu Spencer şi şoferul şi am plecat să mâncăm. Abia înăuntru, ghemuiţi unul într-altul pe canapeaua din spate, m-a sărutat de bun-venit. Era fericit că mă vedea; iar eu nu mai puţin. La masă, mi-a povestit entuziasmat despre lucrul la noul album, despre melodiile alese, despre faptul că se simţea mult mai matur şi mai împlinit, având copiii şi, mi-a spus, avându-mă pe mine.

– Ştii, melodia pe care ai auzit-o se numeşte *„You Must Be The One"* („Tu trebuie să fii aceea"). Şi fiecare vers, fiecare cuvânt din ea, e adevărat. Aş vrea să fii lângă mine... mereu.

Nici eu nu-mi doream altceva, dar n-am avut cuvinte să-i spun asta. Şi nici nu era nevoie, pentru că ştia.

– Simt că Dumnezeu mi-a dat şansa unui nou început. Şi mă întreb, uneori, de ce.

– Pentru că meriţi... „iubitul meu..."

– Crezi?

– Nu te îndoi de asta.

– Mda... – a răspuns, îngândurat.

[4] "Cum aş putea să trăiesc, când tu nu eşti aproape; vocea ta e cel mai dulce sunet pe care-l aud; te sărut în gând şi mă rog să te am aici în fiecare zi." (în limba engleză în text)

Mă durea cumplit gândul că, deşi merita tot ce era mai bun în lume, primise atât de puțin. Dacă cineva ar fi pus într-o balanță, de o parte tot ceea ce obținuse M de-a lungul vieții, iar de cealaltă parte tristețea, solitudinea şi zbuciumul sufletesc, cea din urmă atârna cu mult mai mult decât prima. Poate că asta era condiția geniului, dar asta nu însemna că durea mai puțin.

– Când va fi gata albumul?

– Nu ştiu. Poate la sfârşitul anului. Dar mai am destul de mult de lucru la el şi nu ştiu exact cât va mai dura. Ceea ce ştiu e că, indiferent cât mă presează cei de la Syne Records, albumul ăsta nu va vedea lumina zilei decât atunci când voi hotărî eu. Şi pe urmă sper să scap de ei, pentru totdeauna. Am obosit să-mi tot spună ce să fac. M-a obosit contractul cu ei. Dar în curând va expira şi, în sfârşit, voi fi liber.

Eram la curent cu problemele lui M legate de casa de producție cu care avea contract de mulți ani şi îi înțelegeam frustrarea. Spiritul lui liber nu se putea acomoda nicicum cu lațurile unui contract cu un colos, cum era Syne. Iar industria muzicală funcționa pe principiul machiavelic „e OK câtă vreme ne aduce bani – cu cât mai mulți, cu atât mai bine; dar după aceea, îl dăm la o parte, ca pe o haină uzată, şi ne luăm alta nouă." Industria fabrica vedete şi tot ea le spulbera, atunci când nu-i mai erau de folos – sau atunci când începeau să refuze a mai executa ordinele, ori începeau să aibă pretenția de a gândi singuri. Iar majoritatea erau ca nişte fluturi de-o zi, care apăreau de te miri unde şi dispăreau la fel, fără ca cineva să se mai întrebe de ce ori să-şi mai amintească de ei. Nici nu ar fi avut timp, pentru că, în timp ce un artist dispărea, altul era deja pregătit să-i ia locul. Îi studiasem pe câțiva. Păreau nişte marionete dirijate de păpuşari, fără personalitate, fără voință, incapabili de a se descurca în jungla industriei. Cu M a fost, însă, altceva. Era puternic, hotărât şi conştient de talentul lui. Era conectat la realitatea înconjurătoare şi decis să o expună. Muzica lui conținea mesaje clare, nobile; şi nu a lăsat pe nimeni să-l influențeze să facă altfel. El nu a fost niciodată un fluture de-o zi. Simțea că avea o misiune de îndeplinit şi nu aveam de

ce să mă îndoiesc de asta, pentru că şi eu simţeam la fel. Doar de asta mă întorsesem zece ani în timp – ca să-l ajut să-şi îndeplinească misiunea.

Era îngrijorat din cauză că Syne nu mai era de acord cu stilul său de lucru. Înregistra zeci de melodii pentru un album, până să decidă care urmau să fie cele câteva care să-l compună. Aşa făcuse dintotdeauna şi chiar era admirat pentru asta, iar rezultatele erau întotdeauna peste aşteptări. Însă, în ultimii ani, cei de la Syne se arătau tot mai nemulţumiţi şi mai puţin interesaţi să-l promoveze. Şi toate, numai din cauza acelui nenorocit de proces intentat de un escroc lui M, pe la inceputul anilor ’90. Din păcate, ştiam că acel proces nu era decât un pretext pentru Syne, care le făcea jocurile „elitelor” şi încerca să se debaraseze de superstarul rebel care nu se conformase posturii de sclav al industriei. Iar, dacă eu şi cu Spencer nu reuşeam să-l ajutăm, în curând avea să mai urmeze unul, şi mai devastator pentru M. Iar gândul ăsta m-a zguduit.

Ne-am petrecut seara în apartamentul lui, povestindu-ne unul altuia ce mai făcusem între timp, deşi nu prea aveam noutăţi în afară de cele pe care ni le împărtăşisem deja, din moment ce vorbeam la telefon atât de des. Iar noaptea aceea a marcat bucuria revederii cu atâta intensitate, încât am simţit că aş fi murit, dacă ar fi trebuit să mă mai despart vreodată de el.

A doua zi mi l-a prezentat pe Terrel. Nu mi-a plăcut absolut deloc şi era evident că nici eu lui. M-am simţit ca şi cum eram pe un câmp de luptă, faţă-n faţă cu Robocop şi, abia când m-a săgetat o durere în articulaţii, am realizat că aveam pumnii strânşi, gata de bătaie. Cât mi-ar fi plăcut, în clipa aia, să fiu numai eu cu Terrel pe pajiştea din curtea şcolii!... L-aş fi cotonogit, la cât eram de furioasă.

M era atât de fericit, încât n-a observat nimic şi, de dragul lui, m-am străduit să mă comport ca o lady. Zâmbeam politicos, în timp ce-mi închipuiam că-i învineţeam ochii lui Terrel. Răspundeam elegant la întrebări, iar în minte îl scalpam şi îi întorceam pielea pe dos. Ah, dacă aş mai fi fost copil, măcar pentru o clipă...

Spre bucuria mea şi iritarea lui Terrel, M l-a expediat repede, spunându-i că îl va revedea după ce eu mă voi fi întors acasă.

– Am numai două zile cu tine şi nu vreau să le irosesc cu altcineva – mi-a spus zâmbind, după ce Terrel a ieşit.

„Minunat!" Cele două zile le-am petrecut în acel apartament, numai noi doi, izolaţi de restul lumii iar, când a venit timpul să plec, am simţit o strângere de inimă, ca şi cum urma să se întâmple ceva rău. Nu mă gândeam decât la M şi la conspiraţia din jurul lui şi mi-era ciudă că accesul la el, în ciuda faptului că mă iubea, îmi era totuşi limitat. Nu-mi povestise nimic despre femeile care mai fuseseră în viaţa lui şi ştiam că nu-i plăcea să-şi amintească. Dar mai ştiam că fusese rănit şi mai mult ca sigur se temea de o suferinţă în plus – mai ales în acea perioadă, în care avea deja problemele, extrem de serioase, cu Syne Records şi trebuia să se concentreze asupra albumului pe care îl avea de făcut şi a cărui finalizare ar fi putut constitui calea lui de eliberare din chingile unui contract împovărător.

Ştiam că îşi dorea să fiu lângă el, îmi spusese asta; iar, dacă nu mi-o cerea încă, era pentru că avea motivele lui să n-o facă; şi eram convinsă că acele motive erau cât se poate de corecte. Poate că avea nevoie să-şi facă puţină ordine în viaţă. Abia divorţase de mama copiilor lui şi era încă prea curând pentru a începe o nouă relaţie. Era neliniştit din cauza contractului cu Syne, despre care realizase că nu era deloc avantajos pentru el şi de care se temea că, dacă ar fi reuşit să scape, eliberarea nu i-ar fi venit în termenii cei mai buni. Aveam încredere deplină în el şi nu intenţionam să-l pistonez în niciun fel. Pentru că îl iubeam.

La despărţire, l-am rugat să aibă grijă de el şi să nu uite că, indiferent ce decizii ar fi luat şi indiferent ce probleme ar fi avut, nu era singur. Ne-am sărutat, cât să ne ajungă până la următoarea întâlnire; şi am plecat cu Spencer către aeroport.

– Spencer, mi-e atât de teamă pentru el...

– Mda, te înţeleg.

– Nu ştiu cât timp mai avem, nu ştiu câtă influenţă pot avea cei care-l urmăresc... nu ştiu ce ar putea hotărî, în privinţa lui... Şi toate astea mă sperie.

– Ştiu.

– I-am văzut pe cei din jurul lui, unii dintre ei nu par deloc a fi nişte oameni buni... Iar Terrel e dracul gol. În timp ce discutam, l-am simțit cum cocea în minte strategeme prin care să-l controleze pe M şi să-l îndepărteze de mine... şi de oricine altcineva.

– Tot ce e posibil.

Eram atât de îngrijorată, încât am sesizat destul de târziu că Spencer era preocupat şi răspundea scurt. Mă obişnuisem ca el să fie cel care venea cu explicații, iar de data asta nu o mai făcea.

– Spencer, ce e cu tine? S-a întâmplat ceva?

– Hm... da.

– Ce anume?

– Sunt supravegheat. Ieri cineva mi-a scotocit prin lucruri. Iar aseară am observat că cineva umblase la frânele maşinii. Am fost cât pe-aci să-mi lipesc creierii de un zid din beton.

– Dumnezeule!

– Dar nu asta e problema, ci faptul că M putea să fie în maşina aia.

Spencer a tras pe dreapta, a oprit motorul şi s-a întors către mine.

– Rhea... S-ar putea ca, venind aici, tu să-i fi salvat viața lui M. Aseară trebuia să meargă la înregistrări şi a renunțat, pentru a sta cu tine.

– El ştie asta?

– Nu şi nici nu vreau să-i spun. Va şti că am avut un accident stupid şi atâta tot. Are destule probleme acum şi nu e cazul să-l mai dau şi eu peste cap, cu tâmpeniile astea. Cu atât mai mult, cu cât încă nu sunt sigur dacă îl vizau şi pe el, sau numai pe mine.

– Spencer... ai grijă...

– Nici nu fac altceva. Am ajuns să şi respir cu gândul la siguranța lui. Dacă-l scap din ochi, fie şi pentru o clipă, intru în panică.

– Am vrut să spun: ai grijă de tine. Mai exact, ai grijă *şi* de tine.

– Păi, am impresia că sunt singurul din preajma lui M care veghează asupra lui. Aşa că, vezi, trebuie să am grijă şi de mine. Sunt

nevoit sa fac asta – a spus, zâmbind amar. Hai să mergem la aeroport, ca să nu pierzi avionul.

Pe drum, am reflectat la Spencer şi la faptul că el privea mişcările noastre ca pe cele ale unor piese pe tabla de şah. Jocul ăsta la care participam noi, însă, era al naibii de periculos. Era un joc al vieţii şi al morţii, care nu respecta reguli, care nu avea principii şi în care puteau câştiga numai cei extrem de puternici şi de o hotărâre vecină cu nebunia. Nu ştiam cine putea fi regele negru, dar era evident că avea o gardă numeroasă şi foarte bine organizată. Spencer se vedea pe sine ca fiind nebunul alb iar, dacă era aşa, atunci nebunul ăsta îmi era tare drag.

Capitolul 19

Pe la începutul lunii mai, M fusese invitat la Monte Carlo, cu ocazia unui spectacol în cadrul căruia avea să i se înmâneze un premiu important. A vrut să-l însoțesc şi nu mi-aş fi dorit altceva dar, exact cu o seară înainte să plec, galeria mi-a fost spartă şi o parte dintre piese distruse. Nu eram sigură dacă fusese doar o coincidență, Spencer era convins că nu; dar ceea ce conta era că nu am mai putut să plec nicăieri, pentru că a trebuit să fac inventarul, să dau declarații şi să mă întâlnesc cu inspectorii de la compania de asigurări.

M a fost la fel de trist ca şi mine din cauza acestei întâmplări şi mi-a povestit apoi că, deşi era o mare realizare, nu s-a putut bucura pe deplin de premiul primit, ştiind că nu eram lângă el, ca să-i împărtăşesc bucuria. L-am asigurat că oricum eram cu gândul la el în fiecare clipă şi că, pentru doi oameni care se iubeau, distanțele erau o nimica toată. S-a dovedit asta când, la întoarcerea din Monte Carlo, a făcut o escală în Las Vegas, ca să mă vadă. Ne-am petrecut două zile

la un ranch din Nevada, unde ne-am relaxat făcând excursii călare prin deşert, privind apusul şi numărând stelele.

Era din ce în ce mai îngrijorat din cauza celor de la Syne, care îşi manifestaseră dezacordul în privinţa unora dintre piesele pe care el le alesese pentru noul album – şi nu mă mira deloc asta, pentru că acele piese erau destul de incisive şi aminteau de CIA şi de conspiraţia privind distrugerea planetei. Una dintre melodii se referea la extincţia pădurii amazoniene. Într-un videoclip realizat în 1995, M atrăsese deja atenţia, printre altele, asupra pericolului indus de defrişarea abuzivă, hotărâtă de nişte minţi tulburate şi care, mai mult sau mai puţin direct, avea să afecteze sănătatea lumii întregi. Spiritul lui, care cunoscuse o comuniune extraordinară cu natura, suferea văzând distrugerile provocate de mâna omului şi făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să trezească conştiinţe şi să facă decidenţii să-şi revizuiască planurile. Era conştient de planul de depopulare, de genocidul habitaturilor naturale ca parte a acestui plan; şi de pretextul socio-economic pe care-l foloseau „elitele" cu scopul de a-şi duce la îndeplinire acele planuri.

Era înduioşător să-l văd frământându-se pentru viitorul lumii în care vor creşte copiii lui – şi nu numai ai lui – şi era uimitor pentru mine să realizez câte informaţii avea despre toate acele lucruri, încă de pe vremea când era foarte tânăr. Suferea văzând copii nevinovaţi bolnavi şi înfometaţi; suferea văzând comunităţi întregi, rase de pe faţa pământului şi suferea la fel de mult pentru un copac doborât, ca şi pentru un animal rănit ori un om ucis. Era inimaginabil, câtă sensibilitate ascundea acest om, în spatele performanţelor de pe scenă, în spatele flash-urilor şi al dansului său incitant. Era incredibil, cum, având lumea la picioare, mai găsea timp să se frământe pentru problemele ei ascunse şi să încerce să găsească soluţii. Era greu de închipuit cum, în loc să profite de faima şi de banii câştigaţi, să-şi satisfacă cine ştie ce capricii ori să se scalde în bucurii mărunte – în loc de toate astea trăia destul de auster şi prefera să-şi dedice mintea şi rezervele financiare şi să se folosească de popularitatea lui, pentru a-i ajuta pe cei de care nu se interesa nimeni.

Privindu-l şi ascultându-l vorbind, am înţeles cum, un singur om, inocent şi sensibil, putea crea probleme unei ditamai organizaţii, celei care deţinea puterea mondială.

Se considera norocos că milioane de oameni îi ascultau muzica şi îi veneau la concerte; că oriunde mergea, toate reflectoarele lumii erau aţintite asupra lui; şi intenţiona să profite de asta, ca să aducă în prim-plan lucruri care, altminteri, ar fi trecut neobservate. Aproape că nu exista vreun colţ uitat de lume, vreo comunitate lăsată să moară de foame ori vreo specie ameninţată cu extincţia, pe care el să nu le fi vizitat şi să nu le fi ajutat. Acesta era unul – poate cel mai puternic – dintre motivele pentru care era iubit, de-a lungul şi de-a latul planetei. Acesta era unul – poate cel mai puternic – dintre motivele care îl inspirau în munca lui. Acesta era unul – poate cel mai puternic – pentru care „ei", păpuşarii, îl considerau periculos şi pentru care aveau să-l ucidă, dacă eu, Spencer şi toţi ceilalţi care ţineam la el, nu reuşeam să-i împiedicăm.

Deşi detesta să acorde interviuri, începuse să le accepte, din ce în ce mai mult, pentru că ştia ce se întâmpla în lume şi voia să vorbească despre asta. În timp ce intervievatorii căutau să afle bârfe de culise şi detalii intime despre viaţa lui, el dirija discuţiile către probleme serioase şi făcea apel la conştiinţa oamenilor. Ştia perfect de bine că puterea imbatabilă nu era dată de cine ştie ce arme sofisticate, ci de informaţie. Iar el era un om informat şi decis să împărtăşească asta cu cei mulţi şi ţinuţi în întuneric.

În luna august a anului 2000, M plănuise să meargă în Taiwan, pentru o acţiune caritabilă. M-am îngrozit, pentru că ştiam că insula urma să fie lovită de un taifun devastator. L-am avertizat pe Spencer şi m-am sfătuit cu el, cum să facem să-l împiedicăm. Tremuram pentru viaţa lui, în fiecare clipă în care nu-i eram alături şi era cumplit pentru mine să fiu informată despre evenimentele care aveau să se întâmple şi să-l ţin departe de ele, fără să-i spun de unde ştiam. L-am rugat cu cerul şi pământul să amâne călătoria în Taiwan, i-am spus că presimţeam că avea să se întâmple ceva rău şi am insistat să aibă încredere în mine. Avea de gând să meargă acolo pe 16 august, iar taifunul Bilis avea să lovească insula a doua zi, pe 17 august. Îşi

anunțase deja vizita, cei de acolo se pregătiseră şi îl aşteptau, iar el, deşi era tentat să mă asculte, nu voia să-i dezamăgească.

Până la urmă, Spencer a convins echipa tehnică ce se ocupa de avionul personal al lui M, să declare o defecțiune de ultim moment şi plecarea a fost amânată pentru data de 19. Am răsuflat uşurată când am auzit asta iar, când taifunul Bilis a lovit coasta de sud-est a Taiwan-ului, l-a străbătut şi s-a îndreptat spre China, lăsând în urmă multe vieți omeneşti distruse şi pagube materiale imense, M a fost devastat. M-a sunat imediat.

– Cum ai ştiut?

– Nu ştiu. Am avut o presimțire, atâta tot.

– Hm... Aşa o presimțire e incredibilă.

– Ştii foarte bine că astfel de lucruri se mai întâmplă.

– Da; dar... nu pot să-mi explic...

– Te iubesc. Probabil că simt orice ți se întâmplă.

Nu-mi plăcea deloc să-l mint şi ştiam ca nici lui nu i-ar fi plăcut asta, dar mi-am spus că o făceam pentru binele lui şi am continuat:

– Nu cred că e ceva care să poată fi explicat.

– Mda, poate că ai dreptate. Să fii tu îngerul meu păzitor?

– Mda, poate ca ai dreptate – am repetat, iar el a râs.

– Cred că tocmai mi-ai salvat viața.

În lumea din care venisem eu, M nu fusese în anul acela în Taiwan şi iar mă întrebam ce anume schimbasem eu, de fapt, din cursul istoriei. M-am gândit la faptul că, eu întorcându-mă în timp, se întâmplase ceva care îl determinase să facă acea călătorie şi, dacă nu aş fi reuşit, cu ajutorul lui Spencer, să-l facem să o amâne, l-aş fi pierdut cu 9 ani mai devreme decât în varianta inițială. Părea ca şi cum ceva – sau cineva – ținea morțiş să ne demonstreze, mie şi lui Spencer, că misiunea noastră nu avea nicio şansă, oricât ne-am fi străduit. La dracu'! Uneori aveam senzația că duceam o bătălie pierdută dinainte şi gândul ăsta mă înnebunea.

M a fost totuşi în Taiwan, în septembrie şi, cu această ocazie, a mobilizat diverse personalități din showbiz să contribuie la

reconstrucția zonelor distruse şi la ajutorarea locuitorilor cu apă potabilă, alimente şi medicamente.

În altă ordine de idei, Scully şi Mulder începuseră să-mi ceară insistent detalii despre planurile lui M privind noul album, despre acțiunile lui caritabile şi despre cei care îl însoțeau, atunci când călătorea pe undeva. La fiecare raportare evitam cu bună ştiință să menționez numele lui Spencer, ca să văd dacă se dădeau de gol, cerându-mi amănunte despre el. La început, n-au făcut-o şi speram că Spencer nu intrase în vizorul lor; dar apoi mi-am dat seama că sperasem degeaba. Voiau să ştie absolut tot ce se întâmpla în jurul lui M şi ce făcea fiecare dintre cei apropiați lui, inclusiv oamenii din gardă; inclusiv Spencer. Am aruncat în treacăt că Spencer părea inofensiv, că avea mai mult rolul de şofer, care să mă conducă la şi de la aeroport (eram sigură că oricum ştiau asta) şi că mi se părea un tip morocănos şi nefericit cu statutul lui. Asta părea să-i mulțumească, aşa că am continuat în acelaşi registru. După care l-am anunțat pe Spencer, ca să-l pun în gardă.

Cu M mă întâlneam odată la câteva săptămâni şi ori de câte ori îl copleşea dorul de mine şi putea să-şi ia o pauză. Uneori era de față şi Terrel, momente în care se întâmpla să-l văd fierbând de ciudă. El era „paranormalul" din preajma lui M, dar eu intuisem taifunul din Taiwan şi nu putea să-mi ierte asta. Pe de altă parte, el era lângă M mai tot timpul, nu eu. El era prietenul care îl însoțea peste tot, eu eram doar iubita pe care o întâlnea când şi când. El era agent CIA şi beneficiase de o pregătire temeinică în domeniul manipulării; eu aveam doar avantajele oferite de informațiile privind evenimentele majore care aveau să se întâmple în următorii ani, de faptul că M mă iubea şi de existența lui Spencer, care funcționa ca ochiul de veghe asupra lui M, în absența mea. Aceste avantaje puteau să însemne mult sau puțin, în funcție de capacitatea mea de a le valorifica. Oricum, se părea că Terrel pierduse mare parte din terenul câştigat în fața lui M, după povestea cu taifunul şi îl simțeam nesigur în privința poziției lui, ceea ce ar fi putut să-l determine să facă nişte greşeli care m-ar fi scăpat definitiv de el. Dar asta rămânea de văzut.

Spre sfârşitul anului 2000, M mi-a spus că îi era din ce în ce mai greu să stea departe de mine şi m-a întrebat dacă aş fi fost de acord să mă mut în LA. Era tot ce-mi doream mai mult pe lume, dar aveam multe aspecte de luat în calcul, amândoi, în cazul în care aş fi făcut pasul ăsta. Spencer m-a asigurat de tot sprijinul lui (de parcă ar mai fi fost nevoie!) în cazul în care aş fi decis să mă mut şi era de părere că, a fi lângă M, ar fi fost cel mai bun lucru pentru a-l proteja. Eram conştientă de asta, doar că nu ştiam dacă M era pregătit pentru o astfel de relaţie şi mă întrebam dacă nu cumva această dorinţă apăruse din cauza stresului cauzat de tensiunile dintre el şi Syne. Mi-era teamă să nu-l tulbur şi să nu-l împiedic în lucrul pentru acel album, care era crucial pentru el şi de care depindea viitorul lui profesional. Mi-era teamă că, ori el ori eu, am fi putut ajunge, cândva, la concluzia că prezenţa mea îi afecta munca şi mi se strângea inima la gândul că asta ar fi distrus totul. Îl iubeam prea mult ca să accept ca cineva să-l distragă de la misiunea lui. Mai ales eu.

În plus, presa aflase deja despre mine şi de câteva luni bune mă vâna, aşa că întâlnirile noastre în Las Vegas deveniseră adevărate aventuri, în care eram nevoiţi să imaginăm tot felul de stratageme pentru a ne ascunde de paparazzi. M era obişnuit (doar se lupta de o viaţă cu ei) şi încerca să ia totul ca pe un amuzament dar, chiar dacă îmi ascundea asta, ştiam că era îngrijorat pentru mine şi că se simţea vinovat pentru că mă expusese. Iar eu mă gândeam la el şi la faptul că toată viaţa fusese hăituit astfel; şi mă întrebam cum de mai avea puterea să se amuze. Poate că numai copilul dinlăuntrul lui, acela pe care nu l-a lăsat niciodată să dispară, îl ajuta să treacă, zâmbind, peste provocări; să se ridice atunci când era la pământ; să-şi şteargă fruntea cu dosul palmei şi să-şi spună: „Gata, a trecut. Hai mai departe.”

Până la urmă, M a analizat mai bine situaţia şi mi-a spus că poate ar fi mai avantajos pentru amândoi să se mute el în Las Vegas, aşa încât hotărârea a fost amânată pentru momentul în care am fi ştiut clar care variantă era mai bună.

***

La câteva săptămâni după intrarea în mileniul al treilea, eram singură acasă şi-mi făceam o analiză privind evoluţia vânzărilor din anul care tocmai se încheiase. Televizorul era deschis şi rula un program de ştiri mondene.

Cu nasul în hârtii, am tresărit iar inima a început să-mi bată cu putere. Nick? La auzul numelui său, am dat sonorul mai tare. Se căsătorise cu fiica unui magnat al industriei farmaceutice, despre care ştiam că era membru al Grupului Bilderberg. Nu-mi venea să cred... Crainica dădea detalii despre nunta fastuoasă la care luaseră parte sute de somităţi, despre planurile de viitor ale tinerilor însurăţei iar pe ecran se afişau secvenţe înregistrate de la eveniment. Nick... Îi făcusem odată rău, atunci când l-am lăsat singur şi deznădăjduit... Şi, de parcă nu fusese destul, aflam că tocmai intrase în rândurile duşmanilor lui M... şi alor mei.

Mă holbam la imaginile difuzate şi încercam să-mi dau seama dacă, măcar, era fericit. Părea că da. Mi-am privit inelarul pe care, până în urmă cu un an şi ceva, purtasem inelul dăruit de el. Abia când o lacrimă a căzut, zdrobindu-se de locul pe care fusese cândva diamantul, am realizat că plângeam. Nu mă mai gândisem deloc la el, în ultimul an; fusesem atât de egoistă în dragostea mea pentru M, încât îi oferisem toate gândurile, toate preocupările, totul; şi nu mai lăsasem loc pentru omul lângă care petrecusem zece ani şi care, indiferent ce s-ar fi întâmplat, făcea parte din trecutul meu... din viitorul meu... la dracu'! Nici eu nu mai ştiam de care parte a timpului mă aflam.

Într-o frântură de interviu, Nick declara că lucra la un studiu privind efectele terapeutice ale unui medicament nou, care ar fi revoluţionat tratamentul în psihiatrie. Auzisem câte ceva despre acel medicament, ştiam că era produs de compania socrului (una dintre fortăreţele „elitei") şi că, încă de la anunţarea lansării lui pe piaţă, se iscaseră nenumărate controverse legate de posibilele efecte adverse, efecte care nu fuseseră analizate îndeajuns şi care s-ar fi putut dovedi a fi foarte grave. Specialiştii avertizau ca un asemenea medicament ar fi urmat să fie utilizat pentru controlul mental, nu numai al pacienţilor,

ci al oricărui cetățean pe care sistemul, din diverse motive, l-ar fi considerat indezirabil.

„Nick... tu nu credeai în medicamente. Nu credeai în *ăştia*. Tu aveai un spirit rebel şi de neîngrădit. Ce ți-au făcut ei? Ce ți-am făcut *eu*, Nick?”

Capitolul 20

Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la Nick, pentru că, în seara aceea, m-a sunat M, aproape plângând, să-mi spună că tensiunile dintre el şi Syne luaseră amploare, că abia atunci, după atâția ani, aflase cu exactitate care erau termenii contractului şi că aceştia erau cât se putea de înrobitori pentru el.

– Sunt... sunt distrus, Rhea! N-o să scap niciodată de ei. N-o să mai fiu liber...

– Nu se poate, trebuie să existe soluții. Ai discutat cu avocatul tău?

– Închipuieşte-ți că avocatul meu e şi al lor, iar eu sunt ultimul care a aflat asta. Doamne, cum am putut să fiu atât de orb? Cum am putut...

– Liniştește-te, iubitul meu. Sunt sigură că va fi bine. Trebuie să fie bine.

– Rhea, nu ştii... Nu mă lasă să pun în album melodiile pe care le vreau eu. Nu mi-au aprobat bugetul pentru videoclipuri. Nu mă mai

promovează. Dar nici nu mă lasă să plec de la ei. Parcă nu mai sunt interesați de nimic altceva, decât să mă distrugă. Vor să mă distrugă, Rhea! Vor să mă distrugă...

– Nu pot să cred că ar fi în stare de una ca asta.

– Ba da, sunt în stare şi o vor face, ştiu...

– Păi, ce ar obține distrugându-te?

– Drepturile asupra muncii mele de o viață. Asta urmăresc. Şi asta e stipulat în contractul ăla nenorocit. Dacă se va termina cariera mea, conform contractului voi fi nevoit să le cedez totul. Voi pierde totul.

– Doamne!

– Tu nu-i cunoşti, Rhea. Sunt malefici, sunt teribili. Şi-l au în frunte pe cel mai mare dintre tartori! Oh, Rhea, de ce sunt unii oameni atât de răi?

„De ce eşti tu, atât de bun?" Am oftat, deşi îmi venea să zâmbesc cu duioşie, simțindu-l înverşunat ca un copil căruia tocmai i s-a făcut o nedreptate. Mi-am imaginat că era lângă mine, că îşi pusese capul pe genunchii mei şi îl mângâiam, până se liniştea şi adormea. Era atât de vulnerabil în acele momente, încât parcă nu era el, cel care se lupta hotărât cu brațele caracatiței uriaşe pe care o reprezenta sistemul şi cel care aduna laolaltă oameni din toată lumea, îndemnându-i să nu se lase doborâți. Părea că toată energia lui se epuizase şi că nu-şi mai găsea izvorul din care să se adape, ca să prindă iar puteri.

– Pentru că aşa sunt ei...

– Dar nu vreau să cred că nu se pot schimba.

Pentru o fracțiune de secundă, mi-a apărut înaintea ochilor imaginea lui Nick.

– Se pot schimba... sigur că da.

– Trebuie să existe pe lumea asta ceva, orice, care să-i mişte, care să-i facă să arate că sunt oameni. Doar sunt oameni, nu-i aşa?

– Sunt...

– Oh, Rhea, de ce nu eşti aici? Am atâta nevoie de tine! Sunt copleşit şi simt că nu pot face față de unul singur.

– Poți, iubitul meu; eu sunt convinsă că poți. Nu cred că-ți dai seama cât eşti de puternic. Ai trecut tu peste altele, mai grele. Vei trece şi peste asta.

– Crezi?

– Sunt sigură. Şi, mai ales, nu uita că nu eşti singur. Mă ai pe mine şi...

– Şi?

– Şi milioanele de oameni care aşteaptă să faci ceva pentru ei.

– Ah, da. Ai dreptate. Gata cu văicăreala! Trebuie să mă adun, pentru că am treburi mai importante de făcut.

– Da.

– O să termin albumul ăsta şi, dacă nu se poate altfel, o să mă judec cu cei de la Syne ca să-mi dea drumul... deşi urăsc să fac asta.

– O să se rezolve, ai să vezi.

– Da, sigur... Nu ştiu cum, dar găsesc eu ceva.

– Ai încredere în tine; şi nimic nu te va putea împiedica să faci ceea ce-ți propui.

– Eşti minunată, ştii asta?

– Nu ştiu. Te iubesc, asta ştiu cu siguranță.

– Oh, şi eu te iubesc; dacă ai şti...

– Ştiu.

Până în primăvară, m-am adâncit, aproape cu disperare, în muncă. Începusem să particip la licitații pentru diferiți clienți, galeria mea prospera şi îmi angajasem un asistent. Căutam din ce în ce mai des compania tatii şi a lui Lynn, ca să nu mă mai gândesc tot timpul la M, la Nick şi la faptul că, deşi visul meu se împlinise – îl întâlnisem pe M, eram iubita lui – totuşi ceva îmi lipsea. Aş fi vrut să fiu lângă el, dar mă temeam să nu ajungă vreodată să simtă că îl incomodam ori că-i îngrădeam libertatea. Îmi era destul de bine aşa, să ştiu că mă iubea şi să ne întâlnim la perioade de două sau trei săptămâni, dar mă îngrijorau cei din jurul lui şi faptul că, dacă i s-ar fi întâmplat ceva, nu i-aş fi fost aproape. Nu reuşeam prea mult să-mi controlez gândurile, tata observase că se întâmpla ceva cu mine şi îl surprindeam uneori cercetându-mă, bănuitor. M-a întrebat, de câteva ori, dacă eram OK şi i-am răspuns că da; însă probabil că pe chipul meu se citea adevărul şi

îmi venea să-i strig că „nu, nu sunt deloc OK, sunt vraişte; iar viaţa mea e mai încâlcită decât blana unui câine Bergamasco!... Ştiu de unde vin, dar nu ştiu unde am ajuns şi nici încotro să mă îndrept. Ştiu ce trebuie să se întâmple, dar nu ştiu în ce fel şi, mai ales, cu ce preţ!... M-am întors ca să schimb lucrurile în bine şi, până acum, tot ce am reuşit a fost să-i pun în pericol viaţa lui M şi să-i vând sufletul lui Nick...” M-am simţit, dintr-odată, cumplit de neajutorată. Cei doi oameni din faţa mea, tata şi Lynn, îmi erau singurii apropiaţi, dar nu puteam să le spun nimic din ceea ce mă frământa; Spencer mă avertizase să nu mai discutăm prin telefon, pentru că se ştia ascultat... M mă tachina, cerându-mi câteodată să-i spun dacă a doua zi îl va durea spatele la şedinţa de coregrafie ori dacă vreunul dintre copiii lui îşi va juli genunchiul la joacă – apropo de „presimţirea” mea cu taifunul. Se apropia ziua tragediei din 11 septembrie şi mă cuprindea panica la gândul că, deşi aveam avantajul de a şti ceea ce urma să se întâmple, nu-mi folosea la nimic: nu puteam să împedic nimic, nu puteam să avertizez oamenii şi, mai mult decât atât, îmi era groază ca M să nu ia, tocmai atunci, decizia de a merge la New York, la fel ca în cazul cu Taiwan. Trebuia să-l anunţ pe Spencer, cu prima ocazie, ca să fie cu ochii-n patru.

Pe la jumătatea lunii mai 2001, M a venit în Las Vegas pentru o întâlnire şi bineînţeles că asta era o ocazie bună să ne vedem. Iar eu aşteptam cu nerăbdare să am şi posibilitatea de a sta de vorbă cu Spencer. Când a venit să mă ia, pentru a mă conduce la hotelul unde se cazase M, l-am poftit să urce la mine, ca să discutăm pe îndelete. Era mult mai îngândurat ca de obicei şi parcă îmbătrânise cu zece ani în ultimele luni. I-am povestit despre tragedia care avea să se întâmple pe 11 septembrie, deşi îmi închipuiam că trebuia să fie la curent, doar fusese cândva în viitor; voiam doar să stabilim ce măsuri am fi putut să luăm în cazul în care M s-ar fi aflat în pericol. Am fost uimită să aflu, însă, că Spencer nu ştia. Intuia, numai, că avea să se petreacă o nenorocire şi nu avea detalii.

– Cum nu ştii? Ai fost în viitor, n-ai aflat asta?

– În viitorul în care am fost eu, nu se întâmplaseră multe lucruri din cele pe care le văd acum – a spus el, cu tristețe.

Nu-mi venea să cred... Îngrijorările mele, legate de faptul că întoarcerea mea în timp ar fi putut cauza mult rău, păreau să se confirme. Asta ar fi însemnat, oare, că nu aş fi avut nicio şansă să împiedic nimic din ceea ce avea să urmeze?

– Spencer... mă tem că ne punem de-a curmezişul unor lucruri care se vor întâmpla, oricum. Ba mai mult, simt chiar că le grăbim evoluția.

– Dacă „ei" nu ar fi intervenit în viața lui M şi a ta, de la bun început, totul ar fi fost bine – a izbucnit el, furios. Tu nu ştii, Rhea, cum arăta lumea în care am fost eu... şi cum ar fi arătat, dacă „ăştia" nu şi-ar fi băgat coada. Nu mai existau războaie, națiunile îşi vedeau liniştite, fiecare, de viețile lor; oamenii evoluau frumos, erau fericiți... nu mai existau nici foamete, nici SIDA; copiii îşi trăiau copilăria, preoții oficiau mult mai multe nunți şi botezuri decât înmormântări... Se foloseau surse de energie alternativă, fiecare îşi vedea de treabă în bucătica lui şi nu-l interesa să acapareze fâşia vecinului. Diferențele dintre diferitele pături sociale deveniseră infime, iar Africa era un loc verde şi prosper.

– Oare s-ar fi putut, într-adevăr, să existe o astfel de lume?

– Ar fi existat, Rhea... ar fi putut să existe, dacă şleahta asta de bancheri, magnați ai petrolului, fabricanți de armament şi de chimicale; impotenții ăştia care se cred stăpânii lumii, nu ar fi avut puterea pe care noi, *noi* le-am oferit-o pe tavă, prin ignoranță, prin delăsare, prin faptul că ne-am pus nişte ochelari de cal şi ne încăpățânăm să nu-i dăm jos. E ca în povestea cu Vrăjitorul din Oz, în care locuitorii vedeau totul în verde, erau convinşi că aia era realitatea şi nu-i ducea capul să-şi scoată dracului ochelarii ăia cu lentile verzi. Îi țineau tot timpul la ochi, pentru că aşa li se spusese şi nu erau absolut deloc curioşi să vadă ce era dincolo de ei.

Era atât de înverşunat, încât nu observase că vorbele lui îmi amplificau teama şi mă aruncau într-o tristețe soră cu deznădejdea. Nu spuneam nimic, îl ascultam şi lacrimi grele începuseră să-mi şiroiască pe obraji.

– Nu pricep, în ruptul capului, cum putem fi atât de orbi?... Cum e posibil ca milioane de oameni inteligenți să se lase manipulați de o mână de proști, de idioți, de... de... Cum e posibil să ne lăsăm viețile noastre şi ale copiilor noştri, pe mâna unor dobitoci? Pentru că asta sunt: nişte dobitoci, şi nimic mai mult! Nişte dobitoci şi nişte cretini! Pentru că nişte oameni normali nu ar distruge cu bună ştiință planeta asta pe care trăiesc ei şi pe care vor trebui să trăiască urmaşii lor. Ştii, un om normal nu şi-ar da foc casei, pentru că e conştient că pe urmă nu va mai avea unde să se adăpostească. Dar idiotul o face fără să se gândească la asta, pentru că e idiot. După aia o să moară ca un tâmpit, înghețat de frig ori hăcuit de lighioane; dar dacă e idiot, ce poți să-i ceri? Aşa sunt ăştia, Rhea... Nimic din ceea ce fac ei nu are vreo noimă... nici măcar pentru ei înşişi, la fel cum idiotul n-ar fi în stare să spună de ce a dat foc la casă. I-a venit s-o facă şi gata. Rhea... plângi?... uf... iartă-mă că te-am speriat. Am vorbit fără să-mi dau seama.

Am scuturat din cap, ca şi cum nu era nicio problemă; dar lacrimile continuau să curgă în şuvoaie.

– Se adunase prea mult năduf şi nu am cui să-l spun, altcuiva. Şi eu sunt singur, ca şi tine; nu ne avem decât unul pe altul şi suntem singuri împotriva tuturor, la dracu'! Rhea... nu mai plânge. Acum te vei întâlni cu M şi nu trebuie să te vadă aşa, pentru că se va întrista şi el. În plus, îți va cere explicații pe care ştii bine că nu i le poți da.

Era corect ceea ce spunea Spencer dar nu mă puteam stăpâni, ba dimpotrivă, plângeam mai tare şi în clipa aceea aş fi vrut s-o țin aşa, până mi-ar fi secat lacrimile sau... până la sfârşitul care simțeam că se apropia şi nu ştiam cum ar fi putut să fie. Până la sfârşitul lumii... Spencer s-a ridicat, a căutat prin bucătărie şi s-a întors cu două pahare cu apă.

– Bea puțin, ca să te liniştești. Uf... Chiar şi eu am nevoie să beau ceva.

Nu mă puteam opri din plâns iar Spencer mă privea neajutorat şi neştiind ce să facă.

– Rhea... Uită-te la tine, plângi ca un copil. Parcă nu mai eşti femeia puternică şi hotărâtă care a venit aici, ca să îndeplinească o misiune.

Bineînţeles că nu mai eram la fel ca la-nceput, pentru că între timp se întâmplaseră nişte lucruri care dăduseră totul peste cap. Aveam trei variante de viitor: cea bună, pe care o văzuse Spencer; cea rea, pe care o văzusem eu şi cea actuală, pe care o vedeam amândoi şi care era şi mai rea. Eram copleşită, dezorientată şi foarte speriată.

Mi-a luat ceva timp să-mi revin şi doar gândul că nu voiam să mă vadă M în halul acela m-a ajutat. M-am dus la baie să mă spăl pe faţă şi, când m-am întors în living, i-am spus lui Spencer, cu tot calmul de care eram în stare:

– Gata, acum sunt OK.

El m-a privit neîncrezător.

– Eşti sigură?

– Da. Hai să mergem.

Capitolul 21

Bucuria revederii lui M m-a făcut să las deoparte orice urmă de îngrijorare. Era ciudat cum, de fiecare dată, emoţiile erau aceleaşi şi de fiecare dată mă simţeam ca şi cum îl întâlneam pentru prima oară. Am stat de vorbă până târziu, mi-a povestit despre albumul care avea să fie gata prin toamnă şi despre ce mai făcuse între timp – era la fel de activ ca întotdeauna în participarea la diverse acţiuni umanitare şi în lupta împotriva discriminărilor de orice fel (rasiale, sociale, etnice) şi tocmai ţinuse un discurs, în care atrăsese atenţia asupra pericolului în care se aflau generaţiile viitoare, din cauza conjuncturii socio-economice şi a faptului că tinerii creşteau înconjuraţi de multe lucruri, care mai de care mai rele, în loc de dragoste şi moralitate. Societatea spre care ne îndreptam, acea „Nouă Ordine Mondială" pe care o auzeam proclamată peste tot în media, urmărea desfiinţarea valorilor culturale, morale, tradiţionale şi conducea omenirea către o catastrofă din care nu şi-ar mai fi revenit. M era conştient de toate aceste lucruri, la fel de bine cum era conştient de multe altele şi era

evident că interesul lui pentru promovarea lucrurilor bune – cele puține care mai rămăseseră – nu era deloc pe placul decidenților de la nivel înalt. A vrut să-i povestesc şi eu ce mai făcusem şi i-am spus că închiriasem un atelier pe Tropicana Avenue şi că, în timpul liber, mă izolam acolo ca să pictez ori să fac schițe. A fost surprins să afle asta.

– Ia uite... ne cunoaştem de atâta vreme şi nu ştiam că pictezi.

– Mai sunt încă multe lucruri pe care nu le ştii despre mine – i-am zâmbit.

– Mda... şi am impresia că unul e mai interesant decât altul. Povesteşte-mi.

– De pe vremea când eram studentă la Facultatea de Arte, îmi plăcea să merg în diverse locuri, să surprind oamenii obişnuiți, făcând lucruri obişnuite. Îmi luam cu mine şevaletul sau blocul pentru schițe întotdeauna, pentru că de multe ori se întâmpla să văd ceva care mă inspira. Cel mai mult îmi plac portretele. Am portrete de toate felurile, ale unor oameni de toate vârstele şi de toate categoriile, în diferite locuri şi ipostaze.

– Le-ai păstrat?

– Pe toate.

– Când mi le arăți şi mie?

– Când vrei.

– Mâine.

– OK.

– Eşti grozavă, ştii?

Am râs şi l-am sărutat. Am petrecut noaptea cu cel mai bun, mai frumos şi mai misterios om din lume. Iar omul acela era iubitul meu.

A doua zi l-am dus la atelier. I-au plăcut schițele sprijinite peste tot de pereți, mirosul de vopsea şi de cărbune, chiar şi paleta pătată, pensulele puse la uscat ori colecția de materiale. Mi-a cerut să-i explic diferențele dintre pasteluri, acuarele, uleiuri ori acrilice; tehnica desenului în cărbune ori tipurile de creioane folosite pentru schițe. A vrut să vadă tot ce aveam acolo, i-am prezentat fiecare colț al atelierului şi i-am spus povestea fiecărei lucrări. Cel mai mult l-a impresionat un album în care aveam câteva zeci de portrete de copii,

pe care le-a studiat cu atenție. Le făcusem în primul an de studenție, la Spitalul Sunrise din Las Vegas, ca parte dintr-o temă care se numea „Diferitele fețe ale copilăriei". Mi-am amintit cu nostalgie de perioada aceea şi i-am povestit cum, în timp ce colegii mei se duseseră în parcuri, în şcoli ori în teatre, eu alesesem spitalul, pentru că simțisem că suferința făcea, din păcate, la rândul ei parte din copilărie (cel puțin, a unora dintre copii) şi că merita să aduc în lumină acel aspect, pentru ca oamenii să nu uite că nu toți copiii râdeau şi erau fericiți. M a vrut să ştie detalii despre copiii pe care îi desenasem şi a fost înduioşat de povestea fiecăruia dintre ei.

– Nu le-ai expus niciodată?

– Ba da. Universitatea a organizat o expoziție, în anul acela, într-una dintre galeriile campusului şi a fost destul de bine mediatizată.

– Cred că desenele tale au fost cele mai apreciate – a spus el, zâmbind.

– Nu ştiu dacă a fost aşa, dar ştiu că, la scurt timp după aceea, s-au organizat nişte acțiuni pentru copiii aceştia.

– Hm... nu mă miră. Desenele tale au ceva... nu ştiu cum să spun... prind esența. Da, asta e. Au suflet. Doamne, cât de frumoase sunt! De ce nu mi-ai spus până acum despre asta?

– Nu ştiu... nu m-am gândit.

– Foarte rău ai făcut. Aşa ceva nu merita să fie ținut ascuns.

– Iartă-mă.

– Hm... să vedem... Te iert, cu o condiție: luna viitoare o să merg în Mumbai, India, pentru o acțiune umanitară, organizată de fundația mea. Şi vreau să vii cu mine. Îți iei şi creioanele, blocul de schițe, totul. Vei avea ce să desenezi, te asigur. Şi după aia o să facem o expoziție. Oamenii vor fi mult mai impresionați de schițele tale, decât de nişte imagini filmate. Şi poate că vom obține ceva bun din treaba asta. Atenție; asta trebuie sa obținem. E suficient.

Îl priveam vorbind, însuflețit şi nu m-am putut opri să mă întreb: de unde avea atâta energie? Ce anume îl motiva, ce anume îl alimenta?

– Spune-mi...
– Da?
– Tu nu oboseşti niciodată?
– Nu.
– Cum aşa?
M a râs.
– Aşa sunt eu, trebuie să mă mişc continuu, altfel nu mi-e bine.
Cât de simplu!

***

Călătoria în Mumbai s-a amânat cu o lună, iar eu am aflat, în iunie, că eram însărcinată. În ziua aceea am râs şi am plâns ca o nebună. Eram fericită la gândul că purtam copilul lui şi-mi era teamă să-i spun, pentru că nu ştiam cum ar fi primit vestea. Ştiam că el iubea copiii, pe toți, din toată lumea... dar de data asta era cu totul altceva... pentru că era vorba de copilul lui. Noi nu discutaserăm niciodată despre subiectul ăsta, habar n-aveam dacă şi-ar fi dorit să aibă un copil cu mine şi nici dacă, întâmplându-se totuşi, s-ar fi bucurat. Avea deja doi copii; avea problemele cu Syne care erau încă departe de a se rezolva; avea un album de lansat şi, peste toate, o întreagă conspirație în jurul lui, ca o caracatiță care stătea să-l înghită de viu. Nu eram sigură dacă, un copil cu mine, ar fi fost o bucurie şi nu doar o altă grijă pe care s-o ducă în spate... oricât de mult m-ar fi iubit.

Trebuia să vorbesc cu Spencer, neapărat. I-am trimis un mesaj şi apoi m-am dus în Floyd Lamb Park. M-am aşezat pe iarbă, lângă copacul sub care M m-a sărutat pentru prima oară şi am revăzut în minte toate clipele petrecute cu el. Nu mi-am dat seama când am început să plâng. Am stat aşa ore în şir, încremenită într-o durere care mă amorțea, până când două veverițe s-au apropiat atât de mult, încât una dintre ele mi-a sărit în poală şi s-a uitat drept în ochii mei. Le-am recunoscut, erau cele pe care le văzusem împreună cu M. „Ce-ar fi dacă eu ți-aş face curte ție?... m-ai tachina?" – mi-am amintit vorbele lui şi veverița din poala mea a chicotit, de parcă-mi auzise gândurile.

„De ce râzi?... De ce te uiți așa la mine?... Sunt doar o femeie care a câștigat ceva și s-ar putea ca, în schimb, să piardă totul.”

Seara, m-am dus la tata și la Lynn, pentru că nu voiam să fiu singură. Au simțit că se întâmpla ceva cu mine dar nu m-au descusut, doar s-au străduit să mă înconjoare cu afecțiune și să mă facă să-mi uit de necazuri, oricare ar fi fost ele. La un moment dat, însă, m-a podidit plânsul din senin și am fugit la baie. Lynn a venit după mine, îngrijorată. M-a tras spre marginea căzii, m-a făcut să mă așez și mi-a pus mâinile pe umeri.

– Rhea, ce e cu tine?

Nici dacă aș fi vrut n-aș fi putut să-i răspund, din cauza suspinelor care-mi întretăiau răsuflarea.

– Of, copilul meu, cine te-a necăjit?

Pentru o clipă, am avut senzația că o auzisem pe mama și m-am agățat de ea, cu toată puterea, hohotind. Parcă eram din nou mică și plângeam la pieptul mamei pentru cine știe ce „tragedie” copilărească. Ea mă mângâia pe păr și-mi șoptea că va fi bine.

– Nu știi... nu știi... – am reușit să murmur.

– Ba cred că știu, Rhea. Ești îndrăgostită.

– Eu... De unde știi?

– Se vede, draga mea. Și mai cred că ești însărcinată. Și că el nu e lângă tine.

Eram copleșită. Nu mă așteptasem ca Lynn să-și dea seama dar, mai mult decât atât, mă surprindea să o simt atât de apropiată, de caldă și de înțelegătoare. Poate că ea mi-ar fi putut fi prietena de care aș fi avut nevoie... dacă aș fi avut timp să observ că era un om cu suflet bun. Doar tata o iubea, nu?... Aș fi putut să am încredere în sentimentele lui. Aș fi putut să o iubesc și eu.

– Oh, Lynn... Am o problemă foarte mare și nu știu cum voi ieși din ea.

– El știe de copil?

– Nu. Și mi-e teamă că o să-l pierd, când va afla.

– De ce spui asta?

– Pentru că... nu știu...

– Nu ştii dacă te iubeşte?

– Ba da, mă iubeşte, dar el... nu ştiu dacă vrea un copil cu mine. Şi nu ştiu dacă are nevoie de asta acum, când...

– Când?

Oricât de afectuoasă era Lynn, nu puteam totuşi să-i spun tot; aşa că am încheiat, evaziv:

– E ocupat cu alte lucruri.

Ea a înțeles.

– OK, nu trebuie să-mi povesteşti decât ceea ce consideri că e cazul să ştiu. Dar te rog să nu uiți că, orice-ar fi, noi, adică eu şi tatăl tău, suntem aici şi-ți vom fi alături mereu. Orice-ar fi – mi-a repetat, ca să fie sigură că am priceput.

– Îți mulțumesc, aveam nevoie de asta.

***

Spencer m-a sunat noaptea târziu, de pe un număr pe care nu-l cunoşteam. I-am spus, dintr-o răsuflare, ce se întâmplase. Câteva momente n-am auzit nimic şi m-am speriat.

– De ce taci?... Nu e bine, nu-i aşa?

– Hm... Ba, s-ar putea să fie mai bine decât crezi. Un copil ar fi un mare avantaj pentru tine.

– Ascultă, tu nu poți să gândeşti decât în termeni de strategie şi avantaj? Ori îți bați joc de frământările mele?... Cum poți să fii atât de cinic?

– Iartă-mă, ai dreptate. Oricum, e clar că nu poți să-i ascunzi asta lui M.

– Ba pot, cum să nu? E atât de simplu să ascunzi un copil... o nimica toată... Evident că nu pot să-i ascund asta! Nu de-aia voiam să vorbesc cu tine, ci pentru că speram să-mi poți spune la ce să mă aştept. Sunt singură, Spencer... atât de singură... Nu am pe nimeni, în afară de tine, cu care să vorbesc. Iar tu...

– Din păcate, nu pot să te ajut. Nu am de unde să ştiu cum va reacționa M. Dar cred, simt, că va fi bine.

– Crezi sau simți?

– Şi una, şi alta. Nu văd de ce să nu se bucure. La urma-urmei, îi vei dărui un copil. Iar asta e întotdeauna ceva minunat.

– Nu crezi că ar putea să considere că am făcut-o intenționat, ca să-l leg de mine?

– Ai făcut-o intenționat?

– Spencer, mă înnebuneşti! Sigur că nu!

– Păi, atunci, n-ai de ce să-ți faci probleme. M te iubeşte.

– Da, dar...

– Nu te mai lăsa copleşită de îndoieli şi nu-ți mai pune întrebări la care ştii că nu-ți poți răspunde singură. M te iubeşte. Asta e sigur. La asta trebuie să te gândeşti. Ce va fi mai departe, vom trăi şi vom vedea.

Capitolul 22

După câteva zile, M mi-a spus la telefon că se simțea obosit şi că ar fi vrut să evadeze, măcar pentru o zi-două, undeva departe de Los Angeles şi de toată agitația din showbiz. I-am zis că aveam o *hacienda*[5] moştenită de la mama, în Peninsula Yucatan (Mexic), într-o zonă liniştită, pe Riviera Maya şi l-am asigurat că ar fi fost un refugiu ideal pentru el. I-a plăcut ideea şi s-a hotărât să meargă acolo în weekend.

– O să-ți placă, ai să vezi. Poți să iei copiii cu tine, pentru că are un *patio*[6] mare, verde şi umbros în care se pot juca. Iar tu o să beneficiezi exact de liniştea de care ai nevoie.

– Nu o să iau copiii cu mine, de data asta. I-am promis mamei că-i las cu ea în weekend.

[5] Proprietate (în limba spaniolă în text)
[6] Curte interioară (în limba spaniolă în text)

– OK, atunci o să mergi singur. Perfect. În living e un pian, în cazul în care vei dori să compui.

– Rhea... Cum poți să crezi că, pentru a mă odihni, am nevoie să fiu singur?... Nu sunt singur destul, acasă?

L-am simțit că se întristase şi n-am ştiut ce să-i răspund.

– Vreau să fiu cu tine. Vreau un weekend numai cu tine. Dacă vrei şi tu, bineînțeles.

Sigur că nu-mi doream altceva, aşa că am stabilit să ne întâlnim vineri seara în Cancún, iar de acolo, cu o maşină închiriată, să mergem împreună la proprietatea care se afla situată la aproximativ 56 mile de oraş.

Hacienda, botezată Christina după numele mamei mele, era un colț de Paradis de vreo 50 de acri, situat pe o plajă privată, de care se ocupa compania deținută de Victor, fratele mamei, la care eram şi eu coacționar. Fiind o zonă turistică, toate proprietățile vecine erau de închiriat, dar eu alesesem să o păstrez pe a mea, pentru mine şi membrii familiei. La Vila Christina, într-o ceremonie intimă, îşi oficiase tata căsătoria cu Lynn şi tot acolo îşi petrecuseră luna de miere, acesta fiind motivul pentru care multă vreme fusesem supărată pe amândoi, considerând că gestul lor reprezenta o profanare a amintirii mamei.

Am ajuns în Cancún joi seara, după şase ore de zbor care nu mi-am dat seama cum au trecut, pentru că mă tot gândisem la M şi la felul în care aveam să-i spun despre copil. Când am coborât din avion, încă nu găsisem soluția cea mai bună – de fapt nu găsisem nicio soluție, aşa încât mi-am propus să nu-mi mai bat capul, aşa cum îmi recomandase şi Spencer; şi să mă orientez în funcție de situație. Victor mă aştepta. Nu ne mai întâlnisem de ceva vreme şi era foarte bucuros să mă vadă. M-a sărutat şi m-a îmbrățişat, apoi m-a privit din cap până-n picioare.

– Nu mai ştiu când cât timp a trecut, dar semeni din ce în ce mai mult cu mama ta.

– Nu trebuia să vii personal la aeroport, ştiu că eşti foarte ocupat. Mă descurcam şi singură.

– Păi, altfel, cum să te mai vadă omul? Parcă eşti o himeră, vii în fugă şi dispari cu anii. Verii tăi nici nu te mai cunosc.

De la moartea mamei, nu mai venisem în Mexic, decât pentru nunta tatii cu Lynn – iar atunci plecasem în grabă şi supărată, nu apucasem să-mi iau la revedere de la nimeni. Victor era exact aşa cum mi-l aminteam – jovial şi fără stare; iar pe drumul spre Vila Christina mi-a turuit despre verii şi mătuşa mea şi despre planurile de dezvoltare a afacerii familiei (cu care oricum eram la curent), apoi a vrut să ştie ce mai făceau tata şi Lynn şi care mai era viaţa mea.

– Cât stai?

– Vreo două zile.

– Să nu cumva să pleci fără să ne faci o vizită!

– O să încerc.

– Cum adică, o să încerci? Vii aici odată la o mie de ani şi iar vrei să dispari, aşa?

– Păi, nu ştiu... De data asta, nu ştiu. Dar îţi promit solemn că de-acum înainte voi veni mai des aici. Şi sigur ne vom mai vedea.

– O să stai singură la *hacienda*?

– Nu, cu cineva care soseşte mâine.

– A-ha! – a zâmbit cu subînţeles. Deci, de asta mi-ai cerut să dau liber personalului. *Un novio*[7]?

I-am zâmbit şi eu, fără să-i răspund. Personalul era compus dintr-un grădinar, o menajeră şi un bucătar şi, da, îl rugasem pe Victor să le dea liber în weekend, petru că nu voiam să ştie nimeni că M avea să fie musafirul meu.

– Va fi *una boda*[8]? Să-mi spui din timp, ca să pregătesc...

– Nu, Victor. Nu va fi o nuntă.

– *¡Ay, Santa Maria de Jesús Sacramentado*! Cum aşa, *muchachita*[9]? Fără nuntă?

– Deocamdată nu avem timp de asta.

[7] Un iubit (în limba spaniolă în text)
[8] O nuntă (în limba spaniolă în text)
[9] Fetiţă (în limba spaniolă în text)

– Ay-ay, nu există să n-ai timp pentru nuntă. Ne ocupăm noi de tot.

– Mulțumesc, Victor. O să profit de oferta ta, când va veni vremea.

– Păi sigur, sigur. Dar să nu laşi viața să treacă pe lângă tine, *niña*[10], că e păcat. Ascultă-mă ce-ți spun.

– N-o las, Victor. Am priponit-o bine.

– Ha-ha! Eşti leită maică-ta. ¡*Ay, Dios mio*[11]!

Când am ajuns la *hacienda*, Victor m-a ajutat să-mi duc bagajul înăuntru, am mai stat puțin de vorbă; apoi m-a lăsat singură, bănuind că eram obosită după atâta drum. Bănuise bine; doar că, din cauza frământărilor, a emoțiilor şi a amintirilor care mă copleşiseră din clipa în care trecusem pragul casei, nu reuşeam să-mi revin. Am adormit târziu, cu gândurile învălmăşite şi strângând în brațe o pernă.

A doua zi, m-am trezit odihnită, dar la fel de emoționată. Mi-am luat micul dejun în *palapa*[12] şi mi-am petrecut dimineața explorând proprietatea şi bucurându-mă de liniştea şi de frumusețea locului. Nu departe era plaja, cu un nisip aproape alb, scăldat de valurile molcome, de un albastru ireal, ale Mării Caraibelor. Era, *definitivamente*, un refugiu ideal pentru cineva care dorea să se ascundă de tot şi de toate... pentru cineva ca M.

Nu mult după prânz, am plecat spre Cancún. Victor îmi lăsase un Ford Taurus, de care să mă folosesc. Dragul de Victor, se gândea la toate. Nu mă miram că afacerile îi mergeau atât de bine.

Revederea lui M a fost la fel ca de fiecare dată. Singura diferență era că avionul lui s-a întors în LA cu tot personalul, iar el a venit singur cu mine pe drumul spre *hacienda*, de-a lungul Rivierei Maya. Fără bodyguarzi, fără şofer... Timp de aproape o oră, cât a durat drumul, a admirat priveliştea şi l-am simțit cum începuse să se detensioneze. I-a plăcut proprietatea, nu s-a arătat surprins să vadă că

[10] Copilă (în limba spaniolă în text)
[11] O, Doamne! (în limba spaniolă în text)
[12] Un fel de foişor cu acoperişul din frunze uscate de palmier (în limba spaniolă în text)

nu era nici urmă de personal în casă şi ne-am petrecut seara plimbându-ne cu picioarele goale pe plaja pustie.

– E o minune. Vii des aici?

– Nu prea.

– De ce?

– Nu are niciun farmec, dacă...

– Dacă?

– Dacă nu împart minunea asta cu cineva.

– Aşa? – a zâmbit el. Păi, atunci, hai să o-mpărțim. Oare ne ajung două zile?

– Nu cred. Dar putem să-ncercăm.

– Bună idee. Ce-ar fi să nu mai pierdem vremea?

– Ar fi perfect.

Când ne-am întors spre casă, se înnopta. Am dispărut câteva clipe, ca să aprind luminile din curte, apoi m-am întors şi m-am aşezat lângă el, pe canapeaua din *palapa*.

– Unde ai fost, Rhea?

– Pe-aici.

– Nu... *unde ai fost* până acum?

M-am ghemuit în brațele lui şi mi-am ascuns fața, ca să nu-mi vadă ochii în lacrimi.

– De fapt, nu mai contează, nu-i aşa? Important e că te-am găsit. Puțini oameni în lume au şansa asta.

– Da.

– Să nu mă mai laşi singur, Rhea; niciodată... pentru că e cumplit.

– Stai liniştit, nu scapi tu de mine cu una, cu două.

– Nici nu vreau.

– Eşti sigur?

– N-am fost în viața mea mai sigur de ceva.

– Te rog, nu vorbi aşa. S-ar putea să-ți pară rău, cândva.

– Imposibil.

I-am luat mâna şi am pus-o pe abdomenul meu.

– Aici... am ceva.

A tresărit.

– Ce anume?

– Copilul tău.

Cuvintele mi-au ieşit fără să le fi putut controla în vreun fel. Poate că nu sunase bine, poate că ar fi trebuit să o spun altfel... El a sărit în picioare... iar mie mi s-a oprit inima.

– Nu glumi cu aşa ceva!

– Nu glumesc. Sunt însărcinată.

Era aproape întuneric, dar l-am văzut încruntat... şi aş fi putut să jur că ochii lui aruncau scântei.

– Vezi?... ştiam eu că o să-ţi pară rău – am rostit, sfâşiată de tristeţe. Acum...

„Acum, probabil că o să mă urăşti şi n-o să mai vrei să mă vezi vreodată."

El rămăsese în picioare în faţa mea şi nu spunea nimic. M-am ridicat şi am vrut să intru în casă.

– Unde pleci?

„Afară din viaţa ta..." Dar n-am avut puterea să rostesc cu voce tare.

– Adică, îmi dai aşa o veste şi pleci?

– Păi...

– Vino-ncoace!

M-a tras spre el şi m-a îmbrăţişat strâns.

– Iubita mea... – îmi murmura la ureche cu vocea gâtuită de emoţie; şi atunci mi-am dat seama că toate frământările mele fuseseră inutile. Iubita mea... iubita mea...

Clipa aceea ar fi trebuit să dureze cât o veşnicie. Eram în braţele bărbatului pe care îl iubeam şi care mă iubea; aveam să-i dăruiesc un copil; ne aflam, numai noi doi, în cel mai frumos loc din lume... simţeam, de undeva de sus, binecuvântarea mamei... şi eram fericită.

...Când ne-am dat seama că începuse să plouă, eram deja uzi. Am fugit în casă, la adăpost, ne-am schimbat hainele, am băut ceai cald şi am stat la poveşti până târziu. A vrut să ştie cum s-a întâmplat

să rămân însărcinată, cum mi-am dat seama, ce am simțit când am aflat...

– Am fost fericită, *mi amor*[13]... Dar nu ştiam ce vei spune tu despre asta. Mi-a fost teamă...

– De ce să-ți fie teamă?

– Nu mi-ai spus niciodată că ți-ai dori să ai un copil cu mine. Şi m-am temut că nu vrei...

– Oh, cum ai putut să gândeşti aşa? Te iubesc. Sigur că vreau un copil cu tine. Iar de-acum nu te mai las singură. Vreau să fii lângă mine, vreau să mă laşi să am grijă de tine.

Am zâmbit, înduioşată. Era minunat să-l văd atât de însufleţit şi nu-mi venea să cred că-mi făcusem atâtea probleme, înainte să-i spun despre copil... copilul lui... copilul nostru... Spencer avusese dreptate... din nou.

[13] Iubirea mea (în limba spaniolă în text)

Capitolul 23

Zorii zilei de sâmbătă ne-au găsit fericiţi şi mai decişi ca oricând să ne bucurăm de mica noastră vacanţă. Ploaia de cu seară înviorase colţul acela de Rai; iar soarele învăluia, într-o lumină blândă, tot ce întâlnea în cale. Am pregătit un mic-dejun frugal şi l-am luat împreună în *palapa*, sub privirea atentă a lui M, care îmi spunea că de-atunci înainte trebuia să mănânc bine şi sănătos, pentru că aveam în mine încă o viaţă de care trebuia să am grijă. A fost bucuros să vadă că renunţasem la cafea şi nu m-a lăsat până nu am mâncat atât cât considera el că trebuia să manânc. M-am conformat amuzată şi eram impresionată să-l văd atât de atent.

– Tu trebuie să ai grijă de copil, iar eu voi avea grijă de voi amândoi.

– Am înţeles, Înălţimea Voastră.

– Nu râde, că eu sunt cât se poate de serios.

– Ştiu, *mi Rey*[14]. Şi eu sunt serioasă.

Am izbucnit în râs, amândoi.

– Îmi place când foloseşti expresii din spaniolă. De unde le-ai învăţat?

– De la mama.

– Povesteşte-mi.

– Strămoşii mamei au fost printre primii colonişti europeni care s-au instalat aici, în secolul al XVI-lea. Se pare că mă trag din nişte nobili spanioli pe nume Mendez, înrudiţi cu Regele Carol Quintul.

– Aşa deci... domnişoara Mendez are sânge albastru.

– Heh... s-a diluat mult între timp. Au fost multe căsătorii mixte, cu colonişti britanici, cu localnici...

– De ce nu mi-ai spus, până acum?

– Păi... pentru că nu mi s-a părut important. Şi, oricum – i-am spus, zâmbind – voiam să mă iubeşti pentru ceea ce sunt eu, nu pentru strămoşii mei.

– Hm... e cam greu. Acum, dacă ştiu, nu mă pot gândi la tine altfel, decât ca la o prinţesă.

– Aaa... Vezi?

A râs şi mi-a sărutat mâna.

– Sunt onorat, prinţesă.

– Familia mea are rădăcini adânci în pământul ăsta. Şi, din poveştile care s-au transmis peste timp, rezultă că în fiecare generaţie de Mendez a fost câte un nebun rebel care a respins convenienţele şi care a făcut după capul lui.

– Aham – a zâmbit M. Acum îmi explic unele lucruri pe care le-am văzut la tine.

– Se poate – am râs. Mama a plecat în Statele Unite la studii, l-a cunoscut pe tata şi a rămas acolo, deşi familia ei n-a fost de acord. Pe urmă, văzând că tata o făcea fericită, s-au obişnuit cu ideea; iar mama s-a obişnuit să fie cetăţean american. Dar nu şi-a uitat niciodată

[14] Regele meu (în limba spaniolă în text)

originile. Cu mine vorbea numai în spaniolă şi cred că o făcea, nu atât ca să mă învețe pe mine, cât ca să nu uite.

– Ştiu şi eu ceva în spaniolă: *estoy muy enamorado de tí*[15].

– *Yo también*[16].

– Cum se spune „vreau să fii logodnica mea”?

– *Quiero usted ser mi prometida.*

Mi-a luat mâna şi m-a privit foarte serios.

– *Quiero usted ser mi prometida.*

– *Sí, mi amor.*

– Şi acum ar fi trebuit să-ți pun un inel pe deget.

– Se rezolvă.

Am luat câteva fire de iarbă, le-am împletit şi am făcut din ele două inele pe care ni le-am pus unul altuia pe degete, apoi ne-am sărutat. Mi-am amintit de Victor şi de întrebarea lui, privind nunta, mi-am privit inelul de pe deget şi am zâmbit. Tocmai participasem la cea mai neobişnuită logodnă din lume. Şi cea mai frumoasă. Logodna mea cu omul pe care-l iubeam. Iar inelul acela din iarbă împletită era cea mai prețioasă bijuterie, pentru mine.

Cele două zile au trecut în zbor, weekend-ul s-a sfârşit şi trebuia să ne întoarcem la treburile noastre. Duminică seara am plecat spre aeroportul din Cancún, unde aştepta deja, avionul personal al lui M. L-am sunat pe Victor, ca să-i spun că plecam şi că lăsam Fordul Taurus în parcarea aeroportului. M-a dojenit că dispăream din nou fără să-mi iau la revedere cum se cuvenea şi, ca să-l îmbunez, i-am promis că voi reveni, cât de curând, în Mexic, special pentru el. M nu m-a lăsat să mă întorc acasă aşa cum venisem, adică singură; am plecat împreună şi avionul lui a făcut o escală în Las Vegas, ca să mă lase pe mine. Ne-am luat rămas-bun şi, înainte să cobor, m-a rugat să mă gândesc foarte serios la ideea de a mă muta mai aproape de el.

***

[15] Sunt foarte îndrăgostit de tine (în limba spaniolă în text)

[16] Şi eu la fel (în limba spaniolă în text)

M a fost în iulie în Mumbai, dar pe mine nu m-a luat cu el. Mă pregătisem serios, cu instrumente pentru desenat, îmi făcusem provizii de materiale şi eram chiar nerăbdătoare să merg acolo; dar nici n-a vrut să audă, pentru că zona în care avea să meragă el era la marginea metropolei, într-unul din cartierele extrem de sărace, unde oamenii locuiau în colibe improvizate, în condiţii insalubre şi se temea pentru siguranţa mea şi a copilului. Am încercat să-l conving că eram perfect sănătoasă şi aveam un sistem imunitar de beton; că oricum aveam să-mi iau măsuri de precauţie – dar n-am reuşit. A trebuit să accept decizia lui şi să amân pentru altădată „excursia" într-o astfel de zonă.

Între timp, studiam harta Californiei şi-mi era greu să mă decid dacă să mă mut în San Diego (la 125 mile distanţă de LA) ori în San Clemente (la circa 65 de mile). Ambele aveau magazine de artă şi galerii, aş fi putut să-mi deschid acolo o filială a afacerii mele şi să păstrez în continuare şi sediul din Las Vegas, urmând să-l las pe curator să se ocupe de treburi, în absenţa mea – şi eventual să angajez un manager. Speram doar ca M să nu-mi ceară să renunţ la afacere, pentru că n-aş fi putut să fac asta. Eram o fire la fel de activă ca şi el şi aveam nevoie, ca de aer, să muncesc, să mă implic în lucruri care-mi plăceau, în vreme ce el îşi vedea de înregistrări, de videoclipuri, de afacerile proprii şi de vizitele în locuri cum era Mumbai. Mi se părea soluţia perfectă pentru ca o relaţie ca a noastră să reziste în timp şi trăgeam nădejde că şi el gândea la fel ca mine.

Când le-am spus tatii şi lui Lynn că era plănuiam să mă mut în California, au fost surprinşi.

– Rhea, abia ne-am regăsit... Nu aş vrea să te pierd din nou – mi-a spus tata, cu tristeţe.

– Tată, mă duc după omul pe care-l iubesc. Acolo o să-mi fie bine. Şi n-o să mă pierzi, stai liniştit. California e alături de Nevada, la o aruncătură de băţ. O să ne vizităm. O să facem cu rândul.

– Mda... Dar, cine e omul acesta? Nu ne-ai spus nimic despre el. Are ceva de ascuns? Ai, tu, ceva de ascuns?

– Păi...

– De când îl cunoşti? Ce gânduri are cu tine?

– Tată... – am zâmbit. Sunt femeie în toată firea. Ştiu foarte bine ce fac.

– Mda... sper că ştii.

Mai târziu, am putut să discut cu Lynn între patru ochi.

– I-ai spus despre copil?

Am dat din cap că da.

– Şi?

– Şi... mă mut lângă el, nu e clar?

– Aham, deci *lângă* el, nu *cu* el.

– Deocamdată, aşa e cel mai bine.

– Dacă tu crezi asta...

– Lynn... nu pot să-ți spun foarte multe, dar vreau să ştii un lucru: nu e un om obişnuit, nu are o viață obişnuită... şi, de fapt, nimic din ceea ce e legat de el, nu e ceva ce vezi în mod normal. Înțelegi?

– Nicio iotă.

– Lasă, o să înțelegi cândva – i-am spus râzând. Şi tata la fel.

– În orice caz, te văd fericită şi asta mă bucură.

Am îmbrățişat-o.

– Îți mulțumesc, Lynn. Ştii ceva?... Nu exista cineva mai potrivit decât tine, pe lumea asta, care să-i ia locul mamei. Te rog, ai grijă de tata, că de mine am grijă singură, OK?

***

În august, M a venit să mă vadă, în Las Vegas. Ca de obicei, Spencer m-a luat de acasă şi m-a dus la hotelul lui M, iar pe drum am avut ocazia să mai stăm de vorbă. Nu ne mai văzusem de ceva timp şi chiar îmi era dor de discuțiile noastre.

– Eşti OK, Rhea?

– Cât se poate de OK.

I-am spus care erau noutățile din viața mea.

– E bine. Dar sunt două aspecte de care trebuie să nu uiți, în cazul în care te muți din Las Vegas. Primul: ce faci cu agenții şi cu raportările? Până acum, i-ai dus cu zăhărelul, dar ce explicație ai de

gând să le dai, pentru mutarea ta în California, ca să nu-şi dea seama ca i-ai minţit?

– Hm... La asta nu mă gândisem.

– Şi al doilea: ce faci cu mass-media? În curând, se va vedea că eşti însărcinată iar, dacă vei fi aproape de M, vă veţi întâlni mai des. Asta înseamnă că va fi aproape imposibil să vă mai ascundeţi. Şi nu le va fi greu să facă legătura între voi doi.

– Fir-ar... Atunci, rămân în Las Vegas.

– Şi ce-i vei spune lui M? Că-ţi e mai bine departe de el?

– Of, la dracu'! Ce să fac?

– Eu zic să mai amâni mutarea ta, câteva luni, până când vom găsi o soluţie. Lui M îi spui că încă nu te-ai hotărât în ce oraş să te muţi, ori că n-ai găsit omul potrivit care să se ocupe de galerie. Iar pentru a-i „îmbrobodi" pe agenţi, n-ar fi rău să începi să ieşi cu cineva.

– Poftim??

– Un client, un vecin, un angajat... oricine e bun.

– Îţi dai seama ce-mi ceri?

– Mda, dar nu văd altă variantă. Dacă vor şti că te întâlneşti cu un tip, oricine ar fi el, vor crede că e al lui copilul. Altminteri...

– Altminteri, ce?

– Povestea ta, că eşti doar un fan al lui M şi că el îţi vizitează din când în când galeria ori te invită la masă, va cădea, ca un castel din cărţi de joc. Deja lucrurile se precipită. „Ăştia" vor să atace Irakul şi Afganistanul şi caută pretexte ca să o facă, fără să bată prea tare la ochi. Preşedintele apare des la televizor şi îmbrobodeşte lumea cu discursuri puerile, legate de nişte ameninţări din partea Irak-ului. Ameninţările sunt numai în capul lui, desigur; dar lumea le crede. M are nişte melodii în care vorbeşte despre asta, iar Syne nu vrea să i le includă în album. Deja sunt la cuţite şi nu ştiu cum se va termina povestea asta. Între timp, graniţele Statelor Unite s-au deschis în mod suspect pentru unii cetăţeni din ţările arabe, care habar n-au că vor fi folosiţi drept carne de tun. Se strânge laţul, Rhea.

– 11 septembrie... Va fi o catastrofă, dacă nu reuşim să o împiedicăm.

– Din păcate, nu prea avem cum s-o împiedicăm. Am putea doar să încercăm să prevenim oamenii şi, aşa, să micşorăm numărul victimelor.

– Cum?

– Nu ştiu încă, dar găsesc eu ceva.

– Va trebui să te mişti repede, pentru că nu mai e timp mult.

– Ştiu, la dracu'! Sper doar să nu-i vină lui M ideea să meargă la New York tocmai pe 11.

– Oh... şi eu sper asta. Aş muri, dacă ar păți ceva... Spencer, ai grijă de el, te rog!

– Fac tot ce pot. Iar tu să faci la fel, bine?

– Bine.

Capitolul 24

Ziua de 11 septembrie 2001 a venit, implacabilă, cutremurătoare – iar pentru mine a fost şi mai cumplită, pentru că am trăit senzaţia unui déjà-vu la care n-am putut decât să asist, neputincioasă, fără să-l pot influenţa în vreun fel. Parcă eram într-un coşmar repetitiv, din care nu reuşeam să mă trezesc. Din fericire, îmi programasem o vizită la medic în acea dimineaţă, ştiind că M nu ar fi lipsit pentru nimic în lume, mai ales că aveam să fac prima ecografie. Venise de cu seară în Las Vegas şi, când m-a sunat ca să-mi spună că era deja la hotel, am răsuflat uşurată. La ora atacurilor, noi eram în cabinetul medicului care îmi urmărea evoluţia sarcinii şi ascultam emoţionaţi bătăile inimii fătului. Fiind un prieten de familie şi o persoană de încredere, îl rugasem să ne primească cu noaptea-n cap, ca să nu fim văzuţi de vreun curios. M era atât de fericit, încât m-a făcut să uit, pentru câteva momente, de grozăvia care se petrecea la peste 2000 de mile distanţă. Când cele două avioane s-au izbit de turnurile World Trade Center, la interval de aproximativ un sfert de

oră unul după altul, noi urmăream pe monitorul ecografului mişcările copilului nostru, îi număram degetele şi ne minunam de fiecare detaliu. Când mi-a căzut privirea pe ceasul din perete, am tresărit. Arăta ora 7 a.m.; asta însemna că în New York era 10 a.m. şi nenorocirea se produsese de o oră. M-am întrebat dacă Spencer reuşise să facă ceva. Nu apucasem să vorbesc cu el şi nu ştiam ce soluţie găsise – dacă, într-adevăr, găsise una. L-am privit pe bărbatul vieţii mele, studiind atent contururile de pe monitor, în timp ce mă ţinea de mână, şi am încercat să nu mă mai gândesc la nimic altceva. El era în siguranţă iar eu trebuia să mă adun, pentru ca pruncul nostru să fie sănătos. Nu i-ar fi fost benefice bombardările cu spaime şi nelinişti.

Când am ajuns la hotel, toată lumea ştia ce se întâmplase. M a fost şocat când a aflat, dar a încercat să ascundă asta, ca să nu mă sperii eu foarte tare. Oh, dacă ar fi ştiut...

În ziua aceea, cea mai neagră din istoria recentă a Statelor Unite ale Americii, mii de oameni nevinovaţi au murit, pentru ca planul murdar al „elitelor" de a invada Irakul şi Afganistanul să se poată realiza. În nebunia creată de după 11 septembrie, politicienii aveau să-l proclame ţap ispăşitor pe un ins de care nu mai auzise nimeni până atunci, dar care dintr-odată devenise inamicul mondial numărul unu. Peste noapte, în minţile americanilor a fost inoculată sămânţa paranoiei şi toată lumea resimţea o spaimă de moarte faţă de orice persoană de origine din Orientul Mijlociu, deşi adevăraţii duşmani erau cei care ţineau frâiele ţării, care dirijau totul şi care hotărâseră dinainte sacrificarea Turnurilor Gemene, unul dintre simbolurile americane, laolaltă cu atâţia cetăţeni, numai pentru ca războiul ce avea să urmeze să fie acceptat fără comentarii.

M s-a întors în Los Angeles în după-amiaza acelei zile, iar eu, din cauza emoţiilor şi a neliniştii legate de tragedie, am observat târziu că Spencer nu mai era prin preajmă şi atunci m-am rugat să nu i se fi întâmplat ceva.

Următoarele săptămâni au trecut cumplit de greu. M s-a implicat într-un proiect privind o serie de concerte de binefacere

pentru victimele de la 9/11, care s-au ţinut în luna octombrie; iar între timp a finalizat albumul, care a fost lansat la sfârşitul aceleiaşi luni.

În noiembrie a fost la New York, pentru a-şi promova albumul; s-a întâlnit cu fanii, a pozat şi a semnat autografe într-un mall. Seara m-a sunat, ca să-mi povestească. Era bucuros, pentru că oamenii nu-l uitaseră, deşi trecuseră patru ani de la ultimul album şi a fost întâmpinat cu acelaşi entuziasm ca întotdeauna.

– A fost bine, Rhea. A fost... ca pe vremuri.

„Pe vremuri", M nu avea nevoie să apară într-un magazin ca să-şi promoveze muzica, dar nu am lăsat gândul ăsta să mă întristeze şi nici să mă împiedice să mă bucur pentru el. Ştiam că asta se datora faptului că Syne nu se obosise să-l promoveze şi atunci M a trebuit să o facă de unul singur. Oricum, era o idee bună să apară în mijlocul fanilor, al celor care i-au aşteptat mereu, cu aceeaşi încântare, orice apariţie, orice lansare; al celor care nu s-au lăsat influenţaţi de bârfele din media, care i-au apreciat talentul şi care au fost capabili să separe realitatea de zvonuri.

– Ştii – mi-a spus amuzat – am fost cerut în căsătorie.

– Da?

– Aham.

– Foarte interesant.

– Aşa mi-am spus şi eu.

– E prima oară?

– Ce anume?

– Când ai fost cerut în căsătorie.

A râs.

– Nu.

– Ei, atunci n-am de ce să-mi fac griji, nu-i aşa?

– Cred că nu.

– Am văzut deja nişte comentarii la televizor. Se spune că fanii şi criticii apreciază albumul cel nou ca fiind mai bun decât precedentul.

– Asta e bine.

– Sigur.

– Aş fi vrut să fii cu mine.

– Şi eu. Dar atunci n-ai mai fi primit cereri în căsătorie.
– Hm... Probabil că nu.
– Vezi?

Ştiam amândoi că medicul îmi recomandase să evit călătoriile lungi, dar oricum nu aş fi vrut să-l stânjenesc cu prezenţa mea. Eram conştientă că mă iubea, că se gândea la mine şi asta îmi era de ajuns; nu era nevoie să-i îngrădesc libertatea, în niciun fel. Poate că relaţia noastră ar fi părut, pentru alţii, oarecum neobişnuită, dar când era vorba de M, ăsta era cel mai puţin neobişnuit lucru, în comparaţie cu altele. În orice caz, îl simţeam relaxat, liniştit, şi asta mă bucura enorm. Reuşise să finalizeze un proiect la care muncea de mai bine de doi ani şi, chiar dacă Syne îi pusese beţe-n roate şi îi refuzase o parte dintre melodii, cele pe care reuşise să le includă în album erau suficient de incisive şi marcau un nou punct al carierei lui. Se maturizase mult, vocea lui era mai puternică şi era mai hotărât ca oricând să demaşte nedreptăţile care se întâmplau în lume. Cântecul pe care mi-l dedicase mie nu apărea pe album, pentru că în ultimul moment decisese că era ceva mult prea intim ca să-l expună; şi a preferat să rămână numai al nostru, neîntinat de iscodelile mediei ori ale criticilor. Avea dreptate. Nu greşise niciodată, atunci când luase decizii profesionale şi nu aveam de ce să mă îndoiesc că şi de data aceea era la fel. Aveam deplină încredere în el, în hotărârile lui şi îl iubeam suficient cât să nu mă implic în vreun fel în deciziile lui, ori să i le comentez.

***

Timpul trecea pe nesimţite, se apropiau sărbătorile de iarnă iar sarcina mea se vedea din ce în ce mai mult. M-am pomenit de câteva ori cu nişte paparazzi la uşa galeriei, întrebându-mă dacă exista vreo legătură între mine şi M, dar i-am expediat spunându-le că eram logodită cu un tip din Mexic, unde aveam să mă mut în curând. Acelaşi lucru l-am raportat şi celor doi agenţi şi speram să mă fi crezut.

În decembrie m-am mutat în San Clemente, într-o casă cumpărată pe numele tatii, ca să amân pe cât posibil momentul în care Scully şi Mulder aveau să afle unde m-am ascuns. Când mi-am luat la revedere de la tata şi de la Lynn, o durere ascuțită mi-a sfâşiat inima; şi m-a copleşit un sentiment de vinovăție, ca şi cum era ultima oară când îi vedeam. Era inexplicabil acel sentiment, mai ales că ei ştiau unde plecam şi stabilisem să-i anunț când aveam să nasc, pentru a veni să mă viziteze... şi să-şi vadă nepotul. M-am gândit că probabil erau doar remuşcările legate de faptul că le ascundeam adevărul despre tatăl copilului meu şi, ca să mă liniştesc, mi-am spus că, poate, într-o zi, aveam să le povestesc totul.

Lăsasem în ordine galeria din Las Vegas; dar nu m-am grăbit să deschid încă nimic în San Clemente, pentru că se apropia momentul când aveam să nasc şi ştiam că nu puteam să mă ocup de afaceri, cel puțin câteva luni. M era fericit, venea în San Clemente de câteva ori pe săptămână; am petrecut împreună a doua zi de Crăciun şi atunci mi-a pus pe deget un inel adevărat, care însă nu a însemnat pentru mine cu mult mai mult decât inelul din fire de iarbă împletite, pe care îl purtasem tot timpul, de la întoarcerea din Mexic, până se uscase, apoi îl pusesem la păstrare într-o casetă.

– Aş vrea să fii lângă mine, mereu – mi-a spus. Să nu pleci, niciodată. Să nu-mi dai drumul... orice s-ar întâmpla.

Eram mai pregătită ca oricând să-mi petrec restul vieții alături de el dar n-am fost în stare să-i spun asta. Emoția îmi înghiţise cuvintele, aşa că l-am sărutat, cât pentru toate vorbele din lume. Iar el a înțeles şi mi-a răspuns la fel. Eram fericită şi poate că nu făcusem mare lucru ca să o merit, dar nu mai conta. Cel mai minunat bărbat din lume era al meu şi fiecare clipă petrecută cu el era o frântură de Rai.

Despre Spencer nu mai ştiam nimic şi-mi făceam tot mai multe griji. Tot ce îmi puteam da seama era că nu reuşise să prevină tragedia din New York, din septembrie; şi mă întrebam dacă se întâmplase ceva cu el.

Într-o seară de ianuarie, după ce fusesem la cumpărături şi m-am urcat în maşină ca să mă îndrept spre casă, înainte să întorc cheia în contact, cineva mi-a şoptit la ureche:

– Bună seara, Rhea.

Am tresărit puternic. Era Spencer, pe bancheta din spate, ascuns după spătarul scaunului meu.

– Ce e cu tine? Unde ai fost? Mi-am făcut atâtea griji...

– M-au depistat, iar acum sunt nevoit să mă ascund.

– Cum...

– Am încercat să anunț o amenințare cu bombe la World Trade Center, în dimineața zilei de 11 septembrie, în speranța că măcar vor evacua oamenii... dar s-au prins că nu era decât o alarmă falsă şi şi-au dat seama că eu eram în spatele ei.

Era îngrozitor ceea ce auzeam şi n-am putut decât să murmur:

– Nu...

– Eh... oricum mă urmăreau de ceva vreme şi probabil că nu le-a fost greu să mă dibuiască. Sunt convins că şi Terrel a avut un rol în treaba asta. Rhea... nu ştiu când şi în ce condiții ne vom mai vedea. Voiam să ştii că sunt OK... încă. Şi să-ți spun să ai grijă de-acum înainte, pentru că vei fi pe cont propriu.

– Oh... cum o să mă descurc eu fără tine? Erai singurul meu sprijin...

– Ştiu; dar am încredere că vei reuşi la fel de bine şi fără mine.

– De ce crezi asta?

– Pentru că trebuie.

– Nu e atât de simplu, Spencer. Dacă mă vor încolți şi pe mine? Aşa cum m-ai găsit tu, mă vor găsi şi ei. Dacă îl vor ataca pe M? Acum e singur. Dacă...

– Nu te mai gândi atâta „dacă...". E bine că te-ai mutat mai aproape de el, ca să-l poți proteja, în locul meu. Şi ca să nu mai fii singură. De-acum, nu vă mai aveți decât unul pe altul.

– Şi tu?

– Eu o să fiu prin preajmă, pe cât va fi posibil. Nu-ți face griji pentru mine. Le cunosc apucăturile şi ştiu cum să mă feresc de ei. Tot ce trebuie să te preocupe acum e legat de M, de tine... şi de copilul vostru. Acum trebuie să plec. Ai grijă de tine... de voi.

– Când o să te mai văd?

– Nu ştiu.

M-am dat jos din maşină, m-am urcat în spate, lângă el şi l-am îmbrăţişat. Omul acela îmi devenise atât de apropiat, încât îl simţeam ca pe un frate. Mă sfătuise, mă dojenise, mă ajutase de atâtea ori în doi ani, încât ceea ce aveam împreună era mai mult decât o simplă relaţie de parteneriat între două persoane care se aflau în aceeaşi tabără. Omul acela ştia cine eram şi cu el puteam discuta lucruri pe care nu le puteam discuta cu nimeni altcineva. Şi, în seara aceea, avea să dispară pentru un timp nedefinit. Deja îmi era dor de el. Iar asta mă speria şi mă întrista, totodată.

– Spencer...

Aş fi vrut să-i spun atât de multe... dar nu-mi găseam cuvintele şi oricum n-aş fi fost în stare să le rostesc. A înţeles totul; mi-a răspuns la îmbrăţişare şi mi-a şoptit:

– Ştiu.

Capitolul 25

Într-o seară de februarie, am făcut o plimbare lungă pe plajă, am privit valurile oceanului mângâind nisipul şi m-am întrebat dacă dincolo de zare mă aştepta ceva neprevăzut.

M-am gândit la M, la mine... la copilul nostru... la tot ceea ce se petrecuse în ultimii doi ani şi jumătate. Am încercat să enumăr, în gând, cât reuşisem să fac, din ceea ce reprezenta scopul întoarcerii mele în timp. Şi, oricât mă străduiam să-mi păstrez calmul şi să judec la rece, în mintea mea revenea, iar şi iar, un singur gând: M era iubitul meu. Oare nu era ăsta, cel mai minunat lucru care mi s-ar fi putut întâmpla?

Bineînțeles că, pentru Spencer, asta nu reprezenta decât o primă etapă, din planul lui de a-l salva. Dar nu eram sigură de asta, aşa cum nu eram sigură de nimic din ceea ce avea să urmeze. Istoria era ceva al naibii de greu de schimbat şi nu credeam că aş fi fost eu în stare să fac treaba asta. Poate că nici Spencer... Ce putere aveam noi, singuri?... Doar puterea iubirii – şi nu ştiam dacă era suficient. În plus,

Spencer era de-acum un fugar şi, din umbră, îmi închipuiam că nu putea să facă mare lucru. Nu ştiam unde era, nu ştiam dacă şi când aveam să-l revăd; nici în ce condiţii. De când mă mutasem în San Clemente, nu mai fusesem la Los Angeles, pentru că venea M la mine – şi era mai bine aşa; dar mă gândeam aproape tot timpul la cei din preajma lui, la Terrel şi la ceilalţi; şi-mi era tot timpul teamă pentru el. Nu-l mai avea pe Spencer alături şi nu ştiam câţi, dintre cei de lângă M, îi erau aliaţi ori duşmani. Iar gândul acesta mă copleşea.

Cu vreo săptămână înainte, posturile de televiziune anunţaseră divorţul lui Nick, cu aceeaşi pompă cu care îi anunţaseră căsătoria. Motivul era ceva neclar; dar eu speram, din tot sufletul, că Nick realizase cu cine se aliase şi a vrut să se detaşeze de „ei". Oricum, indiferent care ar fi fost motivul, m-am bucurat pentru el şi i-am dorit, în gând, să-şi găsească fericirea, în sfârşit... Fericirea pe care eu nu putusem să i-o ofer.

Priveam oceanul uşor neliniştit în matcă şi parcă îmi priveam propria viaţă, venind spre ţărm şi îndepărtându-se sacadat, ca o silfidă într-un dans ciudat, căutându-şi un partener care să o îmbrăţişeze şi să o poarte pe ritmul valurilor – dar care, încă, rămânea tot singură.

Nu mi-am dat seama cum a trecut timpul şi, când s-a înserat, am părăsit plaja, luându-mi, în gând, la revedere de la ultimul val, care venise până la picioarele mele. Iar silfida mea dansa, în continuare, ca o nebună, aşteptându-şi perechea.

În drum spre casă, m-am simţit urmărită. Un vehicul negru a mers o bună bucată de drum în spatele meu. Am virat brusc pe o străduţă laterală şi apoi nu l-am mai văzut. Poate că mi se păruse.

***

A doua zi, dis-de-dimineaţă, au început contracţiile. La început erau rare şi de mică intensitate, apoi s-au îndesit şi s-au accentuat. L-am sunat pe M, ca să-l anunţ; apoi l-am sunat pe medicul care îmi urmărise sarcina de când mă mutasem în San Clemente şi am pornit spre spital. Am condus calm, încercând să măsor timpul dintre contracţii. M mă rugase să chem o ambulanţă, dar am considerat că nu

era o urgență şi nu era cazul să abuzez. După calculele mele, aveam să nasc peste vreo două ore. Până atunci, trebuia să ajungă şi el.

Medicul m-a preluat şi m-a internat într-o rezervă. A început o perioadă – interminabilă, mi s-a părut – în care aşteptam să apară M şi medicul care să-mi spună că era momentul să mă mute în sala de naşteri. Între două contracții, care mă făceau să mă chircesc de durere şi în care îmi muşcam pumnii ca să nu strig, aveam în minte chipul lui M, simțeam pe frunte sărutările lui şi îi simțeam mâna ținând-o pe a mea. Şi parcă îl auzeam şoptindu-mi, la ureche, că mă iubea şi că era fericit. Îmi treceau rapid prin fața ochilor frânturi de imagini, amestecate, în timp ce mă întrebam cum avea să arate copilul nostru, cu cine avea să semene, cum avea să fie primul lui zâmbet... Pe urmă, m-am gândit la faptul că, dacă el venea la spital, avea să se afle despre relația noastră, pe care ne străduisem atâta timp să o ținem ascunsă. Îl avertizasem de asta, îi spusesem că poate ar fi fost mai bine să nu vină atunci; dar nici n-a vrut să audă. „Sunt fericit – mi-a spus – şi nu-mi pasă dacă toată lumea ştie asta. Nu-mi pasă, înțelegi?" Mi-am amintit de momentul în care i-am spus despre copil, în Mexic, şi am înțeles. Iar eu mă temusem, ca o toantă, că puteam să-l pierd. Nu-l pierdusem atunci, şi nu aveam să-l pierd niciodată. Niciodată...

***

Când am fost dusă în sala de naşteri, M încă nu ajunsese. Nu am apucat decât să mă rog să nu i se fi întâmplat ceva. În timp ce pruncul nostru îşi făcea loc spre lumină, eu îmi strigam, în gând, iubitul. Primul strigăt... prima gură de aer trasă în plămâni... Medicul mi l-a aşezat pe piept, aşa gol cum era şi a aşteptat câteva clipe, înainte să taie cordonul ombilical. Mi-am privit copilul, ghemuit cu pumnii strânşi la pieptul meu, l-am mângâiat şi atunci m-a cuprins o fericire nesfârşită, imensă şi de neîndurat. Era copilul lui... Îl mângâiam şi plângeam. N-am vrut să-i las să mi-l ia din brațe, aş fi vrut să rămân aşa o veşnicie. Dar, deşi strigam din răsputeri: „Nu mi-l luați! Nu mi-l luați...", din gura mea n-a ieşit niciun sunet. Îi

respingeam, îi loveam cu mâinile, dar asta se întâmpla numai în mintea mea, pentru că în realitate nu aveam putere să fac niciun gest. Parcă eram paralizată şi nu ştiam dacă era din cauza oboselii sau a vreunei substanţe care îmi fusese perfuzată. Nu am putut decât să privesc neputincioasă cum pruncul meu era dus de o asistentă în afara încăperii. Medicul mi-a spus ceva, dar n-am înţeles; apoi am rămas singură.

Priveam secundarul ceasului de perete cum se mişca, mai încet decât degetele mele amorţite... din ce în ce mai încet... până când s-a oprit. Oare se oprise timpul în loc? „Iubitul meu... unde eşti? De ce nu vii?...” Îmi simţeam pleoapele din ce în ce mai grele şi depuneam eforturi supraomeneşti ca să le menţin deschise. Voiam să fiu trează, cel puţin până când aveam să-l văd intrând pe uşă. Voiam să-i văd chipul, să-i sorb zâmbetul, să-i simt sărutările... să mă îmbăt cu bucuria lui. Voiam să fiu acolo, cu totul, în clipa în care el avea să ajungă; să nu pierd nimic din clipa aceea. Dar pleoapele mele erau din ce în ce mai grele... Iar pe uşă nu mai intra nimeni. Secundarul ceasului de perete începuse să se opintească, de parcă încerca să-şi reia drumul către secunda următoare, dar nu reuşea. Aveam impresia că-i auzeam icnetele, că-i simţeam efortul, am vrut să întind mâna, ca să-i dau un brânci. „Mişcă-te odată! Hai, mişcă-te!...” Dar mâna mea era inertă. Am vrut să mă ridic şi să mă duc spre ceas. Am vrut... Nimic nu mă asculta. Nici măcar trupul meu. „Mişcă-te, acum! Timpul nu se opreşte, niciodată. Timpul nu stă în loc. Niciodată... Nu are cum...”

O rază de soare a intrat pe fereastră şi mi s-a înfipt în creştet. Am simţit o durere ascuţită şi am deschis ochii. Adormisem, nu ştiam pentru câtă vreme; îl visasem pe M ţinând în braţe copilul nostru şi zâmbind fericit... dar când am privit ceasul, am constatat că acele îi erau în aceleaşi poziţii. „Nu se poate... nu are cum...” Eram în continuare incapabilă să mă mişc ori să scot vreun sunet, iar ceasul din perete începea să se mărească, să se tot mărească, până când m-a înghiţit cu totul. Şi, în liniştea din încăpere, mă chinuiam să-i aud ticăitul. „Nu ai voie să te opreşti... nu ai voie, înţelegi?” Eram

înăuntrul ceasului, printre arcuri şi rotiţe; şi îi căutam inima, ca s-o fac să bată din nou.

Am auzit voci şi, ca prin ceaţă, am văzut două asistente deasupra mea. „Nu lăsaţi timpul să se oprească! Întoarceţi ceasul, schimbaţi-i bateriile... faceţi ceva...” Plângeam în hohote, pe dinăuntru; strigam şi nu mă auzea nimeni. M-am simţit luată pe sus şi pusă pe o targă cu roţi, pe care cineva o împingea pe holul spitalului. Număram becurile de deasupra şi gândurile mi se învălmăşeau. Unu... „Nu mă duceţi prea departe, ca să mă găsească iubitul meu, când o să vină...” Doi... „Telefonul... daţi-mi telefonul, vreau să-l sun...” Trei... „Să nu i se fi întâmplat ceva... Doamne, ai grijă de el...” Cinci... şase... I-am văzut ochii uneia dintre asistente... Erau încruntaţi şi sumbri... „Cine eşti? Unde mă duci?” Parcă semăna cu cineva cunoscut... Ochii ăia... i-am mai văzut undeva... Mi-a venit în minte maşina care mă urmărise în seara dinainte... „Cine eşti???” Apoi targa s-a oprit din mers, dar pleoapele mele erau atât de grele, de parcă cineva îmi pusese peste ele nişte cărămizi; şi n-am mai putut să văd nimic. Am simţit cum cineva îmi scotea de pe deget inelul de la M, fără să am puterea să mă opun... apoi nişte electrozi la tâmple şi un cateter înfipt în antebraţ. Şi am adormit din nou.

***

Când m-am trezit, era întuneric beznă. Nu reuşeam să-mi dau seama dacă aveam ochii deschişi sau închişi, din cauza întunericului şi simţeam cum alunecam într-o gaură invizibilă, deschisă în podea. Bâjbâiam cu mâinile întinse, căutând ceva de care sa mă agăţ şi, în bezna aceea, am văzut dintr-odată cadranul ceasului de perete. Era alb-alb şi luminos, dar nu iradia şi nu puteam să văd nimic în jur. Nu vedeam decât cadranul, imens, care părea gata să mă înghită, cu secundarul opintindu-se, aşa cum îl văzusem ultima oară. A tresărit de câteva ori, apoi a început s-o ia înapoi. Cinci, patru... „Ce faci, ai înnebunit?” Trei... „Cum poţi să mergi înapoi?” Doi... „Nu...” Unu...

S-a oprit din nou şi a rămas aşa o vreme. Îl priveam, aşteptând să văd ce avea să facă în continuare.

După un timp, secundarul a tresărit din nou, de câteva ori, după care a început să meargă înainte. Doi, trei... Asta îmi dorisem, să-l văd mergând normal, dar ceva nu era bine, pentru că o durere imensă, insuportabilă, mi-a sfâşiat inima. Nouă, zece... Acul a început să se mişte din ce în ce mai repede, până când n-am mai putut să-l urmăresc. Treceau minutele, treceau orele... zilele, lunile... Abia atunci am înțeles. Şi liniştea profundă a fost spintecată de un strigăt agonic, neomenesc aproape, care nici măcar n-am ştiut dacă a ieşit din mine sau a rămas, zbuciumându-se, în mintea mea: „Nuuuu!..."

PARTEA a IIIa

„*Greşelile sunt acolo, aşteptând să fie făcute.”*

(Mikhail Botvinnik, 1911-1995)

Capitolul 26

Era o dimineață frumoasă şi m-am trezit bine-dispus, am fredonat tot timpul cât am făcut duş şi m-am bărbierit în faţa oglinzii aburite, în care nu distingeam decât nişte contururi vagi. Când m-am întors în dormitor, am privit-o un timp pe Rhea dormind, cu părul răvăşit pe pernă, apoi am sărutat-o pe frunte şi s-a trezit. Mă aşteptam să-mi zâmbească dar, în loc de asta, atunci când m-a văzut, s-a retras brusc în colţul celălalt al patului, s-a ghemuit cu cearşaful la piept şi m-a privit cu groază.

– Rhea...

Am vrut să mă apropii de ea, să o mângâi dar s-a retras şi mai mult, ca un copil speriat. Eram nedumerit. Femeia pe care o ţinusem în braţe în noaptea dinainte, acum părea că nu mă recunoştea.

– Rhea, cred că ai avut un coşmar.

M-am aşezat pe marginea patului şi mă întrebam ce se întâmplase cu ea. Nu mai îndrăzneam să o privesc, groaza din ochii ei îmi făcea rău, nu puteam să o văd aşa şi să n-o pot atinge. Apoi am

auzit-o suspinând şi m-am uitat la ea. Lacrimi mari îi alunecau pe obraji, dar chipul îi era impasibil. Doar cearşaful pe care îl strângea la piept se ridica şi cobora, în ritmul suspinelor. Privea în gol, pierdută şi nu spunea nimic. Doar plângea. Iar eu eram nevoit să asist neputincios la agonia ei.

– Copilul...

Am tresărit. Nu mă aşteptam să o aud vorbind... nu mă aşteptam să aud cuvântul acela.

– Rhea, spune-mi ce s-a întâmplat.

Nu mă privea, părea că nici nu mă auzise.

– Copilul...

– Ce copil?

– Copilul...

– Rhea, noi nu avem un copil.

Abia atunci s-a uitat la mine, dar ca şi cum mă vedea pentru prima oară. Ca şi cum eram un străin.

– Noi... noi? Nu, nu... Eu, eu am un copil. Copilul meu... Unde e copilul meu?

M-am întrebat, pentru o clipă, dacă nu cumva apăruse un virus care dădea psihoze, pe care eu l-am luat de la vreunul dintre pacienți şi i-l transmisesem Rheei.

– Iubita mea, ai visat. Liniştește-te.

– Nu, nu am visat... Am un copil... cu M.

Doamne! Îmi venea să mă dau cu capul de pereți. Ştiam că îl iubea pe M şi am stat ca un tâmpit cu mâinile-n sân, n-am observat că tristețea ei se adâncea, iar acum făcuse un episod psihotic acut. Poate că ar fi trebuit să-i administrez ceva, dar nu mă lăsa să mă apropii de ea. A început să plângă în hohote şi atunci am putut, pe nesimțite, să micşorez distanța dintre noi, până când am ajuns lângă ea. I-am pus mâna pe păr, am mângâiat-o uşor şi apoi m-a lăsat să o iau în brațe.

– N-a fost decât un vis... Acum a trecut – îi spuneam la ureche, încercând s-o liniştesc.

S-a desprins brusc din brațele mele, privindu-mă fix.

– Ce zi e astăzi?

– E joi.

– Ce zi, ce an?

– 20 august 2009.

Şi-a dus mâna la inimă, ca şi cum voia să o ţină, să nu se zbuciume.

– M... trăieşte?

Văzându-i durerea din privire, n-am avut curajul să-i răspund.

– Spune-mi!

– Nu.

S-a cutremurat, dar a părut că nu înţelegea – sau că nu voia să înţeleagă.

– Nu vrei să-mi spui, nu-i aşa?... Nu-mi spune.

– Nu mai trăieşte – i-am răspuns în acelaşi timp şi mi-a părut rău că m-am grăbit.

– Nu-mi spune, nu-mi spune... nu...

S-a prăbuşit, deznădăjduită şi murmurând:

– Degeaba... totul a fost degeaba... N-am reuşit să fac nimic... N-am reuşit...

– Rhea, ce tot spui? Fă-mă să înţeleg.

– Nu ştii...

– Nu ştiu, dar vreau să ştiu. Povesteşte-mi. Te rog!

– Am fost...

– Unde ai fost?

– Cu el.

Am simţit o durere crâncenă, ca şi cum cineva mă lovise pe nepregătite în moalele capului. Şi nici măcar nu eram în stare să-mi dau seama dacă eram mai şocat de faptul că „fusese cu el" sau de teamă că Rhea înnebunise, peste noapte. ...Ca şi cum nu era destul, a continuat:

– Doi ani şi jumătate. Şi i-am făcut un copil.

Ar fi trebuit să turbez de gelozie, dar eram mult prea îngrijorat ca să mă mai gândesc la asta. Femeia mea o luase razna şi trebuia să iau măsuri. M-am dus în birou şi am căutat un calmant injectabil, pe care să i-l administrez. Am pregătit seringa şi m-am întors în dormitor, căutând să prind un moment în care să-i înfig acul în braţ... sau

oriunde. Rhea a intuit ce era în mintea mea şi mi-a aruncat o privire pe care n-aveam s-o uit nicioată.

– Să nu îndrăzneşti să faci asta! Nu sunt nebună, n-am visat şi n-am halucinații. Am fost înapoi în timp.

„Straniul!...” Cu o zi înainte, mă pomenisem în cabinet cu un ins ciudat, care susținea că voia să o trimită pe Rhea înapoi în timp, ca să-l salveze pe M. Nu apucasem sa vorbesc cu ea. De unde ştia de chestia asta? De unde, nebunia cu întoarcerea în timp? Nu ştiam dacă era bine să-i pomenesc despre ciudat, în starea în care era; dar aş fi vrut să vorbesc cu ea despre asta.

– Azi e 20 august 2009, da? Ieri a fost la tine în cabinet cineva.

– De unde ştii? – am bâiguit, şocat.

– Ştiu. Vezi? N-am visat.

Probabil că aveam o figură neîncrezătoare, pentru că ea m-a privit cu tristețe.

– Dă drumul la radio. În clipa asta se anunță invadarea Iranului.

M-am executat. Avea dreptate. Şi se întâmpla exact ceea ce-mi prevestise ciudatul. Oare avea și Rhea capacități ca ale lui?

– Nick... am fost în 1999, nu înțelegi? Spencer m-a trimis înapoi. Spencer, împreună cu tine!

Mi-am amintit de ceea ce-mi spusese straniul, deunăzi. Oare să se fi întâmplat deja asta? Dar eu de ce nu aveam habar de nimic? Şi apoi, cum se întorsese Rhea? Se presupunea că nu trebuia să mai vină înapoi. Ce se întâmplase? În orice caz, trebuia să discut cu ea, pentru a lămuri problema.

– Rhea, e adevărat. Ieri am primit vizita unui ins care spune că a fost agent CIA, care spune că a fost prietenul lui M şi că vrea să te trimită în 1999, ca să-l salvezi.

– Unde e Spencer? Du-mă la el!

– Nu ştiu unde e. Nu am cum să-l caut, trebuie să aştept să mă caute el pe mine.

– Ah... astăzi... astăzi la cabinet. O să vină.

– Dar eu nu am treabă la cabinet azi.

– O să ai. Te va suna un pacient. Vei merge la cabinet şi apoi te vei întâlni cu Spencer. Să-l aduci aici! Să-l aduci, ai înţeles? Trebuie neapărat să vorbesc cu el. Trebuie să mă trimită înapoi.

M-a apucat de guler şi m-a scuturat, cu furie.

– Să-l aduci aici!... Sau, mai bine, merg cu tine. Mai bine...

Agitaţia ei m-a speriat. Am apucat seringa pe care o lăsasem pe noptieră şi, în timp ce o ţineam strâns, i-am injectat în braţ o doză de valium. Luată prin surprindere, a tresărit, apoi m-a privit, deznădăjduită.

– De ce, Nick?... de ce-mi faci asta?

S-a scurs din braţele mele, am aşezat-o pe pat, am supravegheat-o câteva minute, până a adormit; apoi am ieşit în vârfurile picioarelor.

Mi-am petrecut ziua urmărind la televizor ştirile despre invadarea Iranului şi căutând pe internet informaţii pe care cei din media evitau să le transmită. Ceva mai târziu, m-a sunat mama piromanului. Părea să fie vorba de ceva grav şi a trebuit să plec, nu înainte de a o ruga pe doamna Martin, vecina noastră de apartament care ne ajuta uneori, să stea cu ochii pe Rhea, până mă întorceam eu. Ajuns la cabinet, am discutat cu pacientul, apoi m-am pomenit cu doi indivizi care spuneau că sunt de la FBI şi că îl căutau pe un tip, pe nume Travis Spencer, care era criminal în serie. Şi abia atunci mi-am dat seama că Rhea îi pronunţase numele, pe când eu nu ştiam despre el decât că era „S”. Am scăpat de cei doi cât am putut de repede, am plecat spre casă, am observat că eram urmărit de o maşină şi m-am străduit să scap de ea. Tocmai mă întrebam dacă aveam să mă întâlnesc cu Spencer, aşa cum spusese Rhea, când m-am trezit cu el în maşină, la o intersecţie. Mi-a spus să merg mai departe, dar cu prima ocazie am tras pe dreapta.

– Ce faci? Ţi-am zis să mergi.

– Trebuie să vorbim.

– Eşti urmărit, s-ar putea să ne prindă.

– Nu-mi pasă.

– Eşti nebun?

– Nu cred. Dar am acasă pe cineva care a luat-o razna.

– Rhea?

Nu i-am răspuns. Țineam mâinile încleştate pe volan şi mi-am lăsat capul peste ele.

– Ce s-a întâmplat, Nick?

– Nu ştiu; tocmai asta e...

– Cum nu ştii? Ce e cu Rhea?

– Știe despre tine şi despre întoarcerea în timp.

– Aşa... I-ai spus, nu?

– Nu i-am spus nimic! N-am avut când! Nu i-am spus, înțelegi?

Mă abțineam să nu plâng, dar eram atât de disperat, încât aveam vocea gâtuită.

– Păi, atunci de unde ştie?

– Habar n-am!

– Nu înțeleg...

– Hm... bine ai venit în club!

– Povesteşte-mi.

– Ce să-ți povestesc? Că Rhea delirează?

– Spune-mi tot ce poți să-mi spui.

– De când s-a trezit, dimineață, parcă nu mai era ea însăşi. Nu mă lăsa să o ating, se retrăgea ca o ciută speriată şi întreba despre un copil.

– Cum... ce copil?

– Nu mă-ntreba, că habar n-am. Şi spunea că a fost deja înapoi în timp.

– Ce spui??

– Ce ai auzit.

Câteva minute a fost linişte. Eu mă gândeam la ale mele iar Spencer probabil că se gândea la ale lui. Apoi l-am auzit scoțând un oftat şi mi-a pus mâna pe umăr.

– Du-mă la ea.

– Nu ştiu dacă e o idee bună.

– Nick... trebuie să vorbesc cu Rhea.

– Nu cred că se poate. Am sedat-o.

– O să aştept până se trezeşte.

– Ce vrei să vorbeşti cu ea?

– Trebuie să aflu ce s-a întâmplat. Poate că nu deliregază. Poate că a fost deja unde spune că a fost.

– Când? Cum?... Şi de ce e încă lângă mine?

– Nu ştiu. Poate că ceva n-a mers bine. Trebuie s-o văd, Nick. Du-mă la ea. Te rog!

Am scrâşnit din dinţi şi am pornit către casă. La urma-urmei, şi eu eram la fel de curios să aflu ce se întâmplase cu Rhea.

Capitolul 27

Rhea se trezise şi stătea în vârful patului, cu privirea în gol, ținându-şi brațele în jurul genunchilor. Când l-a văzut pe Spencer, a sărit ca o felină din pat şi s-a aruncat de gâtul lui. Pe mine m-a ignorat tottal şi am avut brusc sentimentul insuportabil că eram în plus... că eram un străin pentru ea.

– Spencer, ce bine-mi pare că te văd! Te rog, du-mă înapoi! Te rog...

– Unde să te duc?

– Înapoi, la M!

Mi-era clar că eu eram în plus. Mă întrebam dacă nu cumva ar fi fost mai bine să ies şi să-i las singuri, ca să discute liniştiți despre M şi despre problemele lor, în care eu n-aveam niciun rol. Ce se întâmplase, oare, cu viața mea?... De când apăruse ciudatul ăsta, lucrurile mergeau din ce în ce mai prost. Mă trezisem în mijlocul unor evenimente asupra cărora n-aveam niciun control; eram în atenția CIA; femeia mea se uita la mine ca la un străin şi voia la M – şi, având

în vedere că el nu mai era în viață, perspectiva asta mi se părea morbidă de-a dreptul. Acum eram în aceeaşi încăpere cu ea şi mă simțeam în plus. Mă îndreptam spre uşă, când S mi-a făcut semn să stau acolo. „Pentru ce dracu'?... Doar ca să mă simt şi mai umilit, şi mai singur?" M-am aşezat într-un colț, pe un taburet şi am privit, sfâşiat, cum Rhea se agăța de S.

– Spencer, trebuie să mă duci înapoi.

– Liniştește-te şi povesteşte-mi.

– Am fost în 1999. L-am cunoscut, am fost iubita lui. I-am făcut un copil, Spencer!

– Şi?

– Şi... nu ştiu ce s-a întâmplat. M-am trezit aici, ca şi cum totul n-a fost decât un vis. Dar n-a fost vis!

– Stai... ia-o de la început. Povesteşte-mi totul, fără să omiți nimic.

Ea a încercat să se adune şi a început să povestească, încet, calm... Spencer era ochi şi urechi, o asculta fără să o întrerupă. Iar eu a trebuit să o aud, timp de câteva ore, spunând o istorie care mi se părea fantastică. O poveste de dragoste în care eu nu aveam loc... în care eu nu existam. O priveam povestind şi mă durea fiecare cuvânt al ei, mă ardea fiecare clipă în care nu se uita la mine... mă cutremura fiecare licăr pe care i-l vedeam în ochi, atunci când rostea numele lui M. Era cumplit. Aşa o tortură n-aş fi putut-o aplica nici celui mai mare duşman al meu.

Când a ajuns la sfârşitul poveştii, Rhea a început să plângă şi din nou s-a agățat de S.

– Trebuie să mă duci înapoi, Spencer! N-am apucat să-l salvez... n-am apucat să fac nimic.

Spencer o privea în tăcere şi nu spunea nimic. Hm... Poate că nici el nu crezuse că povestea Rheei fusese altceva decât un nenorocit de vis.

– L-am lăsat singur, Spencer! Şi i-am promis... m-a rugat să nu-l las singur. Nici nu vreau să mă gândesc ce a fost în sufletul lui, atunci când a ajuns la spital şi a văzut că eu dispărusem.

„Hei, dar la sufletul meu nu se gândeşte nimeni?... Sau am dispărut şi eu, dintr-odată?”

Eram ignorat total, ca şi cum nu existam. Oare devenisem invizibil?

– Şi copilul, Spencer! Ce s-a întâmplat cu el?

Mi-am amintit că celui de-al treilea copil al lui M nu i se cunoştea mama. Poate că Rhea delira pe marginea acestei idei. Poate că şi-ar fi dorit să fi fost ea cea care l-a născut. Încercam să analizez situaţia din punct de vedere psihiatric, dar nu ştiam de unde să o apuc. Nu reuşeam să-mi dau seama de unde începuse totul, ca să-mi pot stabili un plan pentru psihoterapie. A o ţine sedată tot timpul nu era o soluţie bună, dar dacă nu găseam cauza, nu prea puteam să o ajut.

Spencer s-a întors spre mine.

– Voiam să facem mâine treaba cu trimiterea Rheei în 1999, dar va trebui să ne grăbim.

M-am trezit brusc din gândurile mele.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că trebuie să mergem.

– Unde?

– O să vezi.

Rhea revenise la starea imobilă, cu genunchii la piept. Am vrut să mă apropii de ea, dar a avut aceeaşi reacţie ca dimineaţă, retrăgându-se speriată.

– Lasă, mă ocup eu de ea – mi-a spus Spencer. Tu caută nişte seringi şi ace sterile.

„Grozav!” A trebuit să accept ca Spencer să o ajute pe Rhea să se îmbrace, iar eu m-am dus în birou şi am luat un pumn de seringi, plus câteva fiole de valium, în caz că avea sa fie nevoie de ele.

Am coborât şi ne-am urcat în maşină, eu la volan, Spencer cu Rhea în spate, ca să o ţină de mână şi să o liniştească.

– Mergi spre nord, până la ieşirea din oraş – mi-a ordonat Spencer iar eu m-am încruntat, văzând prin oglinda retrovizoare că Rhea îşi lăsase capul pe umărul lui.

Tot drumul am condus în tăcere, străduindu-mă să nu mă mai uit la Rhea. Se înnoptase de-a binelea şi, din fericire, şoseaua era liberă. ...Din nefericire, am putut să observ că eram urmăriţi.

– Avem companie – i-am spus lui Spencer, fără să mă uit spre el, ca să n-o mai vad pe Rhea sprijinită de umărul lui.

– Hm... Atunci, mai fă nişte ocoluri, ca să scăpăm de ei. Sper că ştii bine oraşul.

– Mda.

– Să te văd.

Vehiculul care ne urmărea avea geamurile negre şi nu puteam să-mi dau seama câte persoane erau înăuntru. Numărul nu îi era luminat, iar farurile îi erau aprinse pe faza lungă şi mă orbeau. Am condus, mai mult bâjbâind, pe nişte străzi colaterale, încercând să scap de „coadă".

– Încearcă, totuşi, să nu te îndepărtezi prea mult de la direcţie. Dacă ajungem în capătul opus al oraşului, nu e bine.

„Mda... E uşor să vorbeşti, de sub canapea." Spencer se lăsase să alunece în jos, trăgând-o pe Rhea după el, în speranţa că urmăritorii ar fi crezut că eram singur.

– Lasă ironiile şi vezi mai bine cum scapi de ăia.

Hm... „Ghicitorul de gânduri" era pe fază. Iar eu aveam pe bancheta din spate două persoane care păreau rupte de realitate... Una dintre ele era iubita mea şi cealaltă îmi dădea indicaţii. Una dintre ele, singura de care îmi păsa, era în braţele nebunului care îi cânta în strună. Aveam senzaţia că trăiam un coşmar. Şi mă întrebam când aveam să mă trezesc naibii din el.

Nu-mi plăcuse niciodată să mă joc de-a hoţii şi vardiştii, dar acum eram nevoit s-o fac... şi mai trebuia să şi câştig. Iar „ăia" nu erau nişte ageamii. Bănuiam că aveau un antrenament serios la biografie şi că nu erau la prima experienţă de agest gen... ca mine.

Am ameţit învârtindu-mă prin coclauri dar nu reuşeam să-i fac să-mi piardă urma, până când, la un moment dat, am dibuit un gang în care m-am înfipt, stingând farurile, şi am aşteptat acolo timp de câteva minute. M-am întors spre bancheta din spate. Spencer s-a ridicat în capul oaselor, sprijinind-o pe Rhea. Mă durea să o văd aşa, tăcută,

inertă şi cu o figură dincolo de care nu puteam să ghicesc nimic. Am întins mâna spre ea, rugându-mă, în gând, să nu mă mai respingă. Dar răceala ei parcă m-a rănit şi mai tare. Anii în care fusesem împreună se şterseseră din mintea ei, într-o singură noapte. Mângâierile, sărutările, îmbrăţişările noastre rămăseseră undeva în urmă iar ea nu dădea niciun semn că ar fi vrut – sau ar fi putut – să le reînvie.

– Rhea...

Nu m-a privit, n-a clipit... parcă nici nu mă auzise. Mi-am pus mâna peste a ei şi atunci mi-am dat seama că nu mai avea inelul dăruit de mine. Îl scosese? Când? De ce?... Auzisem când îi povestise lui Spencer că îl dăduse unui vagabond, mă cutremurasem, dar nu-mi venea să cred. Nu puteam să cred asta, nu puteam... Era prea mult pentru mine.

– Ştiu că ţi-e greu, dar încearcă să gândeşti la rece.

Vorbise straniul... Spencer. M-am uitat la el, încruntat.

– Ce ştii tu? Nu ştii nimic.

– Iar tu n-ai înţeles – ori nu vrei să înţelegi – tot ce ţi-am explicat ieri.

– Ce să înţeleg? Ce mai e de înţeles? Viaţa mea e dată peste cap. Rhea e... cum o vezi. Şi toate, numai din cauza ta!

– Nici tu nu crezi ce spui.

– Nu, zău?

– Nu crezi, pentru că ştii bine că nu e adevărat.

– Poate că ghiceşti gândurile, dar nu ai de unde să ştii chiar totul. Nu ai de unde să ştii ce e în sufletul meu... sau al ei.

– Rhea n-a fost niciodată a ta.

A sunat ca un verdict implacabil, cumplit. În clipa aia, aş fi vrut să-l sugrum pe Spencer... să-i simt oasele trosnind, în mâinile mele. Să-l văd cum îşi dădea ultima suflare.

– Asta ştiu. Ăsta e adevărul – a continuat, în timp ce eu mă vizualizam ca fiind un criminal.

– Dă-te jos!

– Vorbeşti serios?

– Dă-te jos, acum!

– Bine.

– Dispari din viața mea! Nu mai vreau să te văd niciodată!

– Un singur lucru mai vreau să-ți spun.

– Nu mă interesează! Dispari, acum!

Spencer a vrut sa deschidă portiera, dar Rhea era încleştată de brațul lui.

– Unde pleci? N-am ajuns...

Părea că nu auzise nimic din conversația de mai devreme.

– Rhea, Spencer trebuie să coboare, iar noi mergem acasă.

– Nu! Spencer, ia-mă cu tine! Nu mă lăsa aici!

M-am căutat prin buzunare după o fiolă de valium, am tras-o în seringă, m-am dat jos şi m-am urcat lângă Rhea. Deşi era ocupată să tragă de Spencer, a văzut seringa şi m-a împins.

– De ce? Nick... de ce mă urăşti?

– Eu? Nu, Rhea... Te iubesc.

– Dacă mă iubeşti, lasă-mă să fiu fericită... lasă-mă să mă duc la M. Lasă-l pe Spencer să mă ducă la el.

Cuvintele ei am căzut ca un trăsnet, deşi le-a rostit cu voce stinsă, aproape şoptită. Spencer mă privea serios, fără să spună nimic. M-am urcat înapoi la volan şi am pornit spre nordul oraşului, aşa cum îmi ceruse Spencer.

Pe drum, am încercat să nu mă mai gândesc la nimic... nici la Rhea, nici la cel pe care-l iubea, nici la faptul că mă simțeam ca un ticălos. Un ticălos egoist şi laş... care avea să fie părăsit. Poate că o meritam. Poate că, în vreo viață anterioară, făcusem pe cineva să sufere atât de mult, încât acum îmi ispăşeam păcatele. Nu crezusem niicodată în destin, dar ajunsesem să mă întreb dacă nu cumva era cazul să încep să cred.

Am ieşit din oraş şi Spencer mi-a spus să o iau pe drumul forestier şi să opresc după circa o milă.

– Stinge farurile şi ascunde maşina în decor. De aici, mergem pe jos.

Am făcut cum mi-a zis, apoi ne-am dat jos şi am pornit, cu Spencer înainte, pe marginea drumului, ascunzându-ne după tufişuri.

Am ajuns la o clinică părăsită, împrejmuită cu un gard electric. Spencer ne-a condus printr-o spărtură făcută în gard, a forțat uşa şi am intrat cu toții în clădire. Rhea părea că recunoştea locul şi a luat-o înainte, a deschis una dintre uşi şi a intrat repede. În clipa următoare, am auzit un strigăt disperat:

– Nu, nu!

...Apoi un zgomot, ca şi cum se prăbuşise la podea.

Capitolul 28

Am alergat amândoi, şi eu şi Spencer, după ea şi am găsit-o întinsă pe jos, fără cunoştinţă. M-am grăbit să o reanim, în vreme ce Spencer se învârtea, ca un bezmetic, prin încăpere, murmurând: „Nu se poate... nu se poate..."

Am luat-o în braţe pe Rhea şi am aşezat-o pe masa din mijlocul încăperii. I-am desfăcut nasturii bluzei şi i-am ridicat genunchii, pentru a-i asigura fluxul de sânge spre inimă. I-am verificat pulsul – era foarte slab şi rapid, dar respira încă. Din câte am putut să îmi dau seama, avea tahicardie paroxistică. M-am uitat în jur. Părea un cabinet, am văzut un dulap cu medicamente şi m-am dus către el, ca să caut ceva care să mă ajute s-o readuc în simţiri. Era încuiat. Am spart geamul cu cotul şi am răsturnat flacoanele dinăuntru. Am găsit nişte fiole de verapamil, încă neexpirate, am desigilat una dintre ele, am tras-o într-o seringă şi i-am injectat-o Rheei în venă.

– Spencer, nu sta degeaba! Fă-te util!

Dar el continua să se uite, pierdut, în jur; şi să-şi țină mâinile în cap, mormăind:

– E prea târziu... prea târziu...

– O să fie prea târziu, dacă nu-ți mişti fundul încoace! Adu o cârpă udă şi pune-i-o pe frunte!

– Prea târziu...

– Spencer, o pierdem pe Rhea, nu-nțelegi? Iar, dacă se întâmplă asta, te omor cu mâna mea!

N-am reuşit să-l conving. Parcă nu-i mai păsa de nimic. Am golit seringa în vena Rheei şi m-am apucat să caut eu o cârpă. N-am găsit, aşa că mi-am rupt cămaşa şi am udat-o cu apă rece, la chiuveta pe care o văzusem într-un colț. I-am pus-o Rheei pe frunte şi am început să-i aplic procedura de masaj al sinusului carotidian. După câteva minute în care am simțit cum mi se scurgea viața prin toți porii, ea a început să-şi revină. În sfârşit, a deschis ochii şi am vrut să o iau în brațe şi s-o sărut, dar m-am abținut, de teamă să nu o sperii din nou.

– Unde... unde sunt? Unde e M?

Spencer a venit lângă noi şi o privea, tăcut.

– E prea târziu – a spus trist şi am văzut că avea ochii în lacrimi.

– Cum?...

L-am tras deoparte şi l-am săgetat cu privirea.

– Nu înțeleg ce se întâmplă aici; dar ai mare grijă, să nu mi-o faci să leşine din nou – i-am şoptit, printre dinți, în timp ce-i strângeam brațul ca într-o menghină.

– Şi atunci, cum să-i spun? – a întrebat, pierdut.

– Ce să-i spui?

– Că nu mai am cum sa o trimit la M.

Ar fi trebuit sa mă bucur – şi probabil că în condiții normale aşa aş fi făcut. Dar situația în care ne aflam nu avea nimic normal.

– Cum adică?

– Maşina timpului... au luat-o. Nu mai e aici.

– Ce maşină? Ce tot spui acolo?

A arătat spre masa pe care se afla Rhea, încă amețită.

– Pe masa aia era... Nu mai am ce să fac...şi nu ştiu cum să-i spun...

– Atunci, nu-i spune! Nu vreau să mi-o omori.

– Spencer... – am auzit vocea Rheei, iar eu şi ciudatul ne-am uitat unul la altul.

Înainte să ne întoarcem la ea, i-am făcut semn lui Spencer să aibă grijă.

– Spencer... de ce stai? Pune-mi electrozii.

– Rhea...

– Nick, pregăteşte soluția.

– Rhea...

– Hai, mai repede! M trebuie să fie înnebunit de grijă. Iar copilul plânge.

– Rhea, a intervenit o problemă.

– Copilul meu... aşteaptă-mă, că vin.

– Rhea, ascultă-mă. Aparatul e...

Ea a tresărit.

– Ce e cu aparatul?

Spencer se uita, când la mine, când la ea. Oscila dacă să-i spună adevărul sau să țină cont de privirea mea amenințătoare.

– E... puțin defect.

– Cum e defect? Nu cred!

– Are o mică problemă. Va trebui să amânăm...

– Nu se poate să amânăm. M mă aşteaptă. Nu mai vreau să stau aici, nici o clipă.

– Nu se poate acum... chiar acum – a adăugat repede, văzându-mi încruntarea.

– Dar când?

– Mai târziu... mâine.

– Bine, atunci aşteptăm aici.

– Nu putem să aşteptăm aici. O să mergem acasă şi ne întoarcem mâine.

– Nu plec nicăieri! Mâine o să fie o nebunie pe străzi. Or să fie revolte, razii... Nu plecăm nicăieri! Stăm aici.

Spencer mă privea, neputincios. Era pentru prima oară când îl vedeam depăşit de situaţie şi parcă nu-mi venea să cred. Până şi eu, oricât de sceptic eram, ajunsesem să mă bazez pe faptul că el ştia totul şi avea soluţii pentru orice. Doar era paranormal, ce dracu'!

Situaţia era aiurea de tot şi unul dintre noi trebuia să facă ceva – dacă nu Spencer, care stătea ca o momâie, atunci eu.

– Rhea... aparatul a fost mutat în altă parte.

– Unde?

– În partea de vest a oraşului. Trebuie să mergem acolo.

Ea s-a uitat la Spencer, aşteptând să confirme. Spencer a dat din cap.

– Atunci, să mergem, ce mai pierdem vremea?

S-a ridicat brusc dar a ameţit şi s-a clătinat, cât pe ce să cadă de pe masă. Am susţinut-o şi am împins-o, cu grijă, să se întindă la loc.

– Mai stai puţin aşa, până-ţi revii.

– Nu e timp, nu mai putem să stăm – a spus, dar s-a lăsat, moale, în mâinile mele.

– Ce spune Rhea? Ce va fi mâine? – l-am întrebat pe Spencer.

– Oamenii se vor revolta împotriva războiului anunţat. Iar jigodiile vor împrăştia în aer un virus ucigaş. Va fi urgie. Iadul pe pământ, asta va fi.

„O, Doamne! Şi cu noi ce se va întâmpla? Rhea..." M-am uitat la ea, stând cuminte, ca un copil, aşa cum o pusesem. Spencer s-a îndepărtat de masă şi mi-a făcut semn să vin spre el. Fără s-o scap pe Rhea din ochi, am ocolit masa şi m-am apropiat de ciudat.

– Tu vei fi OK, dar Rhea e în pericol.

– Ce vrei să spui?

– Virusul o va afecta.

– Sunt medic, ştiu ce să fac.

– De data asta, nu vei avea ce să faci. E mortal, Nick; şi nici măcar tu, cu experienţa de medic, nu vei putea s-o salvezi.

– Şi acum îmi spui asta?... Acum, după ce planul tău de a o trimite de aici s-a dovedit a fi o strategie ratată din faşă?

– Nu e vina mea... n-am ştiut...

– N-ai ştiut?... Ce n-ai ştiut? Că o să ne distrugi pe amândoi?

– Iartă-mă... Iertaţi-mă...

– Spune-mi, cel puţin, dacă Rhea delirează sau spune adevărul.

– Nu ştiu ce ţi-ar conveni ţie să auzi, dar spune adevărul... nu delirează deloc.

– Mă întrebi ce mi-ar conveni mie să aud?... Mi-ar conveni să aud că ceea ce se intâmplă de azi-dimineaţă încoace nu e decât un coşmar stupid. Mi-ar conveni să aud că tu eşti un personaj din coşmarul ăsta şi că în curând mă voi trezi şi nu voi mai vedea nici urmă de tine... iar Rhea va fi aşa cum o ştiam şi totul va fi ca înainte să apari tu. Asta mi-ar conveni să aud. Spune-mi asta şi te iert pentru toate.

– Aş vrea să-ţi spun ce-ţi doreşti tu să auzi, dar nu se poate. Am rupt de multă vreme pactul cu minciuna. Urăşte-mă; hai să ne batem, dacă asta te-ar face să te simţi mai bine... dar nu mai pot să mint... nici măcar dacă aş şti că aş face-o pentru un scop nobil.

– Îmi surâde ideea să ne batem – dar nu acum... nu în faţa Rheei. În orice caz, nu mă ispiti. Hai mai bine să ne gândim ce e de făcut. Unde e maşinăria aia?

– Nu ştiu. Poate au mutat-o în altă parte, poate au distrus-o.

– Spune-mi ceva interesant. Ca, de exemplu, dacă mai există vreuna, pe undeva.

– Mai există, în câteva locuri, dar nu ştiu dacă putem să ajungem acolo.

– Care e cel mai apropiat?

– Madison, Wisconsin.

– OK. Atunci, pe cai!

– Vorbeşti serios?

– Ba bine că nu!

M-am dus la Rhea, am ajutat-o să se ridice şi apoi să se dea jos de pe masă. Era încă slăbită, aşa că am luat-o în braţe şi am ieşit din clădire, cu Spencer după noi. Am parcurs distanţa până la locul unde lăsasem maşina aproape fără să-mi dau seama. Am aşezat-o pe

bancheta din spate, i-am făcut semn lui Spencer să urce lângă ea iar eu m-am urcat la volan. Înainte să pornesc, m-am întors spre el.

– Să fim bine înțeleși: fac asta pentru Rhea. Nu pentru tine, nici pentru M... nici măcar pentru toată suflarea planetei. Poate să vină sfârşitul lumii şi să ne ducem dracului cu toții – nu-mi pasă. Vreau ca ea să fie în siguranță. Atât.

În timp ce înaintam, mi s-a părut că văd în depărtare mulțime de torțe aprinse... şi parcă auzeam un zgomot difuz, ca un vuiet, care se apropia. În scurt timp mi-am dat seama că nu mi se păruse. Cohorte de oameni străbăteau străzile, scandând ceva... nu înțelegeam ce.

– Ce se întâmplă? – l-am întrebat pe Spencer.

– Se întâmplă ce spunea Rhea.

– Păi, parcă asta trebuia să fie mâine.

– Nick, e deja „mâine".

M-am uitat la ceasul de pe bord. Era 4 a.m. La dracu'!

– Înseamnă că...

– A început, da.

Simțeam cum mă cuprindea panica, dar m-am străduit să mă controlez. Am condus mai departe, printre mulțimile de oameni care se tot adunau, ca din pământ. „Numai să ieşim din aglomerația asta... să trecem de granițele statului" – mi-am spus; dar Spencer a avut grijă să-mi strice socotelile.

– Aşa e peste tot. Şi sunt razii la fiecare punct principal. Mă vor găsi. Şi atunci s-ar putea să aveți şi voi probleme.

– Şi atunci, ce propui?

– Cred că ar fi mai bine să mă dau jos şi să mă amestec în mulțime. Voi mergeți acasă şi ne întâlnim mai târziu.

– Crezi că e bună ideea asta?

– Nu ştiu, dar alta n-am... şi nici timp să căutăm. Opreşte aici, să cobor.

Când Spencer a deschis portiera, Rhea s-a agățat de el.

– Nu pleca, nu mă lăsa aici!

– Sunt căutat, Rhea. Dacă mă găsesc, nu vom mai avea nicio şansă.

– Vin cu tine!

– Nu se poate. De unul singur, îmi e mai uşor să mă ascund. Voi încerca să evit punctele de control şi apoi o să vă caut. Ai încredere în mine.

Spencer a coborât şi, înainte de a închide portiera, a spus:

– Aveți grijă de voi. Ne vedem mai târziu.

Apoi a dispărut în mulțime.

Capitolul 29

Am ajuns acasă după câteva ore. Eram frânt, dar mi-am propus să stau țeapăn până când avea să se întoarcă Spencer... sau până când avea să se termine totul... oricum s-ar fi terminat. Rhea s-a cuibărit într-un fotoliu, cu genunchii la piept; eu în altul, cu ceafa sprijinită de spătar – şi a început o aşteptare lungă şi apăsătoare. Nici măcar nu m-am obosit să-mi schimb cămaşa ruptă. Ca să-mi țin mintea trează, am încercat să pun cap la cap evenimentele din ultimele două zile. Straniul, Rhea... nebunia de afară... Poate că Spencer avea dreptate şi venea sfârşitul lumii. Şi atunci, ce rost mai avea să ne agităm? N-aveam decât să-l aşteptâm, împăcați... şi rugându-ne să existe Paradisul în care aveam să mergem, după aceea. Dar, dacă M era deja acolo? Probabil că era. Şi dacă Rhea va continua să-l caute? Va avea o veşnicie la dispoziție. Va avea o veşnicie... cu el. Cel puțin, viața asta avea să se termine, în curând. Aş fi putut să suport asta. Dar, o veşnicie? Cum să mă lupt eu cu ea? O eternitate singur... suna cumplit. M-am uitat la Rhea. Părea calmă, dar ştiam că se gândea la

M. Sigur rememora momentele petrecute cu el, în visul ei ciudat... sau, mă rog, în perioada în care s-a întors în timp... La dracu'! Indiferent că fusese ori nu, doar un vis, pentru mine era la fel de greu. Dar, dacă ea visase, de ce să nu fie un vis şi ceea ce se întâmpla acum?... şi, dacă nu fusese un vis, de ce se mai întorsese? Ca să-mi întoarcă mie cuțitul în rană?... Era mai bine să nu ştiu. Era mai bine ca Spencer să se ducă direct la ea şi să mă scutească pe mine de chin. Ar fi vorbit amândoi, ar fi stabilit ce să facă, ar fi trimis-o unde voia să o trimită şi eu m-aş fi trezit singur dintr-odată, fără să ştiu de ce. Poate că n-aş fi suferit atât. Poate că aş fi bănuit că m-ar fi părăsit, dar fără să fi ştiut pentru ce... pentru cine.

Orele se scurgeau cu încetinitorul... şi Spencer nu mai venea. Iar Rhea tăcea, în continuare. Oare chiar nu meritam să-mi adreseze nici măcar un cuvânt? Oare mă ura, pentru că eram eu lângă ea... eu, şi nu M? „De ce, Rhea?... De ce mă urăşti?"

Am tresărit. Gândisem cu voce tare, fără să-mi dau seama.

– Nu te urăsc, Nick... Doar că...

Şi-a muşcat buzele, ca să nu izbucnească în plâns şi m-a privit trist.

– ...îl iubesc... pe el.

Avea atâta durere în ochi, încât am simțit-o şi eu. M-a izbit, ca un val uriaş, m-a măturat şi m-a lăsat în ruine. Îmi dorisem să-mi vorbească, dar nu asta era ceea ce aş fi vrut să aud.

„Şi eu?.. eu?..." – dar n-am îndrăznit să rostesc întrebarea asta, am ținut-o pentru mine. Ce rost mai avea? Era clar că nu mai aveam loc în viața ei. Era evident că devenisem inutil, mai inutil decât o scamă pe haină. În urechi îmi răsunau spusele lui Spencer: „Rhea n-a fost niciodată a ta." Până la urmă, nu mai conta a cui fusese ea, de fapt. Conta numai faptul că nu fusese a mea, că nu mă iubise pe mine... Că, în atâția ani de zile, în gândurile ei, în visurile ei, nu fusesem eu. Că nu eu eram acela care ar fi putut s-o facă fericită. Nu eu...

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Pe străzi se adunase mai multă lume, care venea ca un tăvălug hotărât, purtând pancarte şi bannere... Mi-a venit în minte imaginea unor fluturi care se zbat să

iasă din colivie. „Unde vreți să mergeți? Voi nu știți ce e dincolo de gratii... Nu știți ce vă așteaptă. Vă închipuiți că veți fi liberi, dar dincolo de colivia asta e alta, mai mare; și apoi alta... Nu aveți unde să evadați. Nu aveți cum să scăpați!” ...Și dacă mă înșelam? Dacă ei vor reuși să se elibereze, în timp ce eu eram cel care avea să rămână închis, pentru tot restul vieții? Dacă eu eram în colivie... în colivia frustrărilor și a tristeții?... M-am sprijinit cu pumnii de geam. Aș fi dat orice, ca să nu mă mai simt așa cu mă simțeam în clipa aceea: singur... cumplit de singur... și de nefericit. Femeia pe care o iubeam se afla alături și nu-mi vorbea. În curând, avea să apară Spencer și să plece cu el. Poate că avea să plece, fără să-și ia rămas-bun. Poate, fără să mă privească, măcar. ...Dar poate că se întâmplase ceva și Spencer n-avea să mai apară. Nici nu știam cum ar fi fost mai bine. Nu știam ce mi-aș fi dorit eu. Să rămân cu o femeie pentru care eram un străin, sau să rămân singur? Ambele variante mi se păreau la fel de dureroase, la fel de greu de suportat.

...Și timpul trecea greu, tot mai greu... Simțeam fiecare secundă înfigându-mi-se în tâmple și provocându-mi o durere crâncenă. Dacă Spencer avea dreptate și Rhea urma să moară, atunci era mai bine să plece cu el. Dar nu știam dacă să-l cred. Era nebun, era ciudat... aiura despre nu știu ce întoarcere în timp... și Rhea îl crezuse. O pierdusem, din cauza unui nebun. Prevăzuse unele lucruri care s-au întâmplat și îmi citea gândurile, dar tot era un nebun... un nebun straniu. Iar Rhea îl asculta pe el... pe el, nu pe mine. Nu-mi explicam ce se întâmplase cu ea... Nu-mi explicam unde dispăruse, dintr-odată, liniștea noastră... Cum dispăruse, așa, peste noapte? Cum se șterseseră din mintea ei toți anii noștri împreună? Cum a putut să arunce, fără pic de remușcare, toată viața noastră, la gunoi?...

M-am întors să o privesc. Era la fel de impasibilă. Și tăcută. Părea că intrase într-o transă din care nu știam dacă avea să mai iasă vreodată. „Rhea...” Am strigat-o în gând – adică așa crezusem, dar ea s-a uitat la mine. „De ce taci? De ce nu spui nimic?” Zgomotele de afară se întețeau. Oare, dacă venea sfârșitul lumii, m-ar fi lăsat să o țin

în braţe? Oare ar fi vrut să murim împreună, sau separat? Eu cu gândul la ea... ea cu gândul la M. Am scuturat capul. Ce idee macabră!

M-am aşezat la loc, în fotoliu, cu fruntea în palme. Aş fi vrut să o privesc, dar nu-ndrăzneam. Mi-era teamă de ceea ce aş fi putut să văd în ochii ei, pentru că eram sigur că încă nu văzusem tot... şi că acolo mai erau încă multe umbre dureroase pentru mine, care mi-ar fi sfredelit sufletul. Mai bine nu...

Spencer nu mai venea şi începeam să mă gândesc, din ce în ce mai serios, la varianta că tot ce se întâmplase în ultimele zile, fusese doar un vis. La urma-urmei, de ce să nu fie posibil? Poate că visasem, amândoi, şi eu şi Rhea. Un vis absurd, incredibil... un vis.

– De unde ştii? – m-am trezit vorbind, dar nu m-am uitat la ea şi nici nu mă aşteptam să-mi răspundă.

– Ce să ştiu?

Am tresărit, luat prin surprindere de auzul vocii ei.

– Că n-a fost vis – am continuat, fixând un punct imaginar pe peretele opus.

Ea a oftat.

– Nu ştiu... Dar dacă a fost vis, a părut cumplit de real.

– Şi Spencer? Poate că face parte din vis.

– Poate...

– Poate că şi acum suntem într-un vis.

– Poate, da...

– Şi, când o să ne trezim, o să fie ca la-nceput.

– Ca la-nceput...

– Ai vrea asta?

– Nu ştiu...

– Ce-ai face, dacă Spencer n-ar mai veni?

– O să vină.

– Totuşi... dacă a fost un vis, n-o să vină.

– O să vină. Trebuie să vină. Trebuie...

Mi-era clar ca nu puteam să încropesc o conversaţie cu ea. Am dat drumul la radio, sperând ca asta să reuşească să spargă tăcerea care ameninţa să se instaleze din nou între noi. Se vorbea despre revoltele care începuseră, despre războiul cu Iranul... şi, la un moment

dat, am auzit numele lui M. O crainică vorbea despre o melodie care nu fusese făcută publică, dintre cele câteva sute pe care M le avea ascunse, în lucru ori în rezervă... O melodie care, se spunea, fusese compusă pentru o iubită secretă. Şi au difuzat un fragment din ea.

„How can I live when you're not near?
Your voice's the sweetest sound I hear;
I kiss you in my mind and pray
To have you here for every day."

...În ultima clipă, am văzut-o pe Rhea cum se scurgea din fotoliu şi m-am aruncat spre ea. „Doamne! ...nu din nou!" I-am frecat mâinile, stând în genunchi lângă ea şi, după câteva clipe, şi-a revenit. Apoi a început să plângă.

– Rhea...

– Melodia asta...

– Da, e frumoasă. Păcat că n-a apucat să o lanseze.

Oricât de tare m-ar fi ros gelozia, nu puteam să nu recunosc asta. Era frumoasă... şi cântată din suflet.

– ...mi-a compus-o mie.

– Cum...?

– Eram acolo, când a înregistrat-o. Eram acolo... şi îl priveam cântând. Era... minunat...

– Ai visat tu asta?

– Nu ştiu... nu mai ştiu... am visat?

Habar n-aveam dacă visase ori nu, eram deja destul de bulversat de ceea ce tocmai spusese... şi încă nu-mi trecuse sperietura de când o văzusem alunecând din fotoliu. I-am adus un pahar cu apă şi am îndemnat-o să bea. Şi-a înmuiat buzele în apă, apoi s-a retras din nou în carapacea ei şi n-a mai vrut să iasă de-acolo.

Eu m-am aşezat din nou în fotoliul meu şi m-am întors la gândurile mele... la tortura mea. Mă chinuiam să mă concentrez la ceea ce auzeam din radio şi să nu mă întorc spre Rhea... să-mi închipui că eram singur... numai eu şi nefericirea mea.

... Când, într-un târziu, m-am încumetat să mă uit la ea, am văzut că avea ochii închişi. Părea că adormise. Avea chipul senin, liniştit, dar respiraţia îi era întretăiată de suspine... iar pe obraz i se prelingea o lacrimă. Am stat aşa, privind-o în tăcere, mult timp... până când m-a cuprins o amorţeală difuză... şi am adormit, la rândul meu.

***

Când m-am trezit, se înserase iar Rhea dispăruse. Am căutat-o prin toată casa, strigând-o disperat... Nimic... Nici maşina ei nu mai era în parcare. Venise Spencer? Plecase singură?...Pe măsuţa din living am găsit un bilet: „Iartă-mă, Nick. Mă duc la el.” La el, unde? Înapoi în timp, sau...? De ce a plecat aşa? De ce nu m-a trezit? Poate că mi-ar fi fost cumplit de greu s-o văd plecând, dar măcar aş fi apucat să-mi iau rămas-bun... aş fi apucat să o văd, pentru ultima oară... să-i spun cât de mult o iubeam... Rhea...

Epilog

A fost odată un viitor... unul în care lumea ar fi fost cu totul altfel decât o vedem astăzi. Unul în care oamenii ar fi fost mai buni, mai frumoşi. Unul în care Albul câştigase în faţa Negrului. Dar viitorul acela n-a fost sa fie. Pe tabla de şah, piesele albe au fost capturate, una câte una, iar regele, rămas singur, a fost făcut mat. E un joc ciudat, care ne menţine, continuu, într-o luptă fără început şi fără sfârşit, prin lumină şi întuneric; şi care pare a fi un zbor haotic printre visurile noastre.

Binele, Răul – alb şi negru – se provoacă reciproc, în ascuns şi pe tăcute. E un joc al vieţii şi al morţii, în care regulile sunt inutile. Încercând, zadarnic, să reataşăm o piesă de puzzle care oricum nu se potriveşte, am uitat care ne este scopul şi ne-am pierdut speranţa. Jocul acesta, atât de straniu, nu e de fapt decât destinul implacabil, căruia ne supunem, inerţi; pe care îl acceptăm considerând, în mod greşit, că n-avem nicio şansă să ne opunem.

Viața e ca o tablă de şah, iar noi suntem nişte pioni dezorientați, pe care cineva – sau ceva – i-a împins în față şi i-a făcut să nu mai vadă răsăritul. Greşelile ne sunt numărate de o forță pe care n-o vedem şi n-o ştim iar la sfârşit, înconjurați, vom fi nevoiți să ne predăm şi să plătim prețul suprem.

Regele alb a pierdut o bătălie, dar asta nu ar trebui să însemne că a pierdut războiul. Are dreptul la revanşă... şi, poate că, data viitoare, rezultatul va fi altul.

Două tabere, una din lumină iar cealaltă din întuneric, se confruntă cu arme diferite. E o luptă inegală dar cu un deznodământ imprevizibil. E un joc pe viață şi pe moarte... Satrange.

– Sfârşit –

„Poți să înveți mult mai multe dintr-un joc pe care l-ai pierdut,
decât dintr-unul pe care l-ai câștigat.
Va trebui să pierzi sute de jocuri, înainte de a deveni un bun jucător."

(José Raúl Capablanca, 1888-1942)

ISBN: 978-973-644-947-5